

สารนิพนธ์

เรื่อง ความเป็นมนุษย์และความสัมพันธ์ของมนุษย์
ที่สะท้อนผ่านนวนิยายเรื่อง “ปิเบลีย บันทึกไขปริศนาแห่งร้านหนังสือ”

โดย

นายจิรภัทร หงษ์วิวัฒน์
รหัสนักศึกษา 05610773

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาเอเชีย

ศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2564

ชื่อสารนิพนธ์/บทความวิจัย	ความเป็นมนุษย์และความสัมพันธ์ของมนุษย์ที่สะท้อนผ่านนวนิยายเรื่อง “ปิเบลียบันทึกไขปริศนาแห่งร้านหนังสือ”
ผู้เขียน	จิรภัทร หงษ์วิวัฒน์
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์/บทความวิจัย	ดร.ทศพล ศรีพุ่ม
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
ปีการศึกษา	2564

บทคัดย่อ

สารนิพนธ์ “ความเป็นมนุษย์และความสัมพันธ์ของมนุษย์ที่สะท้อนผ่านนวนิยายเรื่องปิเบลียบันทึกไขปริศนาแห่งร้านหนังสือ” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวคิดความเป็นมนุษย์และแนวคิดความสัมพันธ์ของมนุษย์ผ่านนวนิยายเรื่องปิเบลีย บันทึกไขปริศนาแห่งร้านหนังสือ ศึกษาจากนวนิยายเรื่องปิเบลีย บันทึกไขปริศนาแห่งร้านหนังสือเล่มที่ 1-7 แปลและจัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์อนิเม็กซ์ แพลโดยพลอยทับทิม ทับทิมทอง

ผลการศึกษาพบว่า ความเป็นมนุษย์ที่เอน มิคามิ หรือผู้เขียนแสดงให้เห็น 3 ลักษณะประกอบกันเป็นการมองความเป็นมนุษย์ในแง่ลบ 1) ความโลภ ยอมทำทุกอย่างเพื่อที่จะได้สิ่งที่ตนต้องการ 2) ความผิดพลาดจากอดีต มองตีความมนุษย์คนอื่นในแง่ลบผ่านอคติที่มีมาจากเรื่องราวในอดีต 3) ความอยากเอาชนะ ทำให้มนุษย์ทำในสิ่งที่ผิด

ความสัมพันธ์ของมนุษย์ที่ผู้เขียนแสดงให้เห็น 3 ลักษณะประกอบด้วย 1) การรักษาความสัมพันธ์ ความสัมพันธ์ที่ตัวละครในเรื่องต้องการที่จะรักษาไว้นั้นมีทั้งความสัมพันธ์ของครอบครัวของคู่รักที่ยังมีชีวิตอยู่ คู่รักที่ไม่ได้อยู่ด้วยกันแล้ว 2) การสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น มีทั้งตอนที่การสร้างความสัมพันธ์เป็นไปได้ด้วยดีกับตอนที่ตัวละครกังวลเรื่องการสร้างความสัมพันธ์ใหม่ 3) การสูญเสียความสัมพันธ์ ตัวละครสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รัก มีจุดจบร่วมกันคือรู้สึกเสียใจภายหลัง ที่ไม่ได้สานต่อความสัมพันธ์กับคนที่เสียไปแล้วมากกว่านี้

คำสำคัญ : ความเป็นมนุษย์, ความสัมพันธ์, ปิเบลีย

กิตติกรรมประกาศ

สารนิพนธ์เรื่องความเป็นมนุษย์และความสัมพันธ์ของมนุษย์ที่สะท้อนผ่านนวนิยายเรื่อง “บิเบลิย บันทิกโขปริศนาแห่งร้านหนังสือ” เป็นส่วนหนึ่งของรายวิชา 450 112 การศึกษาเอกเทศ (Independent Study)

สารนิพนธ์ชิ้นนี้สามารถสำเร็จได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับการกรุณาอย่างสูงจาก ดร.ทศพล ศรีพุ่ม อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย ที่กรุณาให้คำแนะนำและให้คำปรึกษา ตลอดจนการปรับปรุงแก้ไข ข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่อย่างดียิ่ง จนทำให้งานวิจัยในครั้งนี้เสร็จสมบูรณ์ ข้าพเจ้า ขอขอบพระคุณอาจารย์อย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ และขอขอบคุณครอบครัว และเพื่อน ๆ ที่คอยให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ ตลอดจนให้กำลังใจ ซึ่งเป็นแรงผลักดันให้การศึกษาวิจัยในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ผู้วิจัยหวังว่า งานวิจัยฉบับนี้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจ หากมีข้อบกพร่องหรือข้อผิดพลาดประการใด ข้าพเจ้าก็ขออภัยไว้ ณ ที่นี้

จิรภัทร หงส์วิวัฒน์

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อ	ก
กิตติกรรมประกาศ.....	ข
สารบัญ.....	ค
สารบัญตาราง.....	จ
สารบัญภาพ	ฉ
บทที่ 1 บทนำ	7
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	7
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	8
1.3 สมมติฐานการวิจัย	8
1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	8
1.5 ขอบเขตการวิจัย.....	9
1.6 ขั้นตอนการวิจัย.....	9
1.7 ทบทวนวรรณกรรม	9
บทที่ 2 ภูมิหลังนวนิยายชุด “ปิเบเลีย บ้านทีกโขปริศนาแห่งร้านหนังสือ”	13
2.1 การแตงนวนิยายชุดปิเบเลีย.....	13
2.2 เนื้อเรื่องของนวนิยายปิเบเลีย	17
2.2.1 เนื้อเรื่องเรื่องหลักของนวนิยายปิเบเลีย	17
2.2.2 เนื้อเรื่องเรื่องย่อยของนวนิยายปิเบเลีย	19
2.2.2.1 เรื่องที่ปมปัญหาเกิดจากจิตใจด้านลบของมนุษย์.....	20
2.2.2.2 เรื่องที่ปมปัญหาเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ของมนุษย์.....	22

2.3 ตัวละครในนวนิยายชุดปิเบเลีย	24
2.3.1 ตัวละครในเรื่องหลัก.....	27
2.3.2 ตัวละครในเรื่องย่อย.....	27
บทที่ 3 แนวคิดเรื่องความเป็นมนุษย์และความสัมพันธ์ของมนุษย์ในนวนิยาย “ปิเบเลีย บ้านทีกไฮ ปริศนาแห่งร้านหนังสือ”	29
3.1 ความสัมพันธ์ของมนุษย์ในนวนิยายปิเบเลียไขปริศนาแห่งร้านหนังสือ	29
3.1.1 การรักษาความสัมพันธ์	29
3.1.2 การสร้างความสัมพันธ์ของผู้คน	31
3.1.3 การสูญเสียความสัมพันธ์	33
3.2 แนวคิดเรื่องความเป็นมนุษย์ในนวนิยายชุด <i>ปิเบเลีย</i>	34
3.2.1 ความโลภของมนุษย์	35
3.2.2 ความผิดพลาดจากอดีต	36
3.2.3 ความอยากเอาชนะ	38
บทที่ 4 กลวิธีการเล่าเรื่องเพื่อนำเสนอแนวคิดในนวนิยายชุด <i>ปิเบเลีย</i>	40
4.1 การสร้างโครงเรื่องให้มีชุดโครงเรื่องย่อย.....	40
4.1.1 โครงเรื่องที่จบในเรื่องย่อย 1 ตอน	40
4.1.2 โครงเรื่องครอบคลุมเรื่องย่อยหลายตอน	46
4.2 การใช้ "หนังสือเก่า" เป็นองค์ประกอบในการเล่าเรื่อง.....	48
4.3 การใช้วิธีการเล่าเรื่องแบบนวนิยายสืบสวนสอบสวน.....	54
4.3.1 การกำหนดมุมมองผู้เล่า	54
4.3.2 การสร้างความสงสัยใคร่รู้	55
บทที่ 5 สรุปและอภิปรายผล	57
บรรณานุกรม.....	60

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1 เนื้อเรื่องเรื่องหลักของนวนิยายชุด <i>บิเบลิย</i>	19
ตารางที่ 2 รายชื่อตอนย่อยของนวนิยายชุด <i>บิเบลิย</i>	20
ตารางที่ 3 ตารางเรื่องย่อยที่ปมปัญหาเกิดจากจิตใจด้านลบของมนุษย์.....	21
ตารางที่ 4 เนื้อเรื่องเรื่องย่อยที่มีปมปัญหาเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ของมนุษย์.....	23
ตารางที่ 5 ตารางแสดงตัวละครในนวนิยายชุด <i>บิเบลิย</i> ที่มีบทบาทมากกว่า 1 ตอน.....	26
ตารางที่ 6 เรื่องย่อยที่นำเสนอเรื่องการรักษาความสัมพันธ์.....	30
ตารางที่ 7 เรื่องย่อยที่นำเสนอเรื่องการสร้างความสัมพันธ์ของผู้คน.....	32
ตารางที่ 8 เรื่องย่อยที่นำเสนอเรื่องการสูญเสียความสัมพันธ์.....	34
ตารางที่ 9 เรื่องย่อยที่นำเสนอเรื่องความโลภของมนุษย์.....	36
ตารางที่ 10 เรื่องย่อยที่นำเสนอเรื่องความผิดพลาดจากอดีต.....	38
ตารางที่ 11 ความอยากเอาชนะ.....	39
ตารางที่ 12 รูปแบบการผูกปมปัญหาของโครงเรื่องย่อย.....	42
ตารางที่ 13 รูปแบบการคลี่คลายปมปัญหาของโครงเรื่องย่อย.....	44
ตารางที่ 14 รูปแบบการผูกปมปัญหาของโครงเรื่องที่ครอบคลุมเรื่องย่อยหลายตอน.....	47
ตารางที่ 15 รูปแบบการคลี่คลายปมปัญหาของโครงเรื่องที่ครอบคลุมเรื่องย่อยหลายเล่ม...	48
ตารางที่ 16 บทบาทหนังสือเก่าใน <i>บิเบลิย</i>	50

สารบัญภาพ

หน้า

ภาพที่ 1 รูปเปรียบเทียบระหว่างบิเบสียเล่มที่ 1 ฉบับภาษาญี่ปุ่น และ ฉบับภาษาไทย.....	15
ภาพที่ 2 ภาพที่ 2 รูปเปรียบเทียบระหว่าง <i>บิเบสีย</i> เล่มที่ 2 ฉบับภาษาญี่ปุ่น และ ฉบับภาษาไทย.....	16

บทที่ 1 บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

มนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่ยากจะจำกัดความ ไม่สามารถให้คำนิยามได้โดยใช้เพียงแค่เครื่องมือทางวิชาการชนิดเดียว แม้ว่าจะสามารถอธิบายครอบคลุมปัจเจกของมนุษย์ได้มากเพียงใด ก็เป็นเพียงกระจกสะท้อนมนุษย์ได้เพียงด้านเดียวเท่านั้น ไม่มีใครที่สามารถให้คำนิยามมนุษย์ได้สมบูรณ์แบบ รวมถึงสายสัมพันธ์ที่เกิดจากของมนุษย์กับมนุษย์ รูปแบบความสัมพันธ์ของมนุษย์มีมากมายหลายรูปแบบ ยากที่จะวิเคราะห์จำแนกชนิดได้ทั้งหมด ความเป็นไปได้มีมากมาย สิ่งที่ทำได้มีเพียงแค่จำลองมันขึ้นมาในรูปแบบต่าง ๆ จินตนาการองค์ประกอบต่าง ๆ คำนวณความเป็นไปได้ไม่รู้จบออกมาในรูปแบบสิ่งที่จำต้องได้ ใกล้เคียงรูปธรรมที่สุด หนึ่งในผลิตภัณฑ์ของสิ่งเหล่านั้นก็คืองานเขียน หรือวรรณกรรมที่ถ่ายทอดเรื่องราวของมนุษย์ด้วยฝีมือของมนุษย์

ในบรรดางานเขียนเหล่านี้ ผู้วิจัยพบว่างานเขียนที่โดดเด่นเรื่องเสนอแง่คิดของมนุษย์คือนวนิยายชุด *บิเบลีย บันทึกลงโทษปริศนาแห่งร้านหนังสือ* (ต่อไปนี้จะใช้ชื่อว่า นวนิยายชุด *บิเบลีย*) เพราะ *บิเบลีย* อธิบายองค์ประกอบของมนุษย์ตามที่ผู้วิจัยได้กล่าวไว้ข้างต้นครบถ้วน ทั้งการเสนอภาพลักษณ์ของมนุษย์และความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ที่หลากหลาย ทั้งเป็นงานเขียนสมัยใหม่ สามารถถ่ายทอดบริบทสังคมในปัจจุบันได้ตรงจุดกว่าผลงานต่างสมัยในอดีต

นวนิยายชุด *บิเบลีย* ผลงานของเอน มิคามิ (三上延) เล่าเรื่องราวชิโอรึโกะ ชิโนคาเวะ เจ้าของร้านหนังสือเก่า *บิเบลีย* ที่ต้องไปข้องแวะกับผู้คนในวงการหนังสือเก่ามากมาย “...คำว่า ‘*บิเบลีย*’ มีความในภาษาละตินว่า *คัมภีร์ไบเบิล* นะคะ” (เอน มิคามิ, 2561: 80) คนเกี่ยวข้องแต่ละคนก็มีตัวตน บุคลิกภาพ และความคิดเป็นของตนเอง มีรัก โลภ โกรธ หลง **สมกับเป็นมนุษย์** ชิโอรึโกะและไดสึเกะต้องเผชิญหน้ากับเรื่องราวต่าง ๆ ที่แสดงสายสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ มีทั้งสายสัมพันธ์ที่เพ่งก่อตัวขึ้นหรือสายสัมพันธ์ที่จบไป

นวนิยายชุด *บิเบลีย* ในภาคหลักตีพิมพ์ออกมาทั้งหมด 7 เล่มจบ เริ่มตีพิมพ์ที่ญี่ปุ่นตั้งแต่ปี พ.ศ.2554 ถึงปี พ.ศ.2560 แต่ละเล่มแบ่งออกเป็น 3 บท มีแค่เล่มที่ 1 เท่านั้นที่แบ่งเป็น 4 บท รวมกันแล้วมีบทหลักทั้งหมด 22 บท ผู้วิจัยพบว่านวนิยายชุด *บิเบลีย* มีจุดเด่นสำคัญ 2 ประการ คือ การมีเรื่องย่อยแทรกอยู่ในโครงเรื่องใหญ่ แต่ละตอนมีปมปัญหาหรือแนวคิดที่เสนอแตกต่างกันไป และมีการใช้หนังสือเก่าในการดำเนินเรื่อง เช่น ในเล่มที่ 1 ตอนที่ 1 *นัดสี่มะ โซเซกิ รวมผลงานของโซเซกิฉบับพิมพ์ใหม่ (สำนักพิมพ์อิวานามิโชเด็น)* ในตอนนี้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการรักษาความสัมพันธ์ บทบาทของหนังสือในตอนนี้ คือ หนังสือเก่าเป็นต้นเหตุของปัญหาที่เกิดขึ้น และเป็นเบาะแสนำไปสู่ความจริง

ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่า แม้นวนิยายชุด *บีเบลีย์* จะมีโครงเรื่องย่อย ๆ ที่ดำเนินเรื่องแยกกันเป็นเอกเทศ แต่ละเรื่องกลับสื่อแนวคิดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของมนุษย์และความเป็นมนุษย์ เช่น เล่มที่ 1 ตอนที่ 2 *โคยามะ คิโยชิ ‘เก็บฟาง/เซนต์แอนเดอर्सัน’ (สำนักพิมพ์ชินโจบุงโกะ)* แนวคิดที่เสนอในเรื่อง คือ การสร้างความสัมพันธ์ของผู้คน กับเล่มที่ 1 ตอนที่ 4 ตาไซ โอซามุ ‘บั้นปลาย’ (สำนักพิมพ์มานาโงยะโซโบ) แนวคิดที่เสนอในเรื่อง คือ ความตลกของมนุษย์ เป็นต้น

จากที่กล่าวมาทั้งหมด ผู้วิจัยจึงเห็นสมควรว่าการวิเคราะห์แนวคิดความเป็นมนุษย์กับความสัมพันธ์ของมนุษย์ผ่านนวนิยายชุด *บีเบลีย์* เป็นสิ่งที่น่าสนใจ นอกจากทำให้เข้าใจถึงลักษณะของมนุษย์และลักษณะของสายสัมพันธ์แล้วของคนญี่ปุ่นในยุคปัจจุบันแล้ว นวนิยายชุดนี้ยังสะท้อนให้เห็นถึงกลวิธีการแต่งที่น่าสนใจ การศึกษานี้น่าจะเป็นประโยชน์ต่อผู้อ่านนวนิยายแปลญี่ปุ่นและผู้สนใจแนวคิดเกี่ยวกับความเป็นมนุษย์ในสังคมญี่ปุ่นสมัยใหม่

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแนวคิดเรื่องความเป็นมนุษย์และความสัมพันธ์ของมนุษย์ในนวนิยายชุด *บีเบลีย์*
2. เพื่อศึกษาวิธีการเล่าเรื่องที่ใช้ในการนำเสนอแนวคิดเรื่องความเป็นมนุษย์และความสัมพันธ์ของมนุษย์ในนวนิยายชุด *บีเบลีย์*

1.3 สมมติฐานการวิจัย

นวนิยายชุด *บีเบลีย์* มุ่งนำเสนอแนวคิดสำคัญคือ ความเป็นมนุษย์และความสัมพันธ์ของมนุษย์ โดยใช้กลวิธีการเล่าเรื่องที่สนใจ ได้แก่ การเล่าเรื่องย่อยที่มีองค์ประกอบแตกต่างกันเป็นชุด เพื่อไม่ให้เรื่องซ้ำซาก และการเล่าเรื่องย่อยที่มุ่งนำเสนอแนวคิดเดียวเป็นชุด เพื่อเสริมแนวคิดของเรื่องหลักให้ชัดเจน

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้เข้าใจแนวคิดเรื่องความเป็นมนุษย์และความสัมพันธ์ของมนุษย์ในนวนิยายชุด *บีเบลีย์*
2. ทำให้เข้าใจกลวิธีการเล่าเรื่องที่ใช้ในนวนิยายชุด *บีเบลีย์*

1.5 ขอบเขตการวิจัย

ศึกษานวนิยายชุด *บีเบเลีย* เล่มที่ 1-7 แปลและจัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์อนิเม็กบุ๊กส์ แปลโดยพลอย ทับติม ทับติมทอง ลำดับตีพิมพ์ที่ประเทศญี่ปุ่น เล่มที่ 1 และ 2 ตีพิมพ์ปี พ.ศ.2553, เล่มที่ 3 และ 4 ตีพิมพ์ปี พ.ศ.2555, เล่มที่ 5 และ 6 ตีพิมพ์ปี พ.ศ.2557 และ เล่มที่ 7 ตีพิมพ์ปีพ.ศ.2560

1.6 ขั้นตอนการวิจัย

1. รวบรวมและศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. ศึกษาวิเคราะห์แนวคิดและกลวิธีของนวนิยายชุด *บีเบเลีย*
3. สังเคราะห์ข้อมูล
4. นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษามาจัดลำดับความสำคัญและวิเคราะห์
5. สรุปผลการศึกษาและนำเสนอในรูปแบบรายงานวิจัย

1.7 ทบทวนวรรณกรรม

ผู้วิจัยได้รวบรวมเอกสารที่ศึกษาความเป็นมนุษย์และความสัมพันธ์ของมนุษย์ในวรรณกรรมญี่ปุ่น พบบทความวิจัย 4 เรื่อง และ งานวิจัย 2 เรื่อง ดังนี้

1) เตือนเต็ม กฤษดาธานนท์ (2563) เขียนบทความวิจัยเรื่อง **โรคระบาดกับคุณค่าความเป็นมนุษย์ในนวนิยายเรื่อง เมะมุฉิ ริ โคะอุชิ** มุ่งศึกษาโรคระบาดในฐานะองค์ประกอบสำคัญของเรื่อง สะท้อนให้เห็นปัญหาสังคมหลังสงครามโลกครั้งที่สอง จากการศึกษา พบว่า ผู้เขียนใช้องค์ประกอบสำคัญคือ “โรคระบาด” ในการสร้างกระบวนการลดทอนคุณค่าความเป็นมนุษย์ ของกลุ่มตัวละครเอก และถ่ายทอดปัญหาเรื่องคุณค่าความเป็นมนุษย์ เช่น ความเหลื่อมล้ำในสังคมและปัญหา การถูกกดขี่ทางอำนาจในสังคมญี่ปุ่นในช่วงเวลาดังกล่าว อันเป็นภาพสะท้อนของมนุษย์ในแง่ลบ แต่ในขณะเดียวกัน “โรคระบาด” เป็นองค์ประกอบสำคัญของเรื่องในการนำเสนอประเด็นเรื่องคุณค่าความเป็นมนุษย์ในแง่บวก เช่น ความมีอิสรภาพเป็นเอกเทศของมนุษย์ มิตรภาพระหว่างเพื่อนมนุษย์

2) ศุภฤกษ์ ชัยรัตน์ (2561) เขียนบทความวิจัยเรื่อง **การลดทอนคุณค่าความเป็นมนุษย์ในเรื่อง หรือ “กิริ” กับ “นินโจ”: “หน้าที่” กับ “ความรู้สึกและความปรารถนา” ในวรรณกรรมญี่ปุ่นยุคระบบ**

ศักดิ์นา ศึกษาวิเคราะห์ลักษณะและแนวคิดของกิริ(義理) (หน้าที่) กับนินโจ (人情) [Ninjō] (ความรู้สึก, ความปรารถนา) ในวรรณกรรมญี่ปุ่นต่างยุคสมัยจำนวน 4 เรื่อง ได้แก่ 1) เรื่องบุอะกุ (武悪) [Buaku] ในบทละครเคียวเง็น (狂言) [Kyōgen] 2) เรื่องเมะอิโตะโนะฮิเคียวคุ (冥途の飛脚) [Meidonohikyaku] 3) เรื่องอะอิโกะกุฉิน (愛国心) [Aikokushin] และ 4) เรื่อง คิระกิระฮิคารุ (きらきらひかる) [Kirakirahikaru] ซึ่งสะท้อนให้เห็นลักษณะพฤติกรรมที่เป็นสามัญของมนุษย์ปรากฏนับตั้งแต่ยุคอดีตจนถึงปัจจุบัน ที่ความเชื่อทางศาสนาชินโตที่มีอิทธิพลต่อแนวคิดเรื่องกิริกับนินโจ สะท้อนและสื่อให้เห็นถึงอารมณ์และวิถีการแสวงหาทางออกของมนุษย์ จากการศึกษาพบว่า สถานภาพและชนชั้นทางสังคมมีอิทธิพลต่อแนวคิด และการให้ความสำคัญในการยึดถือกิริกับนินโจที่แตกต่างกัน สถานภาพและชนชั้น ทางสังคมเป็นตัวกำหนดบทบาทหน้าที่ซึ่งทำให้เกิดความขัดแย้งกันระหว่างกิริกับนินโจขึ้น ความเป็นกิริกับนินโจปรากฏอยู่หลากหลายลักษณะ ได้แก่ กิริกับนินโจระหว่างเจ้านายกับลูกน้อง กิริกับนินโจที่มีต่อประเทศชาติ สังคม ครอบครัว คนรัก และตนเอง การทำหน้าที่ ตามสถานภาพของตน โดยสะท้อนให้เห็นลักษณะพฤติกรรมที่เป็นสามัญของมนุษย์ที่มีทั้งกิริกับนินโจปะปนกันอยู่ และปรากฏนับตั้งแต่ยุคอดีตจนถึงปัจจุบัน

3) พิษญาภา สิริเดชกุล และ ดวงพร ทองน้อย (2560) ทำบทความวิจัย เรื่อง **ความเจ็บคืออัตลักษณ์แห่งวัฒนธรรมญี่ปุ่นในนวนิยายเรื่อง Obasan** ศึกษาบทบาทของความเจ็บในนวนิยายเรื่อง Obasan ของ Joy Kogawa นวนิยาย เรื่องนี้ถ่ายทอด ชีวิตของชาวแคนาดาเชื้อสายญี่ปุ่นในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 เมื่อพวกเขาถูกขับไล่ออกจากบ้านที่เคยอยู่ไปเข้าค่ายแรงงานเพียงเพราะความเป็นชาวญี่ปุ่นความเจ็บเป็นคุณลักษณะ สำคัญในชุมชนชาวญี่ปุ่นในแคนาดาซึ่งมันอาจจะส่งผลทั้งในทางบวกและในทางลบ ในทางบวกความ เจ็บทำให้ตัวละครสามารถสื่อสารและอดทนต่อความยากลำบาก แต่ในทางลบก็ทำให้พวกเขาตก เป็นเหยื่อของความโหดร้ายละความทรงจำที่เลวร้าย ตัวเอกของเรื่องได้ทำลายความเจ็บและสร้าง การสื่อสารต่อตัวละครอื่นขึ้นมาใหม่ ทำให้สามารถทำลายปมที่อยู่ในใจและยอมรับตัวตนได้ดีขึ้น

4) เพ็ญพร แก้วฟูงรังสี (2554) ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง **อิทธิพลของนิทานพื้นบ้านและวรรณคดีเกี่ยวกับมนุษย์ในเรื่องสั้นเรื่อง "คะซิกะซึยะมะ", "เคียวกุนตัน", "ซุรุกะนิงซึเซ็น" และ "โมะโมะตะโร" ของ อะกุตะงะวะ ริวโนะซุเกะ** ศึกษาอิทธิพลของนิทานพื้นบ้านที่มีต่อเรื่องสั้นเรื่อง “คะซิกะซึยะมะ” “เคียวกุนตัน” “ซุรุกะนิงซึเซ็น” “โมะโมะตะโร” และวิเคราะห์วรรณคดีเกี่ยวกับมนุษย์ของ อะกุตะงะวะ ริวโนะซุเกะที่ปรากฏในเรื่องสั้นดังกล่าว เปรียบเทียบเรื่องสั้นทั้ง 4 เรื่องกับนิทานพื้นบ้าน เพื่อศึกษาความเหมือนและความแตกต่างระหว่างนิทานพื้นบ้านกับเรื่องสั้น การเปรียบเทียบดังกล่าวจะทำให้ผู้วิจัยสามารถทราบรายละเอียดที่เปลี่ยนแปลงไปของเรื่องสั้นที่ได้รับอิทธิพลจากนิทานพื้นบ้าน และนำไปสู่การวิเคราะห์วรรณคดีเกี่ยวกับมนุษย์

ของอะกุตะงะวะ ริวโนะซุเกะ จากการศึกษาพบว่าเรื่องสั้นเรื่อง “คะซิกะซึยะมะ” “ชะรุกะนิงซึเซ็น” “โมะโมะตะโร” ของ อะกุตะงะวะ ริวโนะซุเกะ ได้รับอิทธิพลบางส่วนจากนิทานพื้นบ้านในด้านเนื้อเรื่อง โครงเรื่อง ตัวละคร การดำเนินเรื่อง และฉาก ส่วนเรื่องสั้นเรื่อง “เคียวกุนตัน” ได้รับอิทธิพลบางส่วนจากนิทานพื้นบ้านเช่นเดียวกัน แต่ไม่ได้รับอิทธิพลเลยในการดำเนินเรื่อง ส่วนที่เรื่องสั้นไม่ได้รับอิทธิพลเลย คือ แก่นเรื่อง โดยแก่นเรื่องของเรื่องสั้นที่เปลี่ยนแปลงไปสะท้อนให้เห็นทรรศนะมนุษย์ 2 ประเด็น ได้แก่ มนุษย์เป็นผู้กำหนดว่าสิ่งไหนคือความดีหรือความเลว และมนุษย์ใช้สัญชาตญาณดิบเพื่อสนองความต้องการของตน ของ อะกุตะงะวะ ริวโนะซุเกะ ซึ่งต่างจากนิทานพื้นบ้านที่มีแก่นเรื่องหลัก คือ การทำดีได้ดีทำชั่วได้ชั่ว แสดงให้เห็นว่าผู้ที่ทำความดีควรได้รับสิ่งตอบแทนและมีความสุข ส่วนผู้ที่ประพฤติชั่วย่อมต้องได้รับการลงโทษ

5) ธมกร ศรีกิจกุล (2555) ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง **ความสัมพันธ์ระหว่างสามภรรยาในเรื่องสั้นของฉิมะ นะโอะยะะ** มีลักษณะที่สามมีอำนาจเหนือภรรยาโดยสามียึดความคิดเห็นของตนเป็นใหญ่ และในเรื่องสั้นช่วงกลาง ความสัมพันธ์ได้พัฒนาไปสู่การที่ภรรยาบีบคั้นในการแสดงความคิดเห็นมากขึ้น สะท้อนให้เห็นสภาพสังคมที่ผู้หญิงมีสถานภาพสูงขึ้น จากการศึกษาพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างสามภรรยาในเรื่องสั้นช่วงต้นของฉิมะ นะโอะยะะ มีลักษณะที่สามมีอำนาจเหนือภรรยาโดยสามียึดความคิดเห็นของตนเป็นใหญ่ และในเรื่องสั้นช่วงกลาง ความสัมพันธ์ได้พัฒนาไปสู่การที่ภรรยาบีบคั้นในการแสดงความคิดเห็นมากขึ้น สะท้อนให้เห็นถึงสภาพสังคมที่ผู้หญิงมีสถานภาพสูงขึ้น

6) ปิยะนุช วิริยะวัตร (2558) ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง **การศึกษาภาพหญิงชายในเรื่อง “ทะเกะโนะกิโตะ” ของคุนิกิตะ ดบโปะ** งานวิจัยชิ้นนี้มุ่งศึกษาประเด็นภาพหญิงชายในเรื่อง “ทะเกะโนะกิโตะ” (1908) ของคุนิกิตะ ดบโปะ (国木田独步) (1871-1908) จากการศึกษาภาพหญิงชายในเรื่อง “ทะเกะโนะกิโตะ” จะพบว่าตัวละครหญิงทั้งสามคือโอะโตะกุโอะเง็นและโอะกิโยะ ที่ไม่ว่าจะมีสถานภาพต่างกัน เช่นไรก็ตาม แต่ทั้งสามต่างให้ความสำคัญกับเรื่องปากท้องและเรื่องการใช้เงินภายในบ้าน เมื่อเกิดปัญหาในบ้าน พวกผู้หญิงในบ้านทั้งสองครอบครัวต่างพยายามช่วยหาทางแก้ไขปัญหาให้ลุล่วงไปได้ซึ่งต่างกับตัวละครชายในเรื่อง ที่ถึงแม้จะเป็นหัวหน้าครอบครัว แต่เลือกที่จะ “นิ่งเฉย” ไม่สามารถแก้ปัญหาใดๆได้และปล่อยให้ฝ่ายผู้หญิงเป็นผู้จัดการเรื่องราวต่างๆซึ่งลักษณะการสร้างตัวละครเช่นนี้นับว่าต่างไปจากนักเขียนร่วมสมัย ซึ่งมักจะให้ความสำคัญกับตัวละครผู้ชายมากกว่าผู้หญิง

โดยสรุปแล้วบทความวิจัยและวิทยานิพนธ์ที่ผู้วิจัยรวบรวมมามีลักษณะร่วมกัน คือ วิจัยเกี่ยวกับวรรณกรรมของประเทศญี่ปุ่นที่สะท้อนแนวคิดเกี่ยวกับมนุษย์ ลักษณะดังกล่าวช่วยเป็นต้นแบบการเขียนงานวิจัยนวนิยายชุด *บิเบสีย* เป็นต้นแบบการเขียนวิเคราะห์แนวคิดที่ปรากฏในนวนิยายญี่ปุ่นได้อย่างดี ทำให้

ผู้วิจัยทราบแนวทางการเขียนวิเคราะห์ที่ผู้วิจัยท่านอื่นได้ดำเนินการเกี่ยวกับนวนิยายเรื่องต่าง ๆ ก่อนหน้า ผู้วิจัยสามารถนำมาพัฒนาการเขียนงานวิจัยนวนิยายชุด *บีเบลี* ได้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

สำหรับนวนิยายชุด *บีเบลี* ที่เล่าเรื่องราวของผู้คนที่ข้องเกี่ยวกับหนังสือเก่า ยังไม่มีคนที่วิจัยศึกษาผลงานเรื่องนี้ในฐานะที่เป็นนวนิยายสะท้อนภาพลักษณ์ของมนุษย์เฉกเช่นนวนิยายหรือวรรณกรรมเรื่องอื่น นวนิยายชุด *บีเบลี* บรรยายถึงเรื่องราวของมนุษย์ในแง่ต่าง ๆ ทั้งความสัมพันธ์เชิงคู่สาว มิตรภาพของมนุษย์ การยอมรับด้านลบของมนุษย์ รวมถึงความชั่วร้ายของมนุษย์ที่ยอมทำทุกอย่างเพื่อสิ่งที่ตัวเองต้องการ สะท้อนให้เห็นถึงมิติความหลากหลายในตัวมนุษย์ บอกเล่าตัวตนออกมาได้เป็นอย่างดี ผู้วิจัยจึงมุ่งที่จะศึกษาภาพลักษณ์ของมนุษย์ที่ผู้แต่งถ่ายทอดผ่านตัวละคร และการใช้หนังสือเก่าเป็นองค์ประกอบในการดำเนินเรื่อง จะสามารถช่วยสะท้อนภาพลักษณ์ของมนุษย์ได้อย่างไร

บทที่ 2 ภูมิหลังนวนิยายชุด “บิเบลีย บันทึกไขปริศนาแห่งร้านหนังสือ”

นวนิยายชุด *บิเบลีย* นี้ประกอบด้วยหนังสือทั้งหมด 7 เล่ม แต่ละเล่มแบ่งเป็นตอนย่อยหลายตอน ซึ่งแต่ละตอนอาจจะมีการดำเนินเรื่องที่จบบริบูรณ์อยู่ภายในตอนเดียวหรือภายในเล่ม เมื่อผู้อ่านอ่านครบจบทั้งเล่มแล้วจึงจะเห็นดำเนินเรื่องในโครงเรื่องหลัก ซึ่งเป็นเรื่องราวความสัมพันธ์ของตัวละครเอก 2 ตัวที่ชื่อว่า “ชิโอรึโกะ ชิโนคาวะ” หญิงสาวเจ้าของร้านหนังสือเก่าที่ชื่อ “บิเบลีย” และ “ไดส์เกะ โกระ” ชายหนุ่มที่มาทำงานที่ร้านบิเบลีย และเมื่อผู้อ่านอ่านนิยายครบทั้ง 7 เล่มแล้ว ก็จะได้เห็นพัฒนาการความสัมพันธ์ของตัวละครเอกทั้งสองด้วย

ในหัวข้อนี้ ผู้วิจัยจึงจะกล่าวถึงภูมิหลังของนวนิยายชุด *บิเบลีย* ในด้านต่าง ๆ เพื่อเป็นพื้นฐานในการวิเคราะห์แนวคิดและกลวิธีของนวนิยายชุดนี้ต่อไป หัวข้อในบทนี้แบ่งออกเป็น 3 หัวข้อ ได้แก่ การแตงนวนิยายชุด *บิเบลีย* เนื้อเรื่องของนวนิยายชุด *บิเบลีย* และตัวละครในนวนิยายชุด *บิเบลีย*

2.1 การแตงนวนิยายชุดบิเบลีย

นวนิยายชุด *บิเบลีย* เป็นผลงานแปลของเอน มิคามิ นักเขียนชาวญี่ปุ่นผู้มีผลงานโดดเด่นเป็นงานเขียนประเภท “ไลท์โนเวล”¹ *บิเบลีย* เป็นผลงานลำดับที่ 7 จากผลงานทั้งหมด 10 เรื่องของเอน มิคามิ นิยายชุด *บิเบลีย* เป็นที่นิยมอย่างกว้างขวางจนได้เข้าชิงรางวัลด้านวรรณกรรมในประเทศญี่ปุ่น ฮนยะโทโซว (本屋大賞) รางวัลงานเขียนที่เนื้อหาเกี่ยวกับหนังสือ นอกจากนี้ด้วยความที่ผสมกลิ่นอายของนวนิยายสืบสวนจึงได้เสนอเข้าชิงรางวัล นิฮงซุริซึกะเคียวโคโซว (日本推理作家協会賞) งานประกวดเกี่ยวกับงานงานเขียนแนวสืบสวนอีกด้วย ต่อมาจึงมีผู้นำมาแปลและตีพิมพ์เผยแพร่ในประเทศไทย

ในช่วงแรก ผลงานของมิคามิเน้นขายกลุ่มผู้อ่านชายวัยรุ่น เนื้อเรื่องเป็นแนวลึกลับหรือแนวแฟนตาซีที่มีผู้มีพลังวิเศษ ตัวละครมักเป็นเด็กหนุ่มมัธยมที่เข้าไปข้องเกี่ยวกับเหตุการณ์ประหลาดบางอย่าง และมีตัวละครเอกสาวดำเนินเรื่องร่วมกับตัวเอกนั้น ๆ ในภายหลัง เอน มิคามิจึงหันมาเขียน นวนิยายชุด *บิเบลีย* ที่นำหนังสือเก่ามาเป็นองค์ประกอบหลัก โดยใส่ความสมจริงลงไปในงานมากขึ้น ต่างกับผลงานที่ผ่านมา ของเขา

¹ ไลท์โนเวล [ライトノベル] มาจากภาษาอังกฤษแปลว่าเบาเบาและโรแมนติกเบา ๆ แต่ปัจจุบันไลท์โนเวลไม่ได้ถูกจำกัดแนวเรื่องไว้แค่แนวใดแนวหนึ่ง โดยทั่วไปจะเป็นจะหนังสือนิยายธรรมดา แต่มีภาพประกอบไม่กี่หน้า มีเรื่องที่จบในเล่มเดียวและเรื่องที่แบ่งออกเป็นหลายเล่ม (เคริน เชนรี. (2016). ไลท์โนเวล ความหมายความหมายและความอยากรู้. สืบค้นเมื่อ 25 กุมภาพันธ์ 2022. จาก <https://skdesu.com/th/สิ่งที่เป็นนวนิยายแสง/>.)

รายชื่อผลงานของเอน มิคามิ มีดังนี้

1) Dark Violets (ダーク・バイオレッツ) แต่งเมื่อปี พ.ศ. 2544-2546 ผลงานแรกของเขา ตีพิมพ์กับสำนักพิมพ์เดงเกคิบุงโกะ (電撃文庫) ซึ่งเป็นสำนักพิมพ์ที่เน้นตีพิมพ์ไลท์โนเวลเป็นหลัก ตีพิมพ์ทั้งหมด 7 เล่มจบ เป็นผลงานแนวลึกลับสยองขวัญ เรื่องราวเกี่ยวกับตัวเอกชายหญิงร่วมมือกันปราบสัตว์ประหลาด

2) Shadow Taker (シャドウテイカー) ตีพิมพ์กับสำนักพิมพ์เดงเกคิบุงโกะ ปี พ.ศ. 2546-2547 ตีพิมพ์ทั้งหมด 5 เล่มจบ ผลงานแนวแอคชั่นปนสยองขวัญ เรื่องเกี่ยวกับตัวเอกที่เข้าไปข้องเกี่ยวกับคดีปริศนาที่เกี่ยวข้องกับตำนานเมืองลึกลับเกี่ยวกับผู้ใช้เงา

3) Yamahime Anti-Mnemonics (山姫アンチメモニクス) ตีพิมพ์กับสำนักพิมพ์เดงเกคิบุงโกะ ปี พ.ศ. 2547 ตีพิมพ์ทั้งหมด 2 เล่มจบ ผลงานแนวคอมเมดี้เรื่องแรกของเอน มิคามิ เรื่องเกี่ยวกับตัวเอกชายที่ข้องเกี่ยวกับสาวที่มีพลังทำให้ผู้ชายหลงรัก และสามารถควบคุมความทรงจำของคนนั้นได้

4) Tenku no Arcamiles (天空のアルカミレス) ตีพิมพ์กับสำนักพิมพ์เดงเกคิบุงโกะ ปี พ.ศ. 2548-2549 ตีพิมพ์ทั้งหมด 5 เล่มจบ ผลงานแนวแฟนตาซีสยองขวัญ เกี่ยวกับเด็กหนุ่มที่ไปข้องเกี่ยวกับการต่อสู้กับเผ่าพันธุ์ประหลาดที่เป็นศัตรูกับมนุษยชาติ

5) The Morpheus Classroom (モーフィアスの教室) ตีพิมพ์กับสำนักพิมพ์เดงเกคิบุงโกะ ปี พ.ศ. 2550 ตีพิมพ์ทั้งหมด 4 เล่มจบ ผลงานแนวลึกลับสยองขวัญที่เล่าเกี่ยวกับเหล่าตัวเอกผู้มีพลังพิเศษต้องไขปริศนาเกี่ยวกับฝันร้ายที่คนในฝันถูกกินจะไม่ตื่นขึ้นในโลกแห่งความจริง

6) False Dragoon (偽りのドラグーン) ตีพิมพ์กับสำนักพิมพ์เดงเกคิบุงโกะ ปี พ.ศ. 2551-2553 ตีพิมพ์ทั้งหมด 5 เล่มจบ ผลงานแนวดราม่าแฟนตาซี เกี่ยวกับการล้างแค้นเด็กหนุ่มในโลกที่ผู้คนใช้ชีวิตร่วมกันกับมังกรหลังจากอารยธรรมเครื่องจักรล่มสลาย

7) บีเบสีย บันทึกไขปริศนาแห่งร้านหนังสือ (ビブリア古書堂の事件手帖) ตีพิมพ์กับสำนักพิมพ์มีเดียเวิร์กบุงโกะ (メディアワークス文庫) ปี พ.ศ. 2553-2559 ตีพิมพ์ทั้งหมด 7 เล่มจบ นวนิยายชุดนี้เป็นผลงานสร้างชื่อของเอน มิคามิ

8) The Nishiura Photo Studio in Enoshima (江ノ島西浦写真館) ตีพิมพ์กับสำนักพิมพ์โคบุโนชะ (光文社) ปี พ.ศ. 2559 และ เล่มต่อ พ.ศ. 2562 ตีพิมพ์ทั้งหมด 2 เล่ม ผลงานแนวสืบสวนสอบสวน เรื่องราวเกี่ยวกับตัวเอกไขปริศนาเกี่ยวสตูดิโอถ่ายภาพที่มีอายุกว่า 100 ปีของครอบครัว

9) *บิเบเลีย บันทึกไซปริศนาแห่งร้านหนังสือ ภาค โทบิระโกะ (ビブリア古書堂の事件手帖 ～扉子と不思議な客人たち～)* ตีพิมพ์กับสำนักพิมพ์มีเดียเวิร์กบุงโกะ ปี พ.ศ. 2560-ปัจจุบัน ตีพิมพ์ทั้งหมด 3 เล่ม ภาคต่อของนวนิยายชุด *บิเบเลีย* เรื่องราวหลังจากชิโอริโกะแต่งงานกับไดสึเกะ ให้กำเนิดลูกสาวชื่อโทบิระโกะ ดำเนินเรื่องโดยชิโอริโกะเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับหนังสือเก่าให้โทบิระโกะฟัง

10) Dojunkai Daikanyama Apartment (同潤会代官山アパートメント) ตีพิมพ์กับสำนักพิมพ์ชินโจวะฉะ (新潮社) ปี พ.ศ. 2563 ตีพิมพ์ทั้งหมด 2 เล่ม เรื่องราวเกิดขึ้นสมัยโชวะ (พ.ศ. 2469-2532) ยาเอะ ผู้สูญเสียน้องสาวจากเหตุแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ในคันโต แต่งงานกับคู่หมั้นของน้องสาว ใช้ชีวิตร่วมกันที่อพาร์ทเมนต์ในเมือง

ผลงานชิ้นที่ 8-10 ของเอน มิคามิเนื้อหาไปในทิศทางคล้ายกับนวนิยายชุด *บิเบเลีย* เน้นความสมจริงมากขึ้น ต่างกับผลงานก่อนที่เขาส่งเขียน *บิเบเลีย* อย่างสิ้นเชิง ไม่เหลือเค้าโครงแนวแฟนตาซีหรือแนวสยองขวัญ กล่าวได้ว่า *บิเบเลีย* เป็นจุดเปลี่ยนในอาชีพนักเขียนของเขา

ส่วนเรื่อง *บิเบเลีย* ฉบับภาษาไทยนั้นตีพิมพ์ครั้งแรกปี พ.ศ. 2556-2560 โดยอนิเม็กบุ๊กส์ แปลโดยพลอยทับทิม ทับทิมทอง แบ่งเป็น 7 เล่ม ตามต้นฉบับภาษาญี่ปุ่น

ภาพที่ 1 รูปเปรียบเทียบระหว่าง *บิเบเลีย* เล่มที่ 1 ฉบับภาษาญี่ปุ่น และ ฉบับภาษาไทย

(ที่มา : <https://biblia.jp/works/index.html> และ <http://www.animagshop.com/product/357/บิเบเลีย-บันทึกไซปริศนาแห่งร้านหนังสือ-เล่ม-1>)

ภาพที่ 2 รูปเปรียบเทียบระหว่าง *บิเบเลีย* เล่มที่ 2 ฉบับภาษาญี่ปุ่น และ ฉบับภาษาไทย

(ที่มา : <https://biblia.jp/works/index.html> และ <http://www.animagshop.com/product/357/>

บิเบเลีย-บันทึกไขปริศนาแห่งร้านหนังสือ-เล่ม-2)

เอน มิคามิไม่ได้อธิบายชื่อเรื่อง “*บิเบเลีย*” ไว้โดยตรง แต่ในเนื้อเรื่องของนวนิยาย มีคำพูดตัวละครเอกกล่าวไว้ว่า “...คำว่า ‘*บิเบเลีย*’ มีความในภาษาละตินว่าคัมภีร์ไบเบิลนะค่ะ” (เอน มิคามิ, 2554, 80) ผู้วิจัยได้ค้นคว้าคำว่าบิเบเลียเพิ่มเติมพบว่า นอกจากจะแปลว่าคัมภีร์ไบเบิลแล้ว ยังแปลว่าหนังสือในภาษากรีกได้อีกด้วย

ใน “*คุยกันท้ายเล่ม*” ซึ่งเป็นคำตามของเอน มิคามิใน *บิเบเลีย* เล่มที่ 1 เขากล่าวถึงสาเหตุที่เขาแต่ง *บิเบเลีย* ไว้ว่า

ผมมักจะมองหาร้านหนังสือเก่า ถ้าได้ไปยังสถานีรถไฟที่ไม่รู้จักและมีเวลาเหลือ เวลาเห็นร้านหนังสือที่อยู่นอกย่านร้านค้าหรือเห็นป้ายแถว ๆ จุดข้ามทางรถไฟก็ต้องเดินเข้าไปในร้านแล้วไล่มองชั้นวางหนังสือซึ่งสูงเกือบชนเพดาน ผมชอบบรรยากาศอันเป็นเอกลักษณ์ของหนังสือเก่าซึ่งไม่มีอยู่ในหนังสือใหม่ทั่วไป มันเหมือนมีเยื่อบางใสที่มองไม่เห็นห่อหุ้มหนังสือเอาไว้ทุกครั้งที่มีมันถูกส่งต่อจากมือของคนหนึ่งไปยังอีกคนหนึ่ง...แต่แน่นอนว่าผมก็ชอบสัมผัสที่ดูคมและเป็นรูปเป็นร่างของหนังสือใหม่เช่นกัน

คนเราปฏิบัติต่อหนังสือแตกต่างกัน บางคนเก็บรักษาหนังสืออย่างดี บางคนมีนิสัยส่วนตัวเล็ก ๆ น้อย ๆ บางอย่างในการใช้ที่คั่นหนังสือหรือการถอดสายคาด เวลาเปิดหนังสือเก่าผมเลยมักสนใจว่าเจ้าของหนังสือคนก่อนเป็นอย่างไรด้วย ไม่ใช่สนใจเพียงเนื้อหาของหนังสือเท่านั้น

ผมเองก็จำไม่ได้ว่าเมื่อไร แต่อยู่มาวันหนึ่งผมรู้สึกว่ายากเขียนนิยายเกี่ยวกับหนังสือเก่าบ้าง เหตุผลที่เลือกคิตะคามาคูระเป็นต้นแบบเพราะผมรู้จักพื้นที่แถบนี้มานาน และมันเป็นเมืองอันเจียบสงบตรงกับอิมเมจที่ผมอยากเขียนพอดี

(เอน มิคามิ, 2554, 286-287)

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่าเอน มิคามิเป็นนักเขียนที่เขียนผลงานหลากหลายแนวตั้งแต่แนวลึกลับ สยองขวัญ แนวแฟนตาซี แนวตลก แนวดราม่าเล่าความโหดร้ายของผู้คน จนไปถึงแนวสืบสวนอย่างเรื่อง *บิเบเลีย* จาก “ คุยกัณฑ์ายเล่ม ” ยังสะท้อนมุมมองของเกี่ยวกับหนังสือเก่าโดยเชื่อมโยงกับเรื่องราวของผู้คนซึ่งเคยเป็นเจ้าของหนังสือคนก่อน ไม่ใช่เพียงแคสนใจเรื่องราวที่เขียนอยู่ในหนังสือ จึงน่าสนใจว่าเนื้อหาของเรื่องนั้น *บิเบเลีย* ไม่น่าจะถ่ายทอดแค่เรื่องราวของหนังสือเก่า แต่ยังถ่ายทอดเรื่องราวเกี่ยวกับมนุษย์ด้วย

2.2 เนื้อเรื่องของนวนิยายบิเบเลีย

นวนิยายชุด *บิเบเลีย* ใช้วิธีการเล่าเรื่องย่อยแทรกในเรื่องหลัก เรื่องย่อยมีจำนวนทั้งสิ้น 25 เรื่อง (ตอนหลักบวกกับบทกึ่งของเล่มที่ 5) แบ่งออกเป็น 7 เล่ม แต่ละเล่มมีจำนวนไม่เท่ากัน มีจำนวนตั้งแต่ 3-6 เรื่อง เนื้อเรื่องของเรื่องย่อยแต่ละเรื่องดำรงอยู่อย่างเป็นเอกเทศ เนื้อเรื่องจบในตัวเอง แต่เนื่องจากตัวละครเอกในเรื่องหลักต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับปริศนาในเรื่องย่อยแต่ละตอน ในระหว่างที่ผู้อ่านรับรู้เรื่องราวของเรื่องย่อยก็จะได้เห็นพัฒนาการของเนื้อเรื่องเรื่องหลักไปด้วย ในหัวข้อนี้ ผู้วิจัยจะกล่าวถึงเนื้อเรื่องของเรื่องและเรื่องย่อยมีรายละเอียดดังนี้

2.2.1 เนื้อเรื่องหลักของนวนิยายบิเบเลีย

เนื้อเรื่องหลักของนวนิยาย *บิเบเลีย* เป็นเรื่องราวความสัมพันธ์ระหว่างชิโอริโกะ ชิโนคาเวะ กับไดสึเกะ โกระ ซึ่งเริ่มต้นความสัมพันธ์จากนายจ้างและลูกจ้างในเล่มที่ 1 ไปสู่การเป็นคนรักในเล่มสุดท้าย ความสัมพันธ์ของทั้งสองค่อย ๆ พัฒนาในแต่ละเล่มผ่านการร่วมกันไขปริศนาต่าง ๆ จนกล่าวได้ว่าโครงเรื่องหลักของนวนิยายบิเบเลียคือนิยายรักที่แทรกด้วยเรื่องแนวสืบสวนสอบสวน

เนื้อเรื่องหลักของนวนิยายทั้ง 7 เล่มสามารถนำเสนอในรูปแบบตารางได้ดังนี้

ตารางที่ 1 เนื้อเรื่องเรื่องหลักของนวนิยายชุด *บีเบลีย์*

เล่มที่	เรื่องย่อ
เล่มที่ 1	โทชิโอะต้องการหนังสือบันปลายของชิโอรึโกะ เขาไม่สนวิธีการที่จะได้มา เลยลอบทำร้ายจนชิโอรึโกะได้รับบาดเจ็บเข้าโรงพยาบาล ในตอนท้ายชิโอรึโกะเผาบันปลาย ของปลอมต่อหน้าโทชิโอะ หลอกให้เขาล้มเลิกที่จะขโมย สุดท้ายถูกตำรวจกุมตัวขังเรือนจำ ใครต้องการอะไร ทำให้เกิดผลอย่างไร ผลลัพธ์ตอนท้ายเป็นอย่างไร
เล่มที่ 2	เล่าความสัมพันธ์ของไดสึเกะกับชิโอรึโกะผ่านตอนย่อยในเรื่อง ไดสึเกะได้รู้จักตัวตนของชิโอรึโกะมากขึ้น ได้บอกเล่าความสัมพันธ์กับแฟนสาวสมัยมัธยมได้อย่างเด็ดขาด ช่วงท้ายได้รับรู้ถึงความเกลียดชังของชิโอรึโกะมีต่อแม่ของเธอ
เล่มที่ 3	คนรู้จักของจิโกะเริ่มปรากฏออกมาเล่าจิเอโกะในมุมมองแต่ละคน ทั้งเป็นคนชั่วร้ายซื้อหนังสือไม่สนวิธีการ เป็นคนรอบรู้เกี่ยวกับหนังสือ และมีใบหน้าพิมพ์เดียวกับชิโอรึโกะ สุดท้ายชิโอรึโกะแสดงให้คนรู้จักเหล่านั้นได้รู้ว่าเธอไม่เหมือนกับแม่ของเธอ
เล่มที่ 4	เคโกะต้องการเปิดตู้เซฟที่สามที่ไว้ วางให้พวกชิโอรึโกะช่วยเหลือ ระหว่างไชรท์ก็เจอกับจิเอโกะ หลังจากที่เปิดตู้เซฟได้เคโกะตัดสินใจออกเดินทางกับนิยายที่สามี่เขียนทิ้งไว้ให้ จิเอโกะที่คิดว่าต้นฉบับนั้นเป็นของมีค่า เธอชวนชิโอรึโกะให้ไล่ตามไป ทว่าชิโอรึโกะปฏิเสธ ชิโอรึโกะเลือกที่จะอยู่กับไดสึเกะ
เล่มที่ 5	ในเล่มก่อนไดสึเกะสารภาพรักกับชิโอรึโกะ เธอต้องการพบจิเอโกะเพื่อยืนยันอะไรบางอย่างก่อนให้คำตอบ จิเอโกะจึงให้บททดสอบถ้าแก้ได้จะมาพบ ในตอนท้ายชิโอรึโกะก็ได้พบจิเอโกะ ได้ยืนยันความสัมพันธ์จิเอโกะกับพ่อ ชิโอรึโกะตัดสินใจที่จะคบกับไดสึเกะ ตัดสินใจที่จะไม่ทิ้งเขาเหมือนที่จิเอโกะทิ้งพ่อไป
เล่มที่ 6	โทชิโอะไหว้วานให้บีเบลีย์ตามหาบันปลายของปู่ที่ถูกขายไปนานแล้ว พวกไดสึเกะเลยไล่สืบจนได้รู้อดีตของโยชิโอะ ได้รู้ถึงความขมขื่นของโยชิโอะ ในตอนท้ายเฉลยว่าคนอยู่เบื้องหลังคือมาริ เธอให้ข้อมูลทุกอย่างกับโทชิโอะ ยุให้เขาทำความผิดซ้ำสอง มาริปรารถนาที่จะครอบครองบันปลายของชิโอรึโกะ แต่ก็ไม่เป็นที่ปรารถนา
เล่มที่ 7	คือจิตต้องการให้ชิโอรึโกะกับจิเอโกะประมุขแข่งกันแย่งหนังสือที่จิเอโกะตามหามาตลอด ทำให้พวกชิโอรึโกะต้องกู้เงินจำนวนมาก ผลสุดท้ายคือจิตที่คิดว่าเป็นของปลอมก็หน้าเสียเพราะมันเป็นของจริง พวกชิโอรึโกะประมุขชนะ จิเอโกะยอมรับในตัวไดสึเกะ เสนอให้พวกชิโอรึโกะมาทำงานกับตน สายสัมพันธ์แม่ลูกกลับมาคืนดีกัน

จากตารางข้างต้น จะเห็นได้ว่าเนื้อเรื่องเรื่องหลักของนวนิยาย *บีเบลีย์* เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ของไดสึเกะกับชิโอรึโกะที่ก้าวข้ามผ่านเรื่องราวต่าง ๆ ด้วยกัน โดยมีจิเอโกะแม่ของชิโอรึโกะเป็นตัวละครหลักที่สำคัญ บทบาทของเธอปรากฏออกมาในเรื่องเสมอ และในท้ายที่สุดก็ค่อยปรับความเข้าใจกันได้ จึงกล่าวได้ว่า แนวคิดที่เห็นจากเรื่องหลักของนวนิยาย *บีเบลีย์* เป็นเรื่องเกี่ยวกับความสัมพันธ์ ทั้งความสัมพันธ์ระหว่างคนรักของไดสึเกะกับชิโอรึโกะ และความสัมพันธ์ระหว่างคนในครอบครัวของชิโอรึโกะกับจิเอโกะ มีการสอดแทรกความชั่วร้ายของมนุษย์บ้างประปราย

2.2.2 เนื้อเรื่องเรื่องย่อของนวนิยายบีเบสีย

เรื่องย่อของนวนิยายบีเบสียแบ่งได้เป็น 25 เรื่อง แต่ละเรื่องอาจดำเนินเรื่องจบในตอน หรือมีหลายตอนต่อเนื่องกัน บางครั้งตัวละครในเรื่องย่อหนึ่งอาจจะไปปรากฏในเรื่องย่ออื่นได้ และในนวนิยายทั้ง 7 เล่ม มีจำนวนเรื่องย่อแตกต่างกัน มีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 2 รายชื่อตอนย่อของนวนิยายชุด บีเบสีย

เล่ม	ชื่อตอนย่อ
เล่ม 1	1) นัตลีเมะ โซเซกิ 'รวมผลงานของโซเซกิ ฉบับพิมพ์ใหม่' (สำนักพิมพ์อิวานามิโชเต็น)
	2) โคยามะ คิโยชิ 'เก็บฟาง/เซนต์แอนเดอส์สัน' (สำนักพิมพ์ชินโจบุงโกะ)
	3) วิโนกราดอฟและคูซมิน 'ตรรกศาสตร์' (สำนักพิมพ์อาโอกิบุงโกะ)
	4) คาไซ โอซามุ 'บันปลาย' (สำนักพิมพ์มานาโงยะโซโบ)
เล่มที่ 2	5) แอนโทนี่ เบอร์เจส 'A Clockwork Orange' (สำนักพิมพ์ฮายาคาวะบุงโกะ NV)
	6) ฟุคุตะ เทอิจิ 'คำคมความเรียง มนุษย์เงินเดือน' (สำนักพิมพ์โรคุกัตสึฉะ)
	7) อาชิซึกะ ฟุจิโอะ 'UTOPIA สงครามโลกครั้งสุดท้าย' (สำนักพิมพ์ชิรุโซโบ)
เล่มที่ 3	8) โรเบิร์ต เอฟ ยังก์ 'The Dandelion Girl' (สำนักพิมพ์ชูเอฉะบุงโกะ)
	9) 'นิทานภาพที่มีแรคคูน จระเข้ และสุนัข'
	10) มียาซาวะ เคนจิ 'ฤดูใบไม้ผลิกับอสูร' (สำนักพิมพ์เซคิเนะโชเต็น)
เล่มที่ 4	11) 'ปีศาจแห่งเกาะเดียวดาย'
	12) 'ขบวนการนักสืบเยาวชน'
	13) 'ชายผู้เดินทางกับรูปภาพ'
เล่มที่ 5	14) 'นิตยสารรายเดือนโฮโอะ' (สำนักพิมพ์โคริวฉะ/สำนักพิมพ์โคฉะ)
	15) บทคั่น I โคยามะ คิโยชิ 'เก็บฟาง / เซนต์แอนเดอส์สัน' (สำนักพิมพ์ชินโจบุงโกะ)
	16) เทซึกะ โอซามุ 'แบล็คแจ๊ค' (สำนักพิมพ์อาคิตะโชเต็น)
	17) บทคั่น II โอนูมะ ตัน 'ผ้าเช็ดหน้าสีดำ' (สำนักพิมพ์ไซเก็นชูยริบุงโกะ)
	18) เทรายามะ ชูจิ 'ขอเดือนพฤษภาคมแต่ช้าๆ' (สำนักพิมพ์ซาคุอินฉะ)
	19) บทคั่น III คิชิ โทโยทาโร 'ชุดบทกลอน ไก่ธรรมดา ๆ ตัวหนึ่ง' (สำนักพิมพ์โซชิคิเซ็ตสึฉะ)
เล่มที่ 6	20) รังสิเมลอส
	21) 'อุทธรณ์'
	22) 'บันปลาย'
เล่มที่ 7	23) 'ถึงความคิดคำนึงนอกเหนือจากความปริตา'

	24) ‘ฉันไม่ใช่ตัวฉัน’
	25) ‘การเตรียมใจพร้อมคือทุกสิ่ง’

จากการวิเคราะห์ พบว่าเรื่องย่อทั้ง 25 เรื่อง มีเนื้อเรื่องที่คล้ายคลึง มีการดำเนินเรื่องในแต่ละเรื่องที่คล้ายกัน สามารถแบ่งได้เป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ เรื่องที่ปมปัญหาเกิดจากจิตใจด้านลบของมนุษย์ และเรื่องที่ปมปัญหาเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ของมนุษย์

2.2.2.1 เรื่องที่ปมปัญหาเกิดจากจิตใจด้านลบของมนุษย์

เรื่องย่อกลุ่มนี้สร้างปมปัญหาโดยการให้ตัวละครใดตัวละครตัวใดตัวหนึ่งเกิดความคิดหรือความต้องการที่ผิด และลงมือทำโดยไม่สนใจกฎเกณฑ์หรือความถูกต้องเหมาะสม เรื่องในกลุ่มนี้มีจำนวน 12 เรื่อง

ตารางที่ 3 ตารางเรื่องย่อที่ปมปัญหาเกิดจากจิตใจด้านลบของมนุษย์

เล่ม	ชื่อเรื่องย่อ	เรื่องย่อ
เล่ม 1	1) ดาไซ โอซามุ ‘บ้านปลาย’ (สำนักพิมพ์มานาโงะโซโบ)	ชิโอรึโกะเล่าว่าโดนคนที่หมายปองหนังสือบ้านปลายผลักตกลงบันได จึงวางแผนจับคนร้าย เอาเล่มปลอมขายล่อที่ร้าน เล่มจริงอยู่ที่โรงพยาบาล คนร้ายปรากฏตัว โทชิโอะ ทานากะหลานของโยชิโอะ ทานากะ ผู้รักของยายไดส์เกะ โทชิโอะไปหาชิโอรึโกะที่โรงพยาบาล ชิโอรึโกะเผาหนังสือต่อหน้าเขา ตำรวจจับกุมตัวเขาหมดอาลัยตายอยาก
เล่ม 2	2) แอนโทนี่ เบอร์เจส ‘A Clockwork Orange’ (สำนักพิมพ์ฮายาคาวะบุงโกะ NV)	นาโอะมาขอคำปรึกษาเกี่ยวกับน้องสาวของเธอ น้องของเธออ่านหนังสือสำหรับผู้ใหญ่แล้วนำไปเขียนเรียงความหลังการอ่าน ถูกอาจารย์ตักเตือน ชิโอรึโกะได้อ่านเรียงความที่ถูกเขียน เธอรู้ว่าน้องสาวนาโอะไปลอกงานคนอื่นมา เรียกน้องสาวของนาโอะมาคุย จากนั้นไดส์เกะถามว่ารู้อะไร ชิโอรึโกะตอบว่าคนเขียนเรียงความคือตัวเธอเมื่อ 10 ปีก่อนเอง
	3) อาชิซึเกะ ฟุจิโอะ ‘UTOPIA สงครามโลกครั้งสุดท้าย’ (สำนักพิมพ์ชิรุโซโบ)	เล่าอดีตของจิเอโกะผ่านปากลูกชายของลูกค้าเก่า ตอนนั้นพ่อเขาได้หนังสือแพงมาจากบิเบสียในราคาถูก จิเอโกะเลยตามมาถึงบ้านแล้วพูดคุยบางอย่างแล้วจากไป ชิโอรึโกะดูหนังสือแล้วรู้ทันที ว่าเป็นของโจรพ่อของคนที่เขาขโมยมา ไม่ได้ซื้อมาจากที่ร้าน จิเอโกะปลอมให้เป็นหนังสือที่ร้าน ค่าปิดปากที่เธอได้คือหนังสือเก็บเล่มอื่น ๆ
เล่ม 3	4) โรเบิร์ต เอฟ ยังก์ ‘The Dandelion Girl’ (สำนักพิมพ์ชูเอฉะบุงโกะ)	ที่ตลาดประมูลหนังสือเก่าชิโอรึโกะลงประมูลหนังสือแข่งกับทาอิจิโร่ เจ้าของร้านหนังสือเก่าอิโตรีผู้ไม่กินเส้นกับจิเอโกะ ต่อมาทาอิจิโร่พบว่าหนังสือประมูลเขาหายไป 1 เล่ม เขาเลยมาที่ร้านบิเบสียเพราะคิดว่าชิโอรึ

		โกะเป็นคนขโมยไป ชิโอรโกะจึงตามหาหนังสือเพื่อแก้ไขความเข้าใจผิด เธอพบตัวคนร้าย หาหนังสือออกมาคืนได้สำเร็จ
	5) มียาซาอะ เคนจิ ‘ฤดูใบไม้ผลิกับอสูร’ (สำนักพิมพ์เซคิเนะโชเต็น)	ซาโตโกะ ทามาโอกะวานให้ทรงคืนหนังสือคืนมา ไล่สืบจนรู้ว่าคนที่เอาไปคือลูกของพี่ชายซาโตโกะ เขาไม่ได้ตั้งใจขโมยแค่อยากยืม เพราะว่าปู่เคยให้ปริศนาหนังสือก่อนตาย พอเอาหนังสือไปคืนชิโอรโกะขอรับรองให้หลานยืมหนังสือได้ แต่ซาโตโกะปฏิเสธ ชิโอรโกะเลยพูดกลับไปว่ารู้คำตอบของปริศนาที่ปู่ทิ้งไว้ รู้ว่าที่จริงปู่ต้องการมอบหนังสือให้หลานของเขา
เล่ม 5	6) เทรายามะ ชูจิ ‘ขอเดือนพฤษภาคมแต่ข้าฯ’ (สำนักพิมพ์ซาคุฮินฉะ)	สึมิโอะ คาโตโนะอดีตลูกค้าของร้านบิเบสีย เคยเอาของโจรมาขาย จึงโดนสั่งห้ามเข้าร้าน มาพบชิโอรโกะเพราะจิเอโกะแนะนำให้มาปรึกษาเรื่องหนังสือ ก่อนที่พี่ชายเขาจะเสีย เขาบอกว่าจะมอบหนังสือราคาแพงให้ แต่ไม่มีใครเชื่อคำพูดนั้น ชิโอรโกะต้องพิสูจน์คำสั่งเสียพี่ชายเขาได้ หลังจบเรื่องชิโอรโกะก็ได้พบกับจิเอโกะ
เล่ม 6	7) วังสิเมลอส	ไดสึเกะคุยกับโทชิโอะ เขาวานให้ตามหาหนังสือบนปลายของปู่เขา ชิโอรโกะเริ่มตรวจสอบเรื่องของโยชิโอะ คุยกับลูกของเพื่อนของเขาที่เป็นเจ้าของร้านหนังสือเคียวโคโด เขาให้รูปเก่าของโยชิโอะมา พวกชิโอรโกะกลับร้าน จิโร โคะทานิหนึ่งในคนที่อยู่ในรูปภาพมาพบ เขาเล่าความสัมพันธ์พวกเขาให้ฟัง แลกหักกันเพราะหนังสือล้าค่าของอาจารย์ถูกขโมย
	8) ‘อุทธรณ์’	จิโรให้เบอร์ดีติดต่อกับโนริโกะ โทมิซาวะผู้หญิงในรูปภาพ ลูกสาวของอาจารย์ พอไปถึงบ้าน โนริโกะวานให้ไขปริศนาหนังสือที่ถูกขโมยเมื่อ 47 ปีก่อน ชิโอรโกะได้ข้อสรุปว่าคนขโมยไปคือโยชิโอะที่ถูกโซโด คุงายามะ บังคับให้ขโมยด้วยความลับเรื่องซู้กับยายของไดสึเกะ สุดท้ายอาจารย์ยอมคุยเรื่องหนังสือบนปลายของโยชิโอะให้พวกชิโอรโกะฟัง
	9) ‘บนปลาย’	ได้รู้ว่บนปลายของโยชิโอะคือหนังสือส่วนตัวของดะไซ โซโดอยากได้เลยวางแผนจนได้มา ชิโอรโกะคิดว่าอยู่ที่บ้านคุงายามะ เลิกงานไดสึเกะกลับบ้านเจอโทชิโอะบุกมาขโมยบนปลายของชิโอรโกะที่เขาจับฝากไว้ แต่ไดสึเกะยื่นข้อเสนอให้ช่วยกันจับคนที่เก็บบนปลายของโยชิโอะด้วยกัน สุดท้ายรู้ว่ามาริเป็นคนครอบครองบนปลายของโยชิโอะ
เล่ม 7	10) ‘ถึงความคิดคำนึงนอกเหนือจากความปริตา’	มาริขายบนปลายของโยชิโอะให้ร้านหนังสือไมสึนะ ต่อมาคิอิชิ โยชิวาระ เจ้าของร้านไมสึนะมาที่ร้านบิเบสีย เล่าว่าเป็นลูกศิษย์ของโซโด บอกความจริงว่าชิโอรโกะเป็นหลานแท้ ๆ ของโซโด เขาขายบนปลายของโยชิโอะคืนราคาแพง ชิโอรโกะต้องจำใจซื้อ วันต่อมาสามีของยายชิโอรโกะมาขอคำปรึกษาเกี่ยวกับหนังสือของภรรยาที่ถูกคิอิชิเอาไป
	11) ‘ฉันไม่ใช่ตัวฉัน’	พวกชิโอรโกะเอาหนังสือกลับมาได้ คิอิชิบอกทำทุกอย่างเพราะต้องการติดต่อกับจิเอโกะ หนังสือเอากลับมาได้คือสำเนาหนังสือเฟิสต์โพลีโอที่ไม่มีใครเคยเห็นมาก่อน คิอิชิบอกว่าโซโดทำสำเนาไว้ 4 เล่ม เล่มของยายชิ

		โอรโกะเป็นหนึ่งในนั้น แต่โชโดขายออกนอกประเทศพร้อมเล่มจริงเพื่อล้างแค้นจิโอะโกะที่ไม่ยอมสืบทอดรันต่อไป
	12) ‘การเตรียมใจพร้อมคือทุกสิ่ง’	คิอิจินำหนังสือสำเนาทั้งหมดลงประมวล ขอให้ชิโอรโกะเข้าร่วมประมวลด้วยเพื่อเพิ่มกำไรให้ตนเอง หลังประมวลเสร็จคิอิจินึกคิดว่าไม่มีเล่มจริงแต่แรกก็หน้าเสียว เพราะของจริงซ่อนอยู่ในหนังสืออีกที่ จิโอะโกะที่ประมวลแพ้ยอมรับในตัวไดสีเกะที่เอาบ้านไปจำนองเพื่อมาช่วยประมวล เธอยื่นข้อเสนอให้พวกไดสีเกะมาทำงานกับเธอ

จากตารางข้างต้น จะเห็นได้ว่า เรื่องย่อยของนวนิยายเรื่องบีเบลีมีปมปัญหาที่เกิดขึ้นจากจิตใจด้านลบของมนุษย์หลายลักษณะ บางเรื่อง เกิดขึ้นจากความโลภ บางเรื่องเกิดจากการแบกรับความผิดพลาดจากคนรุ่นก่อน บางเรื่องเกิดขึ้นจากความผิดพลาดในอดีต ด้วยลักษณะเช่นนี้จึงกล่าวได้ว่า เรื่องย่อยกลุ่มนี้ต้องการนำเสนอแนวคิดบางอย่างเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จิตใจด้านลบที่ทำตามความปรารถนาของตนจนไม่สนใจความถูกต้องหรือความเหมาะสม และนำเสนอว่าในตอนท้าย ตัวละครเหล่านั้นที่มีจิตใจด้านลบมักจะประสบกับจุดจบที่ไม่เป็นไปตามที่ตนคาดหวัง ต้องรับกรรมในสิ่งที่ตนก่อไว้

2.2.2.2 เรื่องที่ปมปัญหาเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ของมนุษย์

เรื่องย่อยกลุ่มนี้สร้างปมปัญหาโดยมีการผูกปมปัญหา 3 แบบ 1) ความสัมพันธ์ขึ้นใหม่ 2) ให้ตัวละครคู่ใดคู่หนึ่งเกิดความคิดระลึกถึงสายสัมพันธ์ของคนรักหรือสายสัมพันธ์คนในครอบครัว แล้วตัดสินใจกลับมาคุยปรับความเข้าใจกันในท้ายที่สุด 3) สร้างปมปัญหาโดยให้ตัวละครนึกเสียใจที่ไม่ได้รักษาสายสัมพันธ์นั้นให้ดี เรื่องในกลุ่มนี้มีจำนวน 13 เรื่อง

ตารางที่ 4 เนื้อเรื่องเรื่องย่อยที่มีปมปัญหาเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ของมนุษย์

เล่ม	ชื่อเรื่องย่อย	เรื่องย่อ
เล่ม 1	1) นัตสึเมะ โชเซกิ ‘รวมผลงานของโชเซกิ ฉบับพิมพ์ใหม่’ (สำนักพิมพ์อิวานามิโชเต็น)	ไดสีเกะพบลายเซ็นหนังสือของยายที่เสียไปปีก่อน ให้ชิโอรโกะตรวจสอบลายเซ็นเป็นของปลอม แต่ยังมีจุดน่าสงสัยทำไมต้องขีดเขียนลายเซ็นปลอมลงไป ชิโอรโกะตรวจสอบไป จนเจอกับความจริงที่ว่าแม่ของไดสีเกะเป็นลูกชู้ของคนที่มีอบหนังสือเล่มที่มีลายเซ็นให้ ไดสีเกะหวังว่าชู้ของยายยังไม่ตาย เขาจึงสมัครทำงานร้านบีเบลีเพื่อหวังเจอกับโยชิโอะ
	2) โคยามะ คิโยชิ ‘เก็บฟาง/เซนต์แอนเดอर्सสัน’ (สำนักพิมพ์ชินโจบุงโกะ)	ชิตะขอให้นำหนังสือที่ถูกขโมยคืนมา พวกไดสีเกะจึงไล่ตามสืบจนพบคนร้ายคือนาโอะ โคสึเงะ ขโมยเพราะจะเอาเชือกที่คั่นหนังสือมาซ่อมริบบิ้นของขวัญ พวกไดสีเกะขอหนังสือคืน เธอบอกยังคืนไม่ได้เพราะยัง

		อ่านไม่จบ จากนั้นเธอเอาหนังสือไปคืน ชิตะก็ให้อภัย ผลสุดท้ายนาโอะเรียกเขาว่าอาจารย์ และมักจะพูดคุยเรื่องหนังสือเก่าด้วยกันเสมอ ๆ
	3) วิโน กรา ดอฟ และ คู ชมิน ‘ตรรกศาสตร์’ (สำนักพิมพ์อาโอกิบุงโกะ)	มาซาชิ ซาคางุจิมาขายหนังสือเก่า หนังสือที่มาขายเคยขึ้นทะเบียนของนักโทษในเรือนจำ วันต่อมาภรรยาของมาซาชิ ชิโนบุมาขอหนังสือคืน เพราะเป็นหนังสือแห่งความทรงจำของเธอและสามี หลังจากนั้นมาซาชิก็เดินเข้ามา ชิโอรិโกะบอกกับเขาว่าปิดความลับไม่ได้ตลอดหรอก มาซาชิจึงยอมสารภาพกับภรรยาของเขาว่าเคยติดคุกมาก่อน
เล่ม 2	4) ฟุคุตะ เทอิจิ ‘คำคมความเรียงมนุษย์เงินเดือน’ (สำนักพิมพ์โรคุคัตซึฉะ)	อากิโอะ โคซากะวานให้ร้านบิเบเลียมารับซื้อหนังสือเก่าของพ่อเธอ เธอเข้ากับครอบครัวไม่ค่อยได้ เพราะเป็นลูกชู้ ตอนที่กำลังขวยย้าย ชิโอริโกะเจอกระดาษข้อความว่ามอบให้อากิโอะสอดอยู่ในหนังสือราคาแพง พ่อเธอตั้งใจให้หนังสือราคาแพงกับเธอทางอ้อม ไม่ให้ญาติคนอื่นรู้ อากิโอะที่ได้รู้ความจริงก็รู้สึกเสียใจ เสียหายที่ไม่ได้คุยกับพ่อมากกว่านี้
เล่ม 3	5) ‘นิทานภาพที่มีแรคคูน จระเข้ และสุนัข’	ชิโนบุ ซาคางุจิขอคำปรึกษาเรื่องหนังสือที่เธอเคยอ่านตอนเด็ก พวกชิโอริโกะไปบ้านเกิดของชิโนบุ ชิโนบุไม่ถูกกับครอบครัว สุดท้ายกลับออกมาแบบยังไม่รู้เรื่องดี แต่สุดท้ายชิโอริโกะทราบซื้อหนังสือที่ตามหารวมถึงความจริงว่าชิโนบุอยากให้อากิโอะให้อ่านมัน พ่อแม่ของชิโนบุที่พ่อได้รู้ความจริงเรื่องนี้สุดท้ายก็คุยปรับความเข้าใจกัน
เล่ม 4	6) ‘ปีศาจแห่งเกาะเตียวตาย’	เคโกะ คิชิโระขอให้ชิโอริโกะช่วยเปิดตู้เซฟที่อากิระ คายามะสามีที่เสียชีวิตเมื่อปีก่อนทิ้งไว้ให้ ค่าตอบแทนคือการขายหนังสือคอลเล็กชั่นให้ทั้งหมด
	7) ‘ขบวนการนักสืบเยาวชน’	ตู้เซฟต้องใช้กุญแจ ด้วยความที่เคโกะเป็นภรรยาใหม่ของอากิระ ทำให้ครอบครัวของอากิระไม่ชอบหน้า เลยให้วัยรุ่นคนจากร้านบิเบเลียไปตรวจสอบแทน สุดท้ายให้นาโอมิ คุญยามะลูกสาวของอากิระเปิดห้องลับที่ห้องทำงานของอากิระให้ พบหนังสือสะสมและกุญแจที่ตู้เซฟซ่อนเอาไว้
	8) ‘ชายผู้เดินทางกับรูปภาพ’	ชิโอริโกะนำกุญแจไปที่บ้านต่างอากาศของอากิระเจอกับจิเอโกะ จิเอโกะขอติดรถกลับบ้านไปด้วย พอถึงบ้านอายุาก็ถามหาสารทุกสุขดิบ จิเอโกะเสนอช่วยหารหัสส่วนรางวัลแบ่งกันคนละครึ่ง ชิโอริโกะปฏิเสธ จากนั้นชิโอริโกะก็ไชรหัสได้ ของในตู้เซฟก็คือต้นฉบับนิยายที่อากิระเขียน เคโกะตัดสินใจออกเดินทางไปด้วยพร้อมกับนิยายฉบับนั้น จิเอโกะเผลอบอกว่านั่นอาจจะเป็นต้นฉบับของจริงของรัมโปก็ได้ ชวนชิโอริโกะให้ตามไป แต่ชิโอริโกะปฏิเสธ บอกว่าเธอทิ้งไคสึเกะไปไม่ได้
เล่ม 5	9) เล่มที่ 5 ตอนที่ 1 ‘นิตยสารรายเดือนโฮโอะ’ (สำนักพิมพ์โคริวฉะ/สำนักพิมพ์โคฉะ)	ทามิโกะ มียาอุจินานิตยสารรายเดือนโฮโอะของคูต่างหน้าสามีมาขายที่ร้านบิเบเลีย มีข่าวลือว่าเธอไล่ขายตามร้านหนังสือเก่า พอถึงเวลาหนึ่งจะกลับมาขอคืน แต่วันที่เธอมาขอคืนที่บิเบเลียมีคนมาซื้อยกชุดไปแล้ว ชิโอริ

		โกะที่รู้ว่าทามิโกะตามหาตัวสามีที่หายไปผ่านนิตยสารจึงอาสารับฝากข้อความจากทามิโกะไปให้คนที่ชื่อนิตยสารนั้นให้
10) เล่มที่ 5 บทค้น I โคยามะ คิโยชิ ‘เก็บฟาง / เซนต์แอนเดอส์สัน’ (สำนักพิมพ์ชินโจบุโกะ)		ชิโตะบอกว่าซื้อชุดนิตยสารไปให้คนรู้จักที่มาด้วยกันวันก่อน แต่ชิโตะริโกะรู้ว่าที่จริงแล้วชิโตะคือสามีของทามิโกะที่หายตัวไป ชิโตะริโกะไม่ได้บังคับให้ชิโตะไปพบภรรยา เธอแค่ส่งข้อความว่าขอให้ติดต่อไปหาเท่านั้น
11) เทซึเกะ โอซามุ ‘แบล็คแจ็ก’ (สำนักพิมพ์อาคิตะโชเต็น)		ริว ทาคิโนะขอให้ช่วยตามหาหนังสือที่หายไปของรุ่นน้องของเธอ รุ่นน้องเธอคาดว่าคนที่เอาไปคือน้องชายของเธอ ชิโตะริโกะตามรอยหนังสือสุดท้ายพวกชิโตะริโกะไล่สืบจนรู้ว่าที่จริงแล้วน้องชายเอาไปขายที่ร้านขายหนังสือเก่าทาคิโนะบุ๊ค ร้านคนรู้จักของชิโตะริโกะ
12) เล่มที่ 5 บทค้น II โอนูมะ ต้น ‘ผ้าเช็ดหน้าสีดำ’ (สำนักพิมพ์โชเก็นชูยริบุโกะ)		ชิโตะริโกะขอให้ริวติดต่อกับจิเอโกะให้หน่อย ชิโตะริโกะบอกว่าเธอต้องการที่จะตรวจสอบเรื่องบางอย่างก่อนที่จะให้คำตอบคำสารภาพรักของไดสีเกะ ริวตอบว่าจิเอโกะรู้อยู่แล้วว่าชิโตะริโกะอยากพบเจอเธอ แต่มีเงื่อนไขคือต้องคลี่คลายปริศนาที่จิเอโกะเตรียมไว้ให้ได้ก่อน
13) เล่มที่ 5 บทค้น III คิชิ โทโยทาโร ‘ชุดบทกลอน ไก่ธรรมดา ๆ ตัวหนึ่ง’ (สำนักพิมพ์โชชิเคิซึตสึยะ)		ชิโตะริโกะถามจิเอโกะเรื่องพ่อของเธอก่อนที่จะแต่งงานกัน จิเอโกะเล่าว่าพ่อเป็นคนขอเธอคบ จิเอโกะบอกกับพ่อของชิโตะริโกะว่า สักวันเธออาจจะหายไปแบบไม่รำลา ยังจะคบกับเธอหรือไม่ พ่อของชิโตะริโกะยืนยันว่าจะคบกันบอว่าจะระจิวจิเอโกะตลอดไป จิเอโกะก็รู้สึกผิด เธอไม่ต้องแต่งงานกับเขาก็ได้แท้ ๆ หลังจากที่ได้ฟัง ชิโตะริโกะก็ตัดสินใจเรื่องของไดสีเกะได้

โดยสรุป กล่าวได้ว่าแก่นวนิยายชุด *ปิเบลีย* ของเอน มิคาจะมีจุดเด่นเป็นเรื่องหนังสือเก่า และสำนักพิมพ์ที่ซื้อลิขสิทธิ์มาขายจะมีการโฆษณาประชาสัมพันธ์ให้ผู้อ่านสนใจจุดเด่นนี้เป็นหลัก แต่เนื้อหาจริง ๆ ของเรื่องกลับเกี่ยวข้องกับมนุษย์และความสัมพันธ์ของมนุษย์ไม่น้อยกว่าเรื่องหนังสือ ในบทต่อไปผู้วิจัยจะวิเคราะห์ในส่วนของตัวละครว่าสนับสนุนแนวคิดเหล่านี้อย่างไร

2.3 ตัวละครในนวนิยายชุดปิเบลีย

นวนิยายชุด *ปิเบลีย* ประกอบด้วยหนังสือทั้งหมด 7 เล่ม แต่ละเล่มแบ่งเป็นตอนย่อย ๆ หลายตอน ซึ่งแต่ละตอนอาจจะมีการดำเนินเรื่องที่จบบริบูรณ์อยู่ภายในตอนเดียวหรือภายในเล่ม เมื่อผู้อ่านอ่านครบจบทั้งเล่มแล้วจึงจะเห็นพัฒนาความสัมพันธ์ของตัวละครเอก คือ ชิโตะริโกะ ชิโนคาเวะ เจ้าของร้านหนังสือเก่าปิเบลียกับไดสีเกะ โกระ ชายหนุ่มที่มาสมัครงานในร้านปิเบลีย ซึ่งทั้งสองจะต้องพบเจอกับตัวละครอื่นเป็นจำนวนมากในตอนย่อยต่าง ๆ และร่วมกันไขปริศนาที่มาพร้อมกับตัวละครเหล่านั้น

ด้วยเหตุที่นวนิยายชุดปิเบลียมีตัวละครในเรื่องย่อยเป็นจำนวนมาก ผู้วิจัยจึงขอนำเสนอข้อมูลของตัวละครทั้งหมดในรูปแบบตารางเสียก่อน แล้วจะกล่าวถึงจำแนกประเภทของตัวละครให้เห็นชัดเจน

ตารางที่ 5 ตารางแสดงตัวละครในนวนิยายชุด *บิเบลีย* ที่มีบทบาทมากกว่า 1 ตอน

ลำดับ	ชื่อตัวละคร	สถานะ	ภูมิหลังของตัวละคร
เรื่องหลัก			
1	ซีโอริโกะ ซิโนคาวะ	-ตัวละครเอก-เรื่องหลัก	เจ้าของร้านหนังสือเก่าบิเบลีย เป็นผู้หญิงขี้อาย ชอบอ่านหนังสือ แต่เข้าหาคนอื่นไม่เก่ง เมื่อรับไดสีเกะเข้าทำงาน เธอก็เริ่มรับงานไขปริศนาเกี่ยวกับหนังสือ พูดคุยกับคนอื่นได้มากขึ้น ภายหลังจึงสานสัมพันธ์กันจนเป็นคนรักของไดสีเกะ
2	ไดสีเกะ โคะระ	-ตัวละครเอก-เรื่องหลัก	ลูกจ้างร้านบิเบลีย มีร่างกายที่อ่านหนังสือไม่ได้ แต่พอทำงานที่ร้านบิเบลียเริ่มอ่านหนังสือได้มากขึ้น ภายหลังได้สานสัมพันธ์กับซีโอริโกะจนกลายเป็นคู่รักกัน
3	จิเอโกะ ซิโนคาวะ	-ตัวละครปฏิปักษ์-เรื่องหลัก	แม่ของซีโอริโกะหลังจากทิ้งครอบครัวไป 10 ปีเธอต้องการให้ซีโอริโกะออกตามหาหนังสือกับเธอ มองไดสีเกะว่าเป็นเพียงแค่ทรานที่รั้งซีโอริโกะไว้ไม่ให้โตใช้พรสวรรค์ที่แท้จริงของตัวเอง จิเอโกะเป็นผู้อยู่เบื้องหลังปมปริศนาต่าง ๆ ที่เข้ามาหาร้านบิเบลีย
4	อายากะ ซิโนคาวะ	-ตัวละครประกอบ-เรื่องหลัก	น้องสาวของซีโอริโกะ มักจะคอยเฝ้าร้านตอนที่พวกซีโอริโกะต้องออกไปทำงานข้างนอกเสมอ เธอแอบส่งเมลให้จิเอโกะมาตลอดจนพวกซีโอริโกะรู้เขา
เรื่องย่อย			
1	ซิดะ	-ตัวละครหลัก-เรื่องย่อย 2 และ 15 ² -ตัวละครประกอบ-เรื่องย่อยหลายตอน	ชายโสมเลส เขามีอดีตคามีคือเอาเงินทุนบริษัทไปให้ภรรยาเก่าจนต้องหนีมาเป็นโสมเลส ภายหลังเขายอมรับอดีตของตน คุยปรับความเข้าใจกับภรรยาคนปัจจุบัน
2	นาโอะ โคะสึเงะ	-ตัวละครหลัก-เรื่องย่อย 2 -ตัวละครประกอบ-เรื่องย่อยหลายตอน	สาวมัธมปลายที่ขโมยหนังสือของซิดะไป หลังจากที่คืนหนังสือก็คุยปรับความเข้าใจกันกับซิดะ กลายเป็นเพื่อนนักอ่านที่ดีต่อกัน นับถือซิดะเหมือนอาจารย์
3	มาซาชิ ซาคางุจิ	ตัวละครหลัก-เรื่องย่อย 3 -ตัวละครประกอบ-เรื่องย่อยหลายตอน	ชายผู้ปกปิดความลับกับภรรยาว่าเคยจำคุกมาก่อน เขาต้องการให้ร้านบิเบลียรับซื้อหนังสือที่เขาใกล้จะอ่านมันไม่ได้แล้ว ภายหลังเขาตัดสินใจไม่ขายแล้วสารภาพความจริงที่ปิดบังกับภรรยาทั้งหมด

² ลำดับและเนื้อเรื่องของเรื่องย่อย ดูในตารางที่ 3 ในหน้า 20 ของสารนิพนธ์นี้

4	ชีโนบุ ซาคางุจิ	ตัวละครหลัก-เรื่องย่อ 3 และ 9 -ตัวประกอบ-เรื่องย่อหลายตอน	ภรรยาของมาซาชิ ในตอนที่ 9 ชีโนบุต้องการให้ร้านบิเบลิยตามหาหนังสือแห่งความทรงจำของเธอ ชีโนบุมีความสัมพันธ์ที่ไม่ดีกับครอบครัว ภายหลังเธอยอมคุยปรับความเข้าใจกับครอบครัว
5	ทาอิจิโร อิโนะอุเอะ	-ตัวละครหลัก-เรื่องย่อ 8 -ตัวประกอบ-เรื่องย่อหลายตอน	เจ้าของร้านหนังสือเกาอิโตริ รู้จักกับจิเอโกะมานานเกลียดจิเอโกะเข้าไส้ เขาเลยพาลไม่ชอบชิโอริโกะไปด้วย แต่พวกชิโอริโกะช่วยเหลือเขาให้ติดหนี้บุญคุณ เขาเลยมองชิโอริโกะใหม่
6	เคโกะ คิชิโระ	-ตัวละครหลัก-เรื่องย่อทุกเรื่องในเล่ม 4	ภรณยาน้อยของอากิระ คายามะ หญิงชราผู้อยากเปิดตู้เซฟที่มีของที่สามมิ่งไว้ให้เป็นของขวัญต่างหน้า ภายหลังตัดสินใจออกเดินทางกับต้นฉบับที่สามมิ่งเขียนทิ้งไว้ให้เธอ
7	โยชิโอะ ทานากะ	-ตัวละครเอก-เรื่องย่อ 21 -ตัวละครประกอบ-เรื่องย่อหลายตอน	ปู่ของโทชิโอะ ทานากะเป็นซู้กับยายของไดสึเกะ เป็นตาแท้ ๆ ของไดสึเกะ เขาถูกเจ้าของร้านคูกายามะโซโดซูให้ขโมยหนังสือมีค่าจากอาจารย์ของเขา ทำให้เขาแตกหักกับอาจารย์และเพื่อน ๆ
8	โทชิโอะ ทานากะ	-ตัวละครปฏิปักษ์-เรื่องย่อ 4 -ตัวละครประกอบ-เรื่องย่อหลายตอน	หลานของโยชิโอะ ผู้ต้องการครอบครองหนังสือเก่า “บันปลาย” ไม่เลือกวิธีการที่จะได้มาครอบครอง หลังจากที่ถูกตำรวจกุมตัวไป ภายหลังก็สำนึกผิด
9	โซโด คูกายามะ	-ตัวละครปฏิปักษ์-เรื่องย่อ 21 -ตัวละครประกอบ-เรื่องย่อหลายตอน	พ่อของจิเอโกะ เจ้าของร้านหนังสือคูกายามะโซโด ชายผู้ไม่เลือกวิธีการที่จะได้หนังสือมาครอบครอง ชูบังคับโยชิโอะให้ขโมยหนังสือที่เขาต้องการ จากนั้นก็มีมือชกซื้อหนังสือมีค่าที่สุดของโยชิโอะมาในราคาถูก
10	มาริ คูกายามะ	-ตัวละครปฏิปักษ์-เรื่องย่อ 22 -ตัวละครประกอบ-เรื่องย่อหลายตอน	ภรรยาของโซโด หญิงชราผู้อยู่เบื้องหลังแผนการครอบครอง “บันปลาย” ปรารถที่ได้กรี๊ดอ่าน “บันปลาย” ฉบับอันศักดิ์ก่อนตาย
11	คิอิชิ โยชิวาระ	-ตัวละครปฏิปักษ์-เรื่องย่อเล่มที่ 7	ลูกศิษย์ของโซโดและเป็นอาจารย์ของจิเอโกะ เจ้าของร้านขายของเก่าไมสึนะ เป็นชายที่ชั่วร้ายเหมือนโซโด จัดฉากให้ชิโอริโกะกับจิเอโกะมาประมูลหนังสือแข่งกัน

2.3.1 ตัวละครในเรื่องหลัก

ตัวละครเอก

- **ซิโอรโกะ ชิโนคาวะ** ปรากฏในเรื่องย่อยเพราะมีคนจ้างวานงานเกี่ยวกับหนังสือเก่า บทบาทเป็นผู้คลี่คลายปมปัญหาในเรื่อง
- **ไดสึเกะ โกระ** ปรากฏในเรื่องย่อยเพราะมีคนจ้างวานร้านปิเบเลีย บทบาทเป็นผู้ช่วยของซิโอรโกะ
- **อายากะ ชิโนคาวะ** ปรากฏในเรื่องย่อยฐานะตัวละครประกอบ

ตัวละครปฏิกษ์

- **จิเอโกะ ชิโนคาวะ** ปรากฏในเรื่องย่อยทั้งในฐานะหัวข้อที่ตัวละครอื่นพูดถึง และผู้บงการปริศนาต่าง ๆ ที่พวกซิโอรโกะเข้าไปยุ่งเกี่ยว

2.3.2 ตัวละครในเรื่องย่อย

ตัวละครเอก

- **ชิตะ** ตัวละครมีลักษณะกลม มีพัฒนาการในเรื่อง ช่วงแรกชิตะเขาหนีปัญหาในอดีต พอซิโอรโกะพูดเตือนสติจึงตัดสินใจกลับไปคุยกับภรรยา ผ่านคำบรรยายของไดสึเกะ *‘มนุษย์ชื่อชิตะที่ผมรู้จักไม่มีอีกต่อไปแล้ว เป็นความรู้สึกแปลกประหลาดคล้ายโล่งใจทว่าก็คล้ายเหงาเศร้า’* (เอน มิคามิ, 2560, 239)
- **นาโอะ โคะสึงะ** ตัวละครมีลักษณะกลม ช่วงแรกเป็นคนไม่อ่านหนังสือ แต่พอได้รู้จักชิตะจึงได้อ่านหนังสือมากขึ้น นำเสนอผ่านคำพูดของชิตะ *“หลังจากนายกลับไปพวกเราที่คุยอย่างเมามันที่ริมแม่น้ำกันนานเลยเรื่องโคยามะ คิโยชินี้แหละ...เด็กคนนั้นไม่ค่อยยิ้มแต่ก็เด็กดีมากนะ”* (เอน มิคามิ, 2554, 150)
- **มาซาชิ ซาคางุจิ** ตัวละครมีลักษณะกลม ช่วงแรกไม่กล้าบอกความลับกับภรรยา ภายหลังยอมรับอดีตของตนเล่าทุกอย่างให้ภรรยาฟัง ผ่านบทพูดของเขา *“...ความจริงฉันมีอีกเรื่องหนึ่งที่ต้อง”* (เอน มิคามิ, 2554, 198)
- **ชิโนบุ ซาคางุจิ** ตัวละครมีลักษณะกลม ช่วงแรกไม่สามารถพูดคุยกับพ่อแม่ได้ ภายหลังคุยปรับความเข้าใจกันได้ จากบทพูดของแม่ชิโนบุ *“เรามีเรื่องต้องคุยกันอีกเยอะเกี่ยวกับสิ่งที่ต้องทำจากนี้”* (เอน มิคามิ, 2555, 176)

- **ทาจิโร อิโนะอุเอะ** ตัวละครมีลักษณะกลม ช่วงแรกอคติกับชิโอรโกะที่หน้าตาเหมือนจิเอโกะ แต่หลังจากที่ติดหนี้บุญคุณก็ได้เปลี่ยนมุมมองที่มีต่อชิโอรโกะผ่านบทพูดของเขา “*ไม่ต้อง บอกแล้วไงว่าฉันติดค้างพวกเธออยู่*” (เอน มิคามิ, 2560, 151)

- **เคโกะ คิชิโระ** ตัวละครมีลักษณะแบน ไม่มีพัฒนาการ ช่วงแรกตอนเคโกะต้องการเปิดตู้เซฟที่สามที่ทิ้งไว้ก่อนตาย ตอนที่เปิดตู้เซฟได้เธอตัดสินใจเดินทางกับของที่อยู่ในนั้นเพื่อรำลึกถึงสามีมานานบทพูดของตัวเอง “*คุณอภิระช่วยทำให้ความปรารถนาของฉันเป็นจริง เลยตั้งใจว่าจะออกเดินทางไปหลาย ๆ เพื่อเป็นการทำบุญให้เขาด้วย*” (เอน มิคามิ, 2556, 279)

- **โยชิโอะ ทานากะ** ตัวละครมีลักษณะแบน มีบทบาทเป็นหัวข้อสนทนาในเรื่อง พูดถึงเรื่องราวในอดีตที่เกี่ยวข้องกับเขา

ตัวละครปฎิบัติ

- **โทชิโอะ ทานากะ** ตัวละครมีลักษณะกลม ช่วงแรกเป็นตัวละครปฎิบัติในช่วงเล่ม 6 หลังจากที่เขาได้รู้ความจริงเรื่องที่โตสึเกะเป็นญาติกับเขา เขาตัดสินใจที่จะร่วมมือกับโตสึเกะผ่านบทพูดของตัวเอง “*ฉันเป็นคนสุดท้ายของตระกูลทานากะ เชื่อมาตลอดว่าคงไม่มีญาติสนิทหลงเหลืออยู่ที่ไหนแล้ว...ฉันทำร้ายลูกพี่ลูกน้องที่เหลืออยู่เพียงคนเดียวในโลกไม่ได้หรอก*” (เอน มิคามิ, 2557, 251)

- **โซโด คุงายามะ** ตัวละครมีลักษณะแบน มีบทบาทเป็นหัวข้อสนทนาในเรื่อง พูดถึงเรื่องราวในอดีตที่เกี่ยวข้องกับเขา

- **มาริ คุงายามะ** ตัวละครมีลักษณะกลม เปิดเรื่องมาเป็นหญิงชราไม่รู้เรื่องอะไร พอชิโอรโกะรู้ความจริงมาริก็เผยความปรารถนาที่แท้จริงออกมาผ่านบทพูดของตัวเอง “*ยก ‘บ้านปลาย’ ของเธอให้ฉันได้ไหม*” (เอน มิคามิ, 2557, 276)

- **คิอิชิ โยชิวาระ** ตัวละครแบน ไม่มีพัฒนาการ เป็นตัวละครปฎิบัติที่ยอมทำทุกอย่างเพื่อกำไรโดยไม่สนวิธีการตั้งแต่ต้นเล่มที่ 7 จนจบเล่ม

จากที่ผู้วิจัยกล่าวถึงการแตงนวนนิยายชุด *บีเบสีย* เนื้อเรื่อง และตัวละคร ข้อมูลเหล่านี้ทำให้เห็นประเด็นการนำเสนอแนวคิดหลักของ *บีเบสีย* ชัดเจนยิ่งขึ้น คือ การนำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับด้านลบของมนุษย์และความสัมพันธ์ของมนุษย์ ผ่านบทพูดและการแสดงออกของตัวละครในเรื่อง ผู้วิจัยจะวิเคราะห์แนวคิดเหล่านี้ในบทถัดไป

บทที่ 3 แนวคิดเรื่องความเป็นมนุษย์และความสัมพันธ์ของมนุษย์ในนวนิยาย “บิเบลีย บันทึกรักไขปริศนาแห่งร้านหนังสือ”

ในบทที่ 2 ผู้วิจัยได้แสดงให้เห็นแล้วว่า นวนิยายชุด *บิเบลีย* มีลักษณะเป็นเรื่องใหญ่ที่แทรกด้วยเรื่องย่อยจำนวนมาก เรื่องย่อยแต่ละเรื่องดำเนินเรื่องอย่างเป็นเอกเทศ มีปมปัญหาเฉพาะของตัวเอง แต่เมื่อผู้วิจัยพิจารณาเรื่องทั้งหมด พบว่าเรื่องย่อยเหล่านี้กลับนำเสนอแนวคิดร่วมกัน คือ แนวคิดเรื่องความเป็นมนุษย์และความสัมพันธ์ของมนุษย์ ในบทนี้ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ให้เห็นแนวคิดทั้ง 2 ประการมีเนื้อหาอย่างไร

3.1 ความสัมพันธ์ของมนุษย์ในนวนิยายบิเบลียไขปริศนาแห่งร้านหนังสือ

แนวคิดความสัมพันธ์ของมนุษย์ คือ แนวคิดว่าด้วยความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่เอน มีคามิเสนอผ่านความสัมพันธ์ของตัวละครในเรื่อง จากจำนวนตอนหลักทั้งหมด 25 ตอน ผู้เขียนเสนอแนวคิดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของมนุษย์เป็นหลักทั้งหมด 13 ตอน โดยแยกเป็น 3 ลักษณะดังนี้ 1) การรักษาความสัมพันธ์ 2) การสร้างความสัมพันธ์ของผู้คน 3) การสูญเสียความสัมพันธ์

3.1.1 การรักษาความสัมพันธ์

แนวคิดการรักษาความสัมพันธ์ คือ แนวคิดพยายามรักษาสายสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่ผู้เขียนเสนอผ่านตัวละครพยายามรักษาสายสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ในนวนิยายชุด *บิเบลีย* เรื่องย่อยที่เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการรักษาความสัมพันธ์นั้น ผู้เขียนเสนอผ่านเรื่องราวตอนย่อย 5 ตอน (นับ 3 ตอนในเล่มที่ 4 เป็น 1 ตอน) 1) เสนอเรื่องเกี่ยวกับยายของไดส์เกะที่ถนอมหนังสือแห่งความทรงจำที่ได้รับมาจากโยชิโอะอย่างดี 2) เรื่องของมาซาชิกับชินบุที่มีแม่ชินบุได้รู้อดีตของมาซาชิแต่ยังเลือกที่จะยอมรับมัน 3) เรื่องของชินบุที่ไม่ถูกกับพ่อแม่ของตน เมื่อรู้ความจริงที่ว่าแม่ของเธอออกตามหาสุนัขที่หายไปตลอดก็กลับมาคุยปรับความเข้าใจกัน 4) เคโกะที่ออกเดินทางกับต้นฉบับนิยายที่สามีเขียนไว้ให้ 5) เรื่องของทามิเอะที่ออกตามหาสามี ขายของทุกอย่างเพื่อหาเงินไปจ่ายหนี้แต่สิ่งที่เธอเก็บไว้ก็คือนิตยสารของสามี

ในจำนวน 13 ตอนที่เสนอเกี่ยวกับการความสัมพันธ์ของมนุษย์ ผู้เขียนเสนอแนวคิดเกี่ยวกับการรักษาความสัมพันธ์จำนวน 7 ตอน มีรายละเอียดดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 6 เรื่องย่อยที่นำเสนอเรื่องการรักษาความสัมพันธ์

เรื่อง	ตัวละคร	ปมปัญหา
	ไดส์เกะ โกระ	ไดส์เกะได้รู้ความจริงความสัมพันธ์ของยายเขากับโยชิโอะ ทานากะ

เล่มที่ 1 ตอนที่ 1 นัตสิเมะ โซเซกิ 'รวมผลงานของโซเซกิ ฉบับพิมพ์ ใหม่' (สำนักพิมพ์อิวานามิโซเด็น)	ไดสีเกะ โกระ	ไดสีเกะได้ทราบถึงความจริงว่าเขาอาจจะเป็นหลานของซู้ รักของยายก็เป็นได้
เล่มที่ 1 ตอนที่ 3 วินกราดอฟ และคูซมิน 'ตรรกศาสตร์' (สำนักพิมพ์อาโอกิบุงโกะ)	มาซาชิ ซาคางุจิ	มาซาชิเล่าความจริงในอดีตให้ชิโนบุ ซาคางุจิภรรยาของ เขาฟัง
	ชิโอรึโกะ ชิโนคาวะ	ตอบคำถามของไดสีเกะว่าทำไมชิโนบุต้องโกหกกว่ารู้ความ จริงอยู่แล้วด้วย
เล่มที่ 3 ตอนที่ 2 'นิทานภาพที่มี แรคคูน จระเข้ และสุนัข'	ชิโนบุ ซาคางุจิ	ชิโนบุบอกความจริงกับพ่อของเธอว่ารู้สึกยังไงกับ ครอบครัว
	พ่อของชิโนบุ	พ่อของชิโนบุพูดความจริงว่าแม่ของเธอเป็นคนอย่างไร เธอออกตามหาสุนัขของชิโนบุที่หายไปมาตลอด
เล่มที่ 4 -ตอนที่ 1 'ปีศาจแห่งเกาะ เดียวดาย' -ตอนที่ 2 'ขบวนการนักสืบ เยาวชน' -ตอนที่ 3 'ชายผู้เดินทางกับ รูปภาพ'	คุนิโยะ ทานาเบะ(ตัว จริงคือเคโกะ คิชิโระ)	ชิโอรึโกะถามเหตุผลทำไมเคโกะถึงอยากเปิดตู้เซฟของสามี ที่จากไปแล้วตอนนี้ ไม่เข้าไปหรือ
	เคโกะ คิชิโระ	ชิโอรึโกะถามเคโกะว่าจะนำต้นฉบับนิยายที่อากิระเขียนไว้ ออกเดินทางไปด้วยกันหรือไม่
	เคโกะ คิชิโระ	ไดสีเกะถามถึงความปรารถนาที่แท้จริงของเคโกะ เธอบอก ว่าเคยเล่าให้อากิระฟังว่าอยากเป็นตัวละครในนิยาย ของรัมโป อากิระจึงเขียนนิยายนี้ให้
เล่มที่ 5 ตอนที่ 1 'นิตยสารราย เดือนโฮโอะ' (สำนักพิมพ์โคริวฉะ/ สำนักพิมพ์โคฉะ)	ทามิโกะ มียาอูจิ	ทามิโกะเล่าเรื่องเกี่ยวกับการตามหาสามีของเธอ เธอเล่า ว่าตอนนี้อาศัยอยู่ที่ไหน
	ทามิโกะ มียาอูจิ	เธอเล่าว่าสามีเธอชอบอ่านหนังสือ ซื้อหนังสือเก็บไว้เยอะ เธอขายหมดแล้วเพราะร้อนเงิน แต่ยังไม่ขายนิตยสารราย เดือนโฮโอะทิ้งไป

จากข้อมูลตารางข้างต้น จะเห็นว่าแนวคิดเรื่องการรักษาความสัมพันธ์นั้นที่ปรากฏ
ในเรื่อง *บิเบลิอัน* แต่ละเรื่องย่อยมีลักษณะแตกต่างกัน ทั้งเรื่องการออกแบบตัวละคร และการออกแบบ
ความสัมพันธ์ของตัวละครที่เสนอแนวคิดการรักษาสายสัมพันธ์ เช่น ยายของไดสีเกะในเล่มที่ 1 ตอนที่ 1 เก็บ
หนังสือที่โยชิโอะให้มาจนกระทั่งเสียชีวิต “...ท่านอาจอยากวางหนังสือเล่มสำคัญเอาไว้ใกล้ ๆ มือ...ก็เป็นที่น่า
คะ” (เอน มิคามิ, 2554, 63) ตัวอย่างมาจากตอนที่ชิโอรึโกะพูดสันนิษฐานว่าถ้ายายของไดสีเกะกลัวคนในบ้าน
จะล่วงรู้ความลับ ทำให้ไม่เอาหนังสือไปซ่อน ทำให้ไดสีเกะรู้ว่ายายของเขาให้ความสำคัญกับหนังสือเล่มนี้มาก

อีกหนึ่งตัวอย่างคือ ตัวละครทามิโกะในเล่มที่ 5 ตอนที่ 1 ที่แม้ว่าสามีของเธอจะทิ้ง
เธอไป แต่เธอก็ยังออกตามหาและรักษาหนังสือแห่งความทรงจำของสามีไว้ตลอด “ใช่ เพราะมันเป็นนิตยสารที่
เขาซื้อประจำ แถมยังอ่านอย่างละเอียด อย่างที่คุณเห็นนั่นละ เขาจะเขียนอะไรลงไปนั่นเยอะมาก วงเอาไว้

หมดไม่ว่าจะซื้อหรือเปล่า พอไล่ดูไล่อ่านไปเรื่อย ๆ ฉันก็เริ่มรู้ทีละเล็กละน้อยว่าเขาชอบหนังสือแบบไหน เคยคิดเคยรู้สึกแบบไหน...จนฉันเผลอคิดไปว่าสามียังอยู่ด้วยกัน สุดท้ายฉันก็เริ่มต้นอ่านหนังสือด้วย” (เอน มิคามิ, 2557, 74) ยกมาจากตอนที่ทามิโกะเล่าเรื่องเกี่ยวกับบิดิตยสารที่เธอเอามาขายที่ร้านปิเบเลีย ทำให้รู้ว่าเธออนุญาตหนังสือเหล่านี้อย่างดี รักษาสายสัมพันธ์ที่มีต่อสามีผ่านการดูแลนิตยสารเหล่านี้

โดยสรุป แนวคิดการรักษาความสัมพันธ์สะท้อนให้เห็นด้านดีของมนุษย์ที่ต้องการรักษาความทรงจำที่มีร่วมกับผู้อื่น แม้ว่าจะไม่ได้อยู่ด้วยกันกับอีกฝ่ายแล้ว ยังคงอนุญาตหนังสือเก่าแห่งความทรงจำ ที่น่าสนใจคือ สิ่งที่เป็นเหตุให้เกิดแนวคิดนี้ในแต่ละตอนคือความสงสัยที่เริ่มมาจากหนังสือเก่าที่มาข้องเกี่ยวกับร้านปิเบเลีย แนวคิดเรื่องการรักษาสายสัมพันธ์จึงสอดคล้องกับทั้งแนวคิดเรื่องสะท้อนให้เห็นด้านบวกของมนุษย์ แนวคิดเรื่องความสัมพันธ์ของมนุษย์ และสอดคล้องกับจุดเด่นของนวนิยายชุดนี้ที่ใช้หนังสือเก่ามาประกอบการดำเนินเรื่องด้วย

3.1.2 การสร้างความสัมพันธ์ของผู้คน

แนวคิดการสร้างความสัมพันธ์ของผู้คน คือ แนวคิดสายสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นใหม่จากการพบปะพูดคุยกันระหว่างบุคคลที่ผู้เขียนเสนอผ่านสายสัมพันธ์ของตัวละครที่ถูกสร้างขึ้นใหม่ในเรื่อง เรื่องย่อยที่เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการสร้างความสัมพันธ์ของมนุษย์นั้นเสนอผ่านเรื่องราวตอนย่อย 4 ตอน เรื่องเกี่ยวกับชิตะที่สร้างความสัมพันธ์กับนาโอะที่ขโมยหนังสือของเขาไป แต่สุดท้ายก็กลายเป็นเพื่อนนักอ่านที่ดีต่อกัน และเรื่องความล้มเหลวของชิโอรุโกะก่อนที่จะสร้างความสัมพันธ์ใหม่กับไดสีเกะจำเป็นต้องยืนยันเรื่องราวบางอย่างก่อนที่จะสร้างสานสัมพันธ์แบบคนรักกับไดสีเกะได้

ในจำนวน 13 ตอนที่เสนอเกี่ยวกับการความสัมพันธ์ของมนุษย์ ผู้เขียนเสนอแนวคิดเกี่ยวกับการสร้างความสัมพันธ์ของผู้คนจำนวน 4 ตอน มีรายละเอียดดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 7 เรื่องย่อยที่นำเสนอเรื่องการสร้างความสัมพันธ์ของผู้คน

เรื่อง	ตัวละคร	ปมปัญหา
เล่มที่ 1 ตอนที่ 2 โคยามะ คิโยชิ ‘เก็บฟาง/เซนต์แอนเดอส์สัน’ (สำนักพิมพ์ชินโจบุงโกะ)	ชิตะลูกค้าของร้านปิเบเลียมือดีตปรีศนา	ชิตะคุยกับนาโอะหลังจากที่เธอคืนหนังสือเขาที่เธอขโมยไป
	ชิตะ	ชิตะเล่าเหตุการณ์หลังจากที่ไดสีเกะกลับมาก่อนแล้ว
เล่มที่ 5 บทค้น 1 โคยามะ คิโยชิ ‘เก็บฟาง / เซนต์แอนเดอส์สัน’ (สำนักพิมพ์ชินโจบุงโกะ)	ชิตะ	ชิตะยอมรับความจริงว่าเขาคือสามีของทามิโกะเอง เขาเอาเงินบริษัทไปกว่า 50 ล้านเยนแล้วทิ้งเธอไป
	ชิโอรุโกะ ชิโนคาวะ	ชิโอรุโกะพูดคุยกับริว ทาคิโนะ เพื่อนสนิทที่ร้านกาแฟที่นัดกันไว้

เล่มที่ 5 บทค้น II โอนูมะ ต้น 'ผ้าเช็ดหน้าสีดำ' (สำนักพิมพ์โซเก็นชูยริบุง โกะ)	ชิโอรุโกะ ชิโนคาวะ	วิวถามชิโอรุโกะว่ายังไม่ได้ให้คำตอบคำสารภาพรักกับไดสีเกะไปอีก หรือ
เล่มที่ 5 บทค้น III คิชิ โทโย ทาโร 'ชุดบทกลอน ไก่ ธรรมดา ๆ ตัวหนึ่ง' (สำนักพิมพ์โซชิคิเซ็ตสึยะ)	จิเอโกะ ชิโนคาวะ แม่ของชิโอรุโกะ	ชิโอรุโกะได้นัดพบกับจิเอโกะตามที่หวังไว้ ได้ถามสิ่งที่ค้างคาอยู่ในใจ จากแม่ของเธอเอง
	จิเอโกะ ชิโนคาวะ	จิเอโกะพูดให้ชิโอรุโกะเลิกสนใจในเรื่องความรัก บอกว่าในใจลึกๆ ลูก มีความปรารถนาในอย่างอื่นมากกว่า ความรักกับบุคคลเป็นสิ่งไม่ จำเป็นกับลูก

จากข้อมูลตารางข้างต้น จะเห็นว่าแนวคิดเรื่องการการสร้างความสัมพันธ์ของผู้คน
นั้น แต่ละเรื่องย่อมมีความแตกต่างกันมีตอนที่การสร้างความสัมพันธ์เป็นไปได้ด้วยดีกับตอนที่ตัวละครกังวล
เรื่องการสร้างความสัมพันธ์ใหม่ เช่น ตัวละครชิตะในเล่มที่ 1 ตอนที่ 2 ได้สร้างความสัมพันธ์ฉันท์เพื่อนกับนา
โอะที่สามารถคุยเรื่องหนังสือด้วยกันได้ “หลังจากนายกลับไปพวกเราคุยอย่างเมามันที่ริมแม่น้ำกันนานเลย
เรื่องไคยามะ คิโยชินี่แหละ...เด็กคนนั้นไม่ค่อยยิ้มแต่ก็เป็นเด็กดีมากนะ” (เอน มิคามิ, 2554, 150) ตัวอย่าง
จากตอนที่ชิตะเล่าให้ไดสีเกะฟังว่าหลังจากไล่เขากลับไปแล้วเกิดอะไรขึ้นต่อ ทำให้รู้ว่าชิตะไม่เอาความผิดอะไร
กับนาโอะ ตัดสินใจกลายเป็นเพื่อนนักอ่านที่ดีต่อกัน

อีกหนึ่งตัวอย่างคือ ชิโอรุโกะที่ต้องการยืนยันเรื่องความสัมพันธ์ของพ่อแม่ตนก่อนที่
จะสร้างความสัมพันธ์คนรักกับไดสีเกะ “อยาการู้จักอดีตเพื่อจะได้ไม่เจริญรอยตามสินะ...โธ่เอ๊ย เรื่องนี้เอง
เธอ” (เอน มิคามิ, 2557, 258) ตัวอย่างตอนจิเอโกะพูดขึ้นหลังจากที่ได้ยินเหตุผลของชิโอรุโกะว่าทำไมอยาก
พบเธอ ทำให้ได้เห็นความโลเลของชิโอรุโกะที่รู้ว่าตัวเองชอบไดสีเกะแต่ไม่กล้าตัดสินใจรับคำสารภาพของเขา
เพราะกลัวว่าตัวเองจะเป็นแบบแม่ในสักวัน

โดยสรุป แนวคิดการสร้างความสัมพันธ์ของผู้คนสะท้อนให้เห็นด้านดีของมนุษย์ที่
ต้องการสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น แม้ว่าจะเคยมีเรื่องบาดหมางมาก่อน หรือมีความกังวลเกี่ยวกับการสร้าง
ความสัมพันธ์ว่าจะเป็นไปได้ด้วยดีหรือไม่ ตัวละครในเรื่องยังคงเลือกที่จะสร้างความสัมพันธ์กับตัวละครตัวอื่น
อยู่ดี ที่น่าสนใจคือ สิ่งที่เป็นเหตุให้เกิดแนวคิดนี้ในแต่ละตอนไม่เหมือนกัน มีทั้งเริ่มมาจากหนังสือเก่าที่มาข้อง
เกี่ยวกับร้านบีเบสีย และความกังวลว่าจะสามารถสร้างความสัมพันธ์นั้นได้หรือไม่ แนวคิดเรื่องการสร้าง
ความสัมพันธ์จึงยังคงสอดคล้องกับทั้งแนวคิดเรื่องสะท้อนให้เห็นด้านบวกของมนุษย์ แนวคิดเรื่องความสัมพันธ์
ของมนุษย์และสอดคล้องกับจุดเด่นของนวนิยายชุดนี้ที่ใช้หนังสือเก่ามาประกอบการดำเนินเรื่อง

3.1.3 การสูญเสียความสัมพันธ์

แนวคิดการสูญเสียความสัมพันธ์ คือ แนวคิดสายสัมพันธ์ที่หายไปจากการลาจากที่ผู้เขียนเสนอผ่านตัวละครที่สูญเสียบุคคลอันเป็นที่รัก ในนวนิยายชุด *บีเบเลีย* เรื่องย่อยที่เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการสูญเสียความสัมพันธ์นั้น ผู้เขียนเสนอผ่านเรื่องราวตอนย่อย 2 ตอน 1) เสนอเรื่องเกี่ยวกับอาโก้โสะที่สูญเสียพ่อไป รู้สึกเสียใจภายหลังที่ไม่ได้คุยกันมากกว่านี้ สูญเสียความสัมพันธ์กับโดลีเกะ เลิกรากันเพราะเข้ากันไม่ได้ 2) เรื่องของนามิเอะ ไอคาวะที่ลูกสาวตายจาก แล้วรู้สึกเสียใจมาตลอดที่ทะเลาะกับลูกสาว ควรจะซื้อสิ่งที่ลูกสาวชอบให้เป็นของขวัญแต่งงานแท้ ๆ ทั้ง ๆ ที่เวลาชีวิตมีจำกัดควรจะเข้าใจกันให้มากกว่านี้

ในจำนวน 13 ตอนที่เสนอเกี่ยวกับการความสัมพันธ์ของมนุษย์ ผู้เขียนเสนอแนวคิดเกี่ยวกับการสูญเสียความสัมพันธ์ของผู้คนจำนวน 2 ตอน มีรายละเอียดดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 8 เรื่องย่อยที่นำเสนอเรื่องการสูญเสียความสัมพันธ์

เรื่อง	ตัวละคร	ปมปัญหา
เล่มที่ 2 ตอนที่ 2 พุดะ เทอจิ ‘คำคมความเรียงมนุษย์เงินเดือน’ (สำนักพิมพ์โรคุกัตซึฉิมะ)	อาโก้โสะ โคซากะ แฟนเก่าสมัยมัธยม ของโดลีเกะ	อาโก้โสะพูดถึงพ่อของตัวเองหลังจากรู้ว่าพ่อบอมนั่งส้อมีค่าให้จากจดหมายที่ทิ้งเอาไว้
	อาโก้โสะ โคซากะ	อาโก้โสะบอกลาความสัมพันธ์ที่เคยมีกับโดลีเกะและอวยพรขอให้สมหวังในรักกับคนที่ชอบ
เล่มที่ 5 ตอนที่ 2 เทซึเกะ โอซามุ ‘แบล็คแจ๊ค’ (สำนักพิมพ์อาคิตะโชเต็น)	นามิเอะ ไอคาวะ ย่า ของคนที่ย่างวานให้ บีเบเลียช่วยตามหา หนังสือที่หายไป	นามิเอะเล่าให้พวกชิโอรึโทะฟังถึงเรื่องที่เธอรู้สึกเสียใจที่ไม่ได้พูดคุยกับลูกให้มากกว่านี้
	ชิโอรึโทะ ชิโนคาวะ	ชิโอรึโทะปฏิเสธชินยะ มาคาเบะน้องชายของคนที่ย่างวานให้บีเบเลียช่วยตามหาหนังสือว่าไม่ใช่หนังสือเน่าๆ แต่มันคือหนังสือที่มีความทรงจำของพ่อและแม่ของเขา

จากข้อมูลตารางข้างต้น จะเห็นว่าแนวคิดเรื่องการสูญเสียความสัมพันธ์ของผู้คนนั้น แต่ละเรื่องย่อยมีลักษณะคล้ายคลึงกัน คือตัวละครเหล่านั้นสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รัก มีจุดจบร่วมกันคือรู้สึกเสียใจภายหลัง ที่ไม่ได้สานต่อความสัมพันธ์กับคนที่เสียไปแล้วมากกว่านี้ เช่น ตัวละครอาโก้โสะจากเล่มที่ 2 ตอนที่ 2 ที่รู้สึกเสียใจที่ไม่ได้คุยปรับความเข้าใจกับพ่อจนกระทั่งพ่อเสียชีวิตจากไป “ท่านเป็นคนหยิ่ง เข้มงวด เข้าหายาก...เจอหน้าท่าน ฉันก็ไม่รู้ว่าควรจะปฏิบัติต่อท่านยังไง เราจะคุยกันแต่เรื่องเดิมๆ และมีปากเสียงกันทุกครั้ง...พ่อเองก็คงไม่รู้ว่าจะปฏิบัติกับฉันยังไง พวกเรานี่เหมือนกันเปี้ยวเลยนะคะ” (เอน มิคาโม, 2554, 162)

ตัวอย่างยกมาจากตอนที่อากิโอะเห็นจดหมายของพ่อที่มีข้อความแค้นอบหนังสือเล่มนี้ให้เธอ เธอเลยพูดกับชิโอรุโอะทำนองว่าเสียตายที่ไม่ได้คุยกันให้มากกว่านี้

อีกหนึ่งตัวอย่างคือตัวละครนามิเอะจากเล่มที่ 5 ตอนที่ 2 ที่รู้สึกเสียตายเวลาตอนที่โกรธกับลูกสาว ทั้ง ๆ ที่ควรเอาเวลามานั่งคุยกันเสียดีกว่า “ถ้าต้องทะเลาะแล้วมาคืนดีกันภายหลัง สู้ไม่ทะเลาะกันตั้งแต่แรกดีกว่า เวลาสามปีที่ไม่ได้มีปฏิสัมพันธ์กับลูก... วันเวลาเหล่านั้นกลายเป็นความไร้ค่า เวลาที่มีจำกัดแท้ๆ แต่กลับไม่มีใครรู้เลย... และฉันตั้งใจว่าจะจดจำเรื่องนี้ไว้ตลอดไป” (เอน มิคามิ, 2557, 161)

ตัวอย่างจากตอนที่นามิเอะพูดถึงลูกสาวของตนว่าในอดีตน่าจะคุยปรับความเข้าใจกันมากกว่านี้ จะได้ไม่นึกเสียใจภายหลัง

โดยสรุป แนวคิดการสูญเสียความสัมพันธ์สะท้อนให้เห็นความอาลัยอาวรณ์ของมนุษย์ที่นึกเสียตายเรื่องในอดีต สำนึกเสียใจเมื่อไม่ได้อยู่ด้วยกันแล้ว ที่น่าสนใจคือ สิ่งที่เป็นเหตุพวกชิโอรุโอะได้รับรู้เรื่องราวการสูญเสียความสัมพันธ์คือหนังสือเก่าที่มาจากห้องเกี่ยวกับร้านบีเบเลีย แนวคิดเรื่องการสูญเสียความสัมพันธ์จึงสอดคล้องกับทั้งแนวคิดเรื่องสะท้อนให้เห็นด้านบวกของมนุษย์ แนวคิดเรื่องความสัมพันธ์ของมนุษย์และสอดคล้องกับจุดเด่นของนวนิยายชุดนี้ที่ใช้หนังสือเก่ามาประกอบการดำเนินเรื่อง

ความสัมพันธ์ของมนุษย์ที่เอน มิคามิแสดงให้เห็น 3 ด้าน ประกอบกันเป็นการมองความเป็นมนุษย์ในแง่บวก เสนอความดีงามของคนเพื่อให้เล็งเห็นถึงความเป็นมนุษย์เมื่ออยู่ร่วมกันในสังคม การรักษาความสัมพันธ์แม้ว่าคู่ความสัมพันธ์จะไม่ได้อยู่ด้วยกันแล้ว แต่ยังคงรักษาความทรงจำที่มีร่วมกัน การสร้างความสัมพันธ์ที่แม้ว่าตัวละครในเรื่องมีอคติหรือรู้ว่าต้องปัญหาต่อกัน แต่ยังคงเลือกที่จสร้างสายสัมพันธ์เหล่านั้น และการสูญเสียความสัมพันธ์ที่แม้ว่าจะไม่มีโอกาสได้เจอกันอีกแล้ว แต่ยังคงรักษาความทรงจำที่มีร่วมกันมา ทว่าเอน มิคามิไม่ได้เสนอแค่เรื่องความสัมพันธ์ของมนุษย์ใน *บีเบเลีย* เท่านั้น เขายังเสนอเรื่องความเป็นมนุษย์ผ่าน *บีเบเลีย* ด้วย ผู้วิจัยจึงขอเสนอหัวข้อถัดไป

3.2 แนวคิดเรื่องความเป็นมนุษย์ในนวนิยายชุด *บีเบเลีย*

แนวคิดเรื่องความเป็นมนุษย์เป็นแนวคิดที่พบรองลงมาจากแนวคิดเรื่องความสัมพันธ์ของมนุษย์ ในประเด็นนี้เอน มิคามิเสนอแนวคิดที่มนุษย์นั้นมีด้านลบหรือความชั่วร้ายเป็นหลัก จากจำนวนตอนย่อยทั้งหมด 25 ตอน ผู้วิจัยพบแนวคิดเรื่องความเป็นมนุษย์ที่ชั่วร้ายในมิติต่าง ๆ ทั้งหมด 12 ตอน แยกได้เป็น 3 ลักษณะ ได้แก่ 1) ความโลภของมนุษย์ 2) ความผิดพลาดจากอดีต 3) ความอยากเอาชนะ มีรายละเอียดดังนี้

3.2.1 ความโลภของมนุษย์

แนวคิดความโลภของมนุษย์ คือ แนวคิดมนุษย์แสดงความต้องการออกมาจากก้นบึ้งความรู้สึก แสดงออกมาในรูปแบบความต้องการที่จะครอบครองบางสิ่ง นวนิยายชุด *บิเบิลลีย์* เสนอแนวคิดเกี่ยวกับความโลภของมนุษย์ผ่านเรื่องราวที่มีตัวละครปรารถนาอยากได้หนังสือเก่าที่มีค่า โดยไม่สนใจว่าจะสร้างความเดือดร้อนให้คนอื่นหรือสร้างความลำบากให้คนอื่นอย่างไร

ในจำนวน 12 ตอนที่เสนอเกี่ยวกับความเป็นมนุษย์ ผู้เขียนเสนอแนวคิดเกี่ยวกับความโลภของมนุษย์จำนวน 8 ตอน มีรายละเอียดดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 9 เรื่องย่อที่นำเสนอเรื่องความโลภของมนุษย์

เรื่อง	ตัวละคร	ปมปัญหา
เล่มที่ 1 ตอนที่ 4 ดาไซ โอสามุ 'บ้านปลาย' (สำนักพิมพ์มานาโงะโซโบ)	โทชิโอะ ทานากะชายผู้ต้องการ 'บ้านปลาย' ของชิโอรិโกะ เป็นหลานของโยชิโอะ ทานากะหรือก็คือญาติของโดสึเกะ	โทชิโอะพยายามหว่านล้อมเจรจาทันทีให้ชิโอริโกะขายบ้านปลายให้กับตน
	โทชิโอะ ทานากะ	โดสึเกะถามโทชิโอะว่าหนังสือมีค่าขนาดที่ต้องทำร้ายคนอื่นเพื่อที่จะได้มาเลยหรือ
เล่มที่ 3 ตอนที่ 3 มียาซาเวะ เคนจิ 'ถูกใจไปไม่ผลึกบ่อสุรุ' (สำนักพิมพ์เซคิเนะโซเต็น)	ซาโตโกะ ทามาโอกะเพื่อนของจิเอโกะ ให้อ่านให้บิเบิลลีย์ช่วยตามหาหนังสือ	ซาโตโกะเล่าแง่มุมที่ไม่ดีของพี่ชายให้พวกชิโอริโกะฟัง
	ซาโตโกะ ทามาโอกะ	ซาโตโกะปฏิเสธที่จะให้สุบารุหลานของเธอยืมหนังสือ
เล่มที่ 6 -ตอนที่ 1 'วังสีเมลอส' -ตอนที่ 2 'อุทธรณ์' -ตอนที่ 3 'บ้านปลาย'	จิโร โคทานิ เพื่อนของโยชิโอะ ทานากะขออ้อนให้บิเบิลลีย์ช่วยไขปริศนาเมื่อ 47 ปีก่อน	เจ้าของร้านคูกายามะที่ใช้ความลับชูโยชิโอะ ทานากะปูของโทชิโอะให้ขโมยหนังสือมาให้ตน
	โทชิโอะ ทานากะ	โดสึเกะถามโทชิโอะว่าทำไมถึงอยากได้หนังสือบ้านปลายของชิโอริโกะ
	มาริ คูกายามะภรรยาของโชโดคูกายามะปรารถนาที่จะได้ครอบครองบ้านปลายของชิโอริโกะ	มาริเล่าสาเหตุที่อยากได้หนังสือบ้านปลายของชิโอริโกะ

เล่มที่ 7 -ตอนที่ 1 ‘ถึงความคิดคำนึงนอกเหนือจาก ความปริตา’ -ตอนที่ 2 ‘ฉันทไมใช่ตัวฉันท’ - ตอนที่ 3 ‘การเตรียมใจพร้อมคือทุกสิ่ง’	คิอิชิ โยชิวาระลูกศิษย์ของโซโด และเป็นอาจารย์ที่สอนเรื่อง หนังสือเก่าแก่จิเอโกะ	คิอิชิเสนอขายบ้านปล่อยให้พวกชิโอรึโกะ มากกว่าราคาตลาดหลายเท่าตัว
	ชิโอรึโกะ ชิโนคาวะ	สอบถามถึงเจตนาที่แท้จริงจากการ กระทำของคิอิชิในเหตุการณ์ที่ผ่านมา
	คิอิชิ โยชิวาระ	คิอิชิเผยความจริงเรื่องหนังสือของโซโด ทั้ง ๆ ที่เขารู้อยู่แล้ว คิอิชิก็ยังมาประมูล ขายเพื่อเอากำไรเข้าตัวเอง

จากข้อมูลตารางข้างต้น จะเห็นว่าแนวคิดความโลภที่ปรากฏในเรื่อง *บิเบสึ* นั้นแต่ละเรื่องย่อมมีความแตกต่างกัน มีทั้งความโลภเพราะชอบหนังสือ หรือความโลภเพื่อเงิน แต่มีจุดร่วมกันคือตัวละครเหล่านี้ลงมือกระทำสิ่งที่ผิดโดยไม่คำนึงถึงผลที่ตามมา เช่น ตัวละครโทชิโอะในเล่มที่ 1 ตอนที่ 4 ที่ยอมทำทุกอย่างเพื่อที่จะได้บ้านปล่อยให้ครอบครัวเขาอมสละได้ทุกอย่างเพื่อที่จะได้หนังสือไม่ว่าจะเงิน เพื่อนหรือชื่อที่แท้จริงของตัวเองก็ตาม *‘ผมเองก็รักหนังสือเล่มนี้ ไม่ว่าจะต้องใช้เวลากี่ปีหรืออุปสรรคขวากนามขนาดไหนก็จะเอามันมาเป็นของตัวเองให้ได้’* (เอน มิคาโม, 2554, 219) ตัวอย่างจากเรื่องที่ชิโอรึโกะเล่าให้โดสึเกะฟัง ตอนที่โทชิโอะมาขอซื้อหนังสือ ‘บ้านปล่อยให้’ แต่ชิโอรึโกะปฏิเสธ ไม่ขาย ‘บ้านปล่อยให้’ ให้กับเขา นำไปสู่แผนการร้ายของโทชิโอะ

อีกตัวอย่างหนึ่งคือ ตัวละครคิอิชิในเล่มที่ 7 ตอนที่ 1,2 และ 3 ใช้ทุกวิถีทางเพื่อที่จะเพิ่มกำไรจากหนังสือที่เขาขาย ใช้วิธีบังคับขู่เข็ญให้เป้าหมายส่งหนังสือมา หรือบังคับขายหนังสือราคาสูงกว่าตลอดสองถึงสามเท่า *“คุณรับซื้อหนังสือส่วนตัวของครอบครัวคุณยามะจากคุณยายมาริ และเพียงไม่กี่วันที่ผ่านมาคุณก็ได้กำไรมหาศาลจากพวกเรา คุณชาย ‘บ้านปล่อยให้’ ของตะไซในราคาสูงเกินกว่าจะรับได้ จากนั้นก็ใช้วิธีไม่ถูกต้องเอาเฟิสต์ โพลีโอบีไปจากครอบครัวมิซึกิ”* (เอน มิคาโม, 2560, 156) ตัวอย่างจากตอนที่ชิโอรึโกะถามวัตถุประสงค์ที่แท้จริงของคิอิชิ จุดร่วมของตัวละครที่แสดงความโลภออกมาใน *บิเบสึ* คือจุดจบที่ไม่ได้สิ่งที่ตนต้องการ ทั้งโทชิโอะที่ไม่ได้ ‘บ้านปล่อยให้’ คิอิชิที่หลงคิดว่าไม่มีหนังสือของจริงคิดว่าตัวเองได้กำไร กลับกลายเป็นขาดทุนมหาศาลแทน ไม่มีตัวละครที่ได้ครอบครองสิ่งที่ตนแสวงหา

โดยสรุป แนวคิดความโลภสะท้อนให้เห็นด้านลบของมนุษย์ที่ต้องการสิ่งต่าง ๆ จนไม่สนใจผู้อื่น เป็นเหตุให้กระทบต่อความสัมพันธ์กับคนในครอบครัวหรือกับเพื่อนร่วมสังคม ที่น่าสนใจคือ สิ่งที่เป็นเหตุให้เกิดความโลภคือหนังสือเก่า แนวคิดเรื่องสะท้อนให้เห็นด้านลบของมนุษย์จึงสอดคล้องกับทั้งแนวคิดเรื่องความสัมพันธ์ของมนุษย์และสอดคล้องกับจุดเด่นของนวนิยายชุดนี้ด้วย

3.2.2 ความผิดพลาดจากอดีต

แนวคิดความผิดพลาดจากอดีตคือ แนวคิดการตีค่าคนจากการกระทำในอดีต โดยไม่ได้มองตัวตนที่แท้จริงของเขาในปัจจุบัน ในนวนิยายชุด *บิเบสึ* ตอนที่เสนอแนวคิดเกี่ยวกับความผิดพลาด

จากอดีต ผู้เขียนเสนอแนวคิดผ่านการเปรียบเทียบการกระทำของซีโอรีโกะกับการกระทำของจีเอโกะในอดีต และการกระทำในอดีตส่งผลให้คนอื่นมองภาพลักษณ์ของสึมิโอะ คาโดโนะในแง่ลบ

ในจำนวน 12 ตอนที่เสนอเกี่ยวกับความเป็นมนุษย์ ผู้เขียนเสนอแนวคิดเกี่ยวกับ ความผิดพลาดมาจากอดีตจำนวน 3 ตอน มีรายละเอียดดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 10 เรื่องย่อที่นำเสนอเรื่องความผิดพลาดจากอดีต

เรื่อง	ตัวละคร	สถานการณ์
เล่มที่ 2 ตอนที่ 3 อา ชิซึเกะ ฟุจิโอะ 'UTOPIA สงครามโลก ครั้งสุดท้าย' (สำนักพิมพ์ชิรุโซโบ)	ซีโอรีโกะ ชิโนคาวะ	ซีโอรีโกะบอกเหตุผลที่ไม่พูดความจริงกับสึซากิกับไดสึเกะ
เล่มที่ 3 ตอนที่ 1 โร เบิร์ต เอฟ ยังก์ 'The Dandelion Girl' (สำนักพิมพ์ชูเอฉะบุง โกะ)	ทาอิจิโร อิโนะอุเอะ เจ้าของร้านหนังสือ เก๋อิตริ คนรู้จักของ จีเอโกะ	ทาอิจิโรกล่าวหาว่าซีโอรีโกะขโมยหนังสือที่เขาประมูลได้
	ทาอิจิโร อิโนะอุเอะ	ทาอิจิโรเตือนไดสึเกะให้ระวังแม่ลูกชิโนคาวะ
เล่มที่ 5 ตอนที่ 3 เทรา ยามะ ชูจิ 'ขอเดือน พฤษภาคมแต่ข้าฯ' (สำนักพิมพ์ซาคุอินฉะ)	โคซากุ คาโดโนะ พี่ชายคนรองของ บ้านคาโดโนะ	โคซากุพี่ชายคนรองของสึมิโอะ คาโดโนะพูดถึงนิสัยน้องชายของเขา
	ไดสึเกะ โคะระ	ไดสึเกะว่าร้ายสึมิโอะตอนพูดคุยกับซีโอรีโกะ

จากข้อมูลตารางข้างต้น จะเห็นว่าแนวคิดความผิดพลาดจากอดีตที่ปรากฏในเรื่อง *บิเบลิอัน* นั้นแต่ละเรื่องย่อเสนอเรื่องของการมองตัวตนในอดีตซ้อนทับกับปัจจุบัน เช่น ซีโอรีโกะในเล่มที่ 3 ตอนที่ 1 ต้องแบกรับอคติจากคนรู้จักจีเอโกะ ทั้ง ๆ ที่ตนไม่เคยทำเรื่องแบบนั้นมาก่อน ทาอิจิโรรู้จักเป็นการส่วนตัวกับจีเอโกะ ทราบการกระทำที่ผ่านมาของเธอดี จึงมีอคติไปกับลูกสาวของจีเอโกะด้วย *“ยัยนี้เป็นลูกสาวของชิโนคาวะ จีเอโกะ กระทั่งหน้ายังเหมือนผู้หญิงคนนั้นเปี้ยบ”* (เอน มิคามิ, 2555, 72) ตัวอย่างจากบทพูดของทาอิจิโร ตอนที่มาที่ร้านบิเบลิอันเพราะคิดว่าซีโอรีโกะเป็นคนขโมยหนังสือที่เขาประมูลได้ ทำให้ซีโอรีโกะต้องตามหาหนังสือที่ถูกขโมยไปเพื่อแก้ไขความเข้าใจผิด

อีกตัวอย่างหนึ่งคือ ตัวละครสึมิโอะ คาโดโนะในเล่มที่ 5 ตอนที่ 3 เขาขอให้ซีโอรีโกะช่วยพิสูจน์ความจริงว่าพี่ชายคนโตของเขาตั้งใจที่จะมอบหนังสือมีค่าก่อนที่เขาจะตาย แต่ไม่มีใครเชื่อคำพูด

ของเพราะการกระทำของเขาในอดีต “*สีมีโอะชอบโกหกมาตั้งแต่เด็กแล้วละครับ ไม่ว่าจะทำเรื่องแย่แค่ไหนก็เอา แต่หัวเราะหน้าเป็น ไม่เคยพูดขอโทษสักครั้งเดียว*” (เอน มิคามิ, 2557, 207) ตัวอย่างจากบทพูดของพี่ชายคนรองของสีมีโอะพูดถึงตัวตนของสีมีโอะในอดีตให้พวกชิโอรិโกะฟัง ทำให้ชิโอริโกะต้องหาหลักฐานยืนยันคำพูดของสีมีโอะ

โดยสรุป แนวคิดความความผิดพลาดจากอดีต ทำให้ผู้อ่านและตัวละครในเรื่องย่อ มองอดีตต่อตัวละครนั้น ๆ มองโยงกับตัวตนในปัจจุบันที่ไม่มีความเกี่ยวข้องกัน ทำให้ตัวละครที่ถูกมองอคติขาดความน่าเชื่อถือ ที่น่าสนใจคือ สิ่งที่เป็นเหตุให้เกิดการมองอคติกับตัวละครตัวนั้น ๆ คือการกระทำที่เกี่ยวข้องหนังสือเก่า แนวคิดเรื่องสะท้อนให้เห็นด้านลบของมนุษย์ในเรื่องความผิดพลาดในอดีตจึงสอดคล้องกับทั้งแนวคิดเรื่องความสัมพันธ์ของมนุษย์และสอดคล้องกับจุดเด่นของนวนิยายชุดนี้ด้วย

3.2.3 ความอยากเอาชนะ

แนวคิดความอยากเอาชนะคือ คนที่ต้องการรู้สึกเหนือกว่าคนอื่น อยากให้คนอื่นยอมรับตัวเอง โดยไม่ได้คำนึงถึงผลที่ตามมา ในนวนิยายชุด *บีเบสีย* ได้เสนอตอนที่ตัวละครอยากเอาชนะบางอย่างแบบเด็ก ๆ จนทำเรื่องที่ไม่สมควรให้อภัย เพราะกลัวที่จะสูญเสียภาพลักษณ์คนรักการอ่านของตนเองที่มีต่อคนในครอบครัว ไม่อยากแพ้พี่สาวที่ตอนนี้เริ่มหันมาสนใจอ่านหนังสือ

ตารางที่ 11 ความอยากเอาชนะ

เรื่อง	ตัวละคร	สถานการณ์
เล่มที่ 2 ตอนที่ 1 แอนโทนี่ เบอร์เจส 'A Clockwork Orange' (สำนักพิมพ์ฮายาคาวะบุงโกะ NV)	ชิโอริโกะ ชิโนคาวะ	ชิโอริโกะพูดคุยกับยูย โคสึงะถึงจุดประสงค์ที่แท้จริงที่เธอลอกผลงานเรียงความหลังการอ่านคนอื่นมา
	ชิโอริโกะ ชิโนคาวะ	ชิโอริโกะสั่งสอนยูยว่าแม้จะไม่มีใครรู้ว่าเธอทำผิด แต่เธอก็ควรรับผิดชอบสิ่งที่เธอทำลงไป

จากข้อมูลตารางข้างต้น จะเห็นว่าแนวคิดความอยากเอาชนะที่ปรากฏในเรื่อง *บีเบสีย* นั้นมีการเสนอแนวคิดเช่นนี้เพียงแค่ 1 ตอน เป็นตอนที่แสดงถึงความอยากเอาชนะแบบเด็ก ๆ ของยูยที่เรื่องที่ยากชนะไม่ได้มีความยิ่งใหญ่อะไร แค่อยากเอาชนะพี่สาวในเรื่องความเป็นหนอนหนังสือเท่านั้น ถึงขั้นไปลอกผลงานคนอื่น ทั้ง ๆ ที่ตัวเองอ่านหนังสือเล่มนั้นให้จบไม่ได้ด้วยซ้ำ “...เธออยากแสดงให้เห็นว่า... ตัวเองอ่านหนังสือเก่งกว่าเธอจริง” (เอน มิคามิ, 2554, 82) ตัวอย่างจากตอนที่ชิโอริโกะถามยูยว่าทำไมถึงทำไมถึงไปลอกงานเรียงความคนอื่นมา ทำให้ยูยสำนึกว่าตนได้ทำเรื่องที่ไม่สมควรลงไป แต่ในเรื่อง *บีเบสีย* ยูยก็

ไม่ได้รับบทลงโทษอะไร เนื่องจากความเป็นเด็กที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์ เรื่องที่ทำไมได้สร้างความเดือดร้อนให้ใครสักเท่าไร บวกกับเจ้าของงานคนก่อนหรือซิโอรโกะนั้นไม่ได้คิดติดความใด เพราะเป็นเพียงแค้นงานเรียงความหลังการอ่านที่เธอเขียนตอนเป็นนักเรียนประถมเท่านั้น

โดยสรุป แนวคิดความความอยากเอาชนะที่ต้องการเหนือกว่าคนอื่น จนไม่สนใจความผิดที่ตนกระทำเพื่อแลกมา เป็นเหตุให้กระทบต่อความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมสังคม ที่น่าสนใจคือ สิ่งที่เป็นเหตุให้เกิดความโลภคือหนังสือเก่า แนวคิดเรื่องความลบที่สะท้อนให้เห็นด้านลบของมนุษย์จึงสอดคล้องกับทั้งแนวคิดเรื่องความสัมพันธ์ของมนุษย์และสอดคล้องกับจุดเด่นของนวนิยายชุดนี้ที่ใช้หนังสือเก่าประกอบการเล่าเรื่อง

ความเป็นมนุษย์ที่เอน มิคามิแสดงให้เห็นผู้อ่านเห็น 3 ด้าน ประกอบกันเป็นการมองความเป็นมนุษย์ในแง่ลบ เสนอความชั่วร้ายของคนเพื่อให้เล็งเห็นถึงความเป็นมนุษย์ดั้งเดิม ยอมทำทุกอย่างเพื่อที่จะได้สิ่งที่ตนต้องการ หรือการมองตีความมนุษย์คนอื่นในแง่ลบผ่านอคติที่มีมาจากเรื่องราวก่อน ๆ

โดยสรุป จากที่ศึกษามาทั้งหมด *บีเบเลีย* แสดงให้เห็นแนวคิดที่หลากหลาย ทั้งเรื่องความเป็นมนุษย์ในมุมมองด้านลบ และความสัมพันธ์ของมนุษย์ เสนอแนวคิดเหล่านี้ผ่านปมปัญหาในเรื่อง ลักษณะตัวละครเอกในตอนย่อย และผ่านการสนทนาของตัวละครต่าง ๆ ในเรื่อง ทว่าในแต่ละเล่มของ*บีเบเลีย*นั้นผู้เขียนไม่ได้เสนอแนวคิดเดิมซ้ำ ๆ แบบจำเจ ใน 1 เล่มไม่ได้เสนอแต่ด้านลบของมนุษย์หรือความสัมพันธ์ของมนุษย์ต่อเนืองกัน มีเพียงแค่เล่มที่ 4 เล่มที่ 6 และเล่มที่ 7 เท่านั้นที่เสนอแนวคิดเดิมจากการดำเนินเรื่องเป็นตอนยาว จะเห็นได้ว่า*บีเบเลีย*นอกจากจะมีการเสนอความเป็นมนุษย์และความสัมพันธ์ของมนุษย์แล้ว ยังมีกลวิธีการเล่าเรื่องที่ น่าสนใจ มีการเว้นสลับแนวความคิดเพื่อไม่ให้อ่านรู้สึกจำเจ ในบทต่อไปผู้วิจัยจะได้วิเคราะห์การนำเสนอกลวิธีการเล่าเรื่องของนวนิยายชุด *บีเบเลีย*

บทที่ 4 กลวิธีการเล่าเรื่องเพื่อนำเสนอแนวคิดในนวนิยายชุด *บีเบลีย*

ในบทก่อน ผู้วิจัยศึกษาเนื้อหาแนวคิดที่เกี่ยวกับมนุษย์และความสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์ในนวนิยายชุด *บีเบลีย* แนวคิดดังกล่าวได้ถ่ายทอดผ่านเรื่องราวความสัมพันธ์ของตัวละครเอกที่ต้องแก้ไขปริศนาในตอนย่อย ๆ ในหัวข้อนี้ ผู้วิจัยจึงจะวิเคราะห์ให้เห็นว่านวนิยายชุด *บีเบลีย* มีกลวิธีการเล่าเรื่องเพื่อนำเสนอแนวคิดดังกล่าวให้น่าสนใจอย่างไร โดยจะแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 3 หัวข้อย่อย ได้แก่ การสร้างโครงเรื่องให้มีชุดโครงเรื่องย่อย การใช้ "หนังสือเก่า" เป็นองค์ประกอบในการเล่าเรื่อง และ การใช้วิธีการเล่าเรื่องแบบนวนิยายสืบสวนสอบสวน

4.1 การสร้างโครงเรื่องให้มีชุดโครงเรื่องย่อย

โครงเรื่องหลักของ *บีเบลีย* ว่าด้วยเรื่องราวความสัมพันธ์ของไดส์เกะกับซีโอริโกะ ความสัมพันธ์ของทั้งคู่เริ่มต้นเมื่อไดส์เกะติดใจเกี่ยวกับลายเซ็นบนหนังสือเก่าของยายเขา เขาจึงไปที่ร้านหนังสือเก่าบีเบลียเพื่อตรวจสอบ เมื่อได้รับทราบความจริงเกี่ยวกับหนังสือเก่านั้นก็ตัดสินใจสมัครทำงานเป็นพนักงานของร้าน ทั้งคู่ได้เผชิญกับเรื่องต่าง ๆ ได้พบรู้จักผู้คนมากมายที่เกี่ยวข้องกับหนังสือเก่า และต้องเผชิญกับตัวละครปฏิกิริยาของเรื่องคือ จีเอโกะ แม่ของซีโอริโกะ ความสัมพันธ์ของทั้งคู่จึงแน่นแฟ้นขึ้นจนกลายเป็นคู่รัก ในช่วงท้ายของเรื่องจีเอโกะที่ปฏิเสธตัวตนของไดส์เกะมาตลอดเพราะ มองว่าเขาเป็นตัวถ่วงความสามารถที่แท้จริงของซีโอริโกะ ก็มองเห็นความแน่วแน่มั่นคงของเขา เธอจึงยอมรับในตัวไดส์เกะ เรื่องราวจบลงที่ไดส์เกะขอซีโอริโกะแต่งงาน

บีเบลีย มีกลวิธีการเล่าเรื่องที่น่าสนใจคือ ไม่ได้เล่าเรื่องราวความสัมพันธ์ของไดส์เกะกับซีโอริโกะหรือโครงเรื่องหลักเป็นเส้นตรง แต่ดำเนินเรื่องราวผ่านการเล่าเรื่องย่อยเป็นชุด ๆ มีการบอกจุดเวลาเพื่อเชื่อมความต่อเนื่องแต่ละบท โดยแบ่งออกเป็น 7 เล่ม ในแต่ละเล่มจะประกอบไปด้วยเรื่องย่อยหลายเรื่อง เรื่องย่อยแต่ละเรื่องก็จะมีโครงเรื่องในตัวเอง หรือบางครั้งเรื่องย่อยหลายเรื่องก็เชื่อมต่อกันเป็นโครงเรื่องเดียว

โครงเรื่องเหล่านี้มักจะนำเสนอแนวคิดที่ต่างกันสลับกันไป บางเรื่องเสนอแนวคิดด้านลบของมนุษย์ บางเรื่องเสนอความสัมพันธ์ของมนุษย์ ผู้วิจัยจะขอนำเสนอลักษณะการสร้างชุดโครงเรื่องย่อยเป็น 2 หัวข้อ ได้แก่ โครงเรื่องที่จบในเรื่องย่อย 1 ตอน และโครงเรื่องครอบคลุมเรื่องย่อยหลายตอน

4.1.1 โครงเรื่องที่จบในเรื่องย่อย 1 ตอน

บีเบลีย มีโครงเรื่องที่จบในเรื่องย่อย 1 ตอนเป็นจำนวน 16 เรื่อง ผู้วิจัยจะจำแนกกลวิธีการเล่าเรื่องในเรื่องย่อยเหล่านี้ 2 ประเด็นคือ การผูกปมปัญหาของโครงเรื่องที่จบในเรื่องย่อย 1 ตอน และการคลี่คลายปมปัญหาของโครงเรื่องที่จบในเรื่องย่อย 1 ตอน

4.1.1.1 การผูกปมปัญหาของโครงเรื่องที่จบในเรื่องย่อย 1 ตอน

การผูกเรื่องส่วนใหญ่ของนวนิยายชุด *บีเบลีย* ส่วนใหญ่ความขัดแย้งจะเป็นคนกับคน หนังสือเก่าส่วนใหญ่เข้ามามีบทบาทในฐานะต้นเหตุของปัญหา และเบาแสบเสนาไปสู่อุบัติกรรมจริง เรื่องย่อยทุกเรื่องในกลุ่มนี้ต้นเหตุเรื่องจากกรณีที่ตัวละครเอกในเรื่องพูดคุยกับทางร้านบีเบลีย สามารถแบ่งได้ทั้งหมด 4 รูปแบบ ได้แก่ 1) ขอคำปรึกษาร้านบีเบลียเกี่ยวกับหนังสือ 2) ขอให้ร้านบีเบลียตามหาหนังสือที่หายไป 3) ขอให้ร้านบีเบลียรับซื้อหนังสือ 4) ซีโริโกะต้องการขอร้องบางอย่างกับตัวละครเอกในเรื่อง โดยจะนำเสนอในรูปแบบตารางดังนี้

ตารางที่ 12 รูปแบบการผูกปมปัญหาของโครงเรื่องย่อย

ต้นเหตุของเรื่อง	เรื่องที่พบ	ตัวอย่างจากในเรื่อง
1) ขอคำปรึกษาร้านบีเบลีย เรื่องเกี่ยวกับหนังสือ	-เล่มที่ 1 ตอนที่ 1 นัตสิเมะ โซเซกิ 'รวมผลงานของโซเซกิ ฌ บั บ พิมพ์ โห ม่' (สำนักพิมพ์อิวานามิโซเต็น)	"คือว่า...ผมไม่ได้ตั้งใจจะเอาหนังสือมาขายหรอกครับ พอดีเจอสายเช็คนอยู่ในชุดหนังสือของยายที่เสียไปแล้วตอนจัดเก็บของของท่าน...มันน่าจะเป็นหนังสือที่ซื้อจากร้านของคุณเมื่อนานมาแล้ว แค่อยากให้ช่วยดูว่ามันมีค่าขนาดไหนพอจะดูให้ได้ไหมครับ" (เอน มิคา미, 2554, 43)
	-เล่มที่ 1 ตอนที่ 4 ดาไซ โอซามุ 'บันปลาย' (สำนักพิมพ์มานาโงยะโซโบ)	"ร่วมมือกับฉันเพื่อล่อโอเบะ โยโซออกมาได้ไหมคะ ฉันเองก็ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง แต่ไม่มีที่พึ่งอื่นแล้วนอกจากคุณโกระ" (เอน มิคา미, 2554, 222)
	-เล่มที่ 2 ตอนที่ 1 แอนโทนี เบอร์เจส 'A Clockwork Orange' (สำนักพิมพ์ฮายาคาวะบุงโกะ NV)	"ความจริงฉันมีเรื่องอยากปรึกษาคุณโกระนะ" (เอน มิคา미, 2554, 34)
	-เล่มที่ 3 ตอนที่ 2 'นิทานภาพที่มีแรคคูน จระเข้ และสุนัข'	"มีเรื่องสงสัยก็เลยอยากปรึกษากับคุณเจ้าของร้านนะ...แต่ถ้าไม่อยู่บ้านคงต้องมาหาใหม่" (เอน มิคา미, 2555, 107)
	-เล่มที่ 5 ตอนที่ 3 เทรายามะ ชูจิ 'ขอเดือนพฤศจิกายนแต่ข้าฯ' (สำนักพิมพ์ซาคุฮินฉะ)	"ใช่ๆ...ฉันมีเรื่องลำบากนิดหน่อย แล้วบังเอิญเจอที่จีเอโกะพอดี พอลองปรึกษาคุณแกก็บอกว่าซีโริโกะช่วยได้" (เอน มิคา미, 2556, 190)
2) ขอให้ร้านบีเบลียตามหาหนังสือที่หายไป	-เล่มที่ 1 ตอนที่ 2 โคยามะ คิโยชิ 'เก็บฟาง/เซนต์แอนเดอร์สัน' (สำนักพิมพ์ชินโจบุงโกะ)	"เรื่องที่เขาขอคือ 'หนังสือถูกขโมยไป ช่วยให้ความร่วมมือในการค้นหาที' นะครับ" (เอน มิคา미, 2554, 104)

	-เล่มที่ 3 ตอนที่ 1 โรเบิร์ต เอฟ ยังก์ 'The Dandelion Girl' (สำนักพิมพ์ชูเอฉะบุง โกะ)	"ถ้าหาตัวคนร้ายไม่เจอฉันจะแจ้งตำรวจ จนกว่าจะถึงวัน นั้นฉันจะรับฝากหนังสือเล่มนี้ไว้เพราะมันคือหลักฐาน" (เอน มิคามิ, 2555, 74)
	-เล่มที่ 3 ตอนที่ 3 มียาซาซา เคนจิ 'ฤดูใบไม้ผลิกับอสูร' (สำนักพิมพ์เซคิเนะโซเต็น)	"ฉันอยากให้ช่วยเอาหนังสือที่ถูกขโมยไปจากห้องนี้กลับคืน มา"(เอน มิคามิ, 2555, 196)
	-เล่มที่ 5 ตอนที่ 2 เทซึกะ โอซามุ 'แบล็คแอนด์' (สำนักพิมพ์อาคิตะโซเต็น)	"เธอคูมิจึงจำเป็นบางอย่างฉันเลยไม่ได้ถามรายละเอียด แต่ก็ดูเหมือนอยากขอคำปรึกษาจากคนที่มีความรู้เกี่ยวกับ หนังสือนะ ฉันเป็นลูกสาวร้านหนังสือเก่าก็จริงแต่ไม่เคย ช่วยงานที่ร้าน แถมไม่ค่อยรู้เรื่องหนังสืออีก ไม่รู้จะไปพंगใคร นอกจากชิโอรุโกะ..."(เอน มิคามิ, 2557, 96)
3) ขอให้ร้านบีเบลิยรับซื้อ หนังสือ	-เล่มที่ 1 ตอนที่ 3 วิโน กราดอฟ และ คุซมิน 'ตรรกศาสตร์' (สำนักพิมพ์ อาโอกิบุงโกะ)	"ได้ราคาเท่าไร ฉันไม่เกียง แต่ถ้าสภาพมันขายไม่ได้ก็จะเอา กลับ"(เอน มิคามิ, 2554, 167)
	-เล่มที่ 2 ตอนที่ 2 ฟุคุตะ เทอิจิ 'คำคมความเรียง มนุชย์เงินเดือน' (สำนักพิมพ์โรคุกัตซึฉะ)	"ฉันอยากให้ทางร้านบีเบลิย...ช่วยรับซื้อหนังสือเก่าของ พ่อนะ"(เอน มิคามิ, 2554, 113)
	-เล่มที่ 2 ตอนที่ 3 อาชิซึกะ ฟูจิโอะ 'UTOPIA สงครามโลกครั้งสุดท้าย' (สำนักพิมพ์ชิรุโซโบ)	"จะรับซื้อ 'UTOPIA สงครามโลกครั้งสุดท้าย' ของอาชิซึ กะฟูจิโอะในราคาเท่าไรครับ"(เอน มิคามิ, 2554, 190)
	-เล่มที่ 5 ตอนที่ 1 'นิตยสาร รายเดือนโฮโฉะ' (สำนักพิมพ์โคริวฉะ/ สำนักพิมพ์โคฉะ)	"ฉันซื้อมียาอุจิทึโระศัพทมาเมื่อไม่กี่คะ อยากให้ทางร้านช่วย รับซื้อนิตยสารหน่อย"(เอน มิคามิ, 2557, 32)
4) ชิโอรุโกะต้องการขอร้อง บางอย่างกับตัวละครเอกใน เรื่อง	-เล่มที่ 5 บทคั่น I โคยามะ คิ โยชิ 'เก็บฟาง / เซนต์แอน เดอรัสสัน' (สำนักพิมพ์ชินโจ บุงโกะ)	"ฉันอยากให้คุณช่วยติดต่อแม่ และบอกว่าฉันอยากพบคะ" (เอน มิคามิ, 2557, 84)
	-เล่มที่ 5 บทคั่น II โอนูมะ ตัน 'ผ้าเช็ดหน้าสีดำ'	"อธิบายไม่ถูกเหมือนกัน แต่ฉันมีเรื่องที่ยอยากรู้ก่อนจะให้ คำตอบกับคุณได้สี่เกนะนะ เพราะฉะนั้นฉันต้องพบกับแม่" (เอน มิคามิ, 2557, 176)

	(สำนักพิมพ์โซเก็นซุยริบุง โกะ)	
	-เล่มที่ 5 บทคัน III คิชิ โทโย ทาโร ‘ชุดบทกลอน ไก่ ธรรมดา ๆ ตัวหนึ่ง’ (สำนักพิมพ์โซชิเคิเซิตสึฉะ)	“ฉันอยากรู้เรื่องพ่อคะ ทำไมถึงแต่งงานกัน...ความจริงแล้ว ความสัมพันธ์เป็นแบบไหน...” (เอน มิคามิ, 2557, 257-258)

จากตารางข้างต้น เรื่องย่อที่มีโครงเรื่องเป็นของตัวเอง รูปแบบต้นเหตุของเรื่องที่ใช้มากที่สุดคือตัวละครเอกในเรื่องขอคำปรึกษาเรื่องหนังสือกับร้านบิเบเลีย รองลงมาคือขอให้ตามหาหนังสือที่หายไปและขอให้รับซื้อหนังสือเก่าของพวกเขา จากโครงเรื่องหลักที่เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับคนของร้านขายหนังสือเก่าเข้าไปพัวพันกับเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกันกับหนังสือ เป็นธรรมดาที่รูปแบบจุดเริ่มต้นของปมปัญหาที่ผู้เขียนเลือกใช้คือให้ตัวละครเอกในตอนพูดคุยกับทางร้านบิเบเลีย จากนั้นดำเนินเรื่องราว ใช้ไดสิเกะกับชิโอรุโกะดำเนินเรื่องย่อจนจบบริบูรณ์ วิธีผูกปมตอนย่อเหล่านี้สอดคล้องกับแนวคิดความสัมพันธ์ของมนุษย์ของ *บิเบเลีย* เพราะนอกจากจะเป็นการผูกปมปัญหาในเรื่องแล้ว สามารถมองว่าเป็นการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบิเบเลียกับลูกค้าในเรื่องได้อีกด้วย

4.1.1.2 การคลี่คลายปมปัญหาของโครงเรื่องที่จบในเรื่องย่อ 1 ตอน

จากการผูกปมปัญหาในหัวข้อก่อน การคลี่คลายปมปัญหาไม่ได้จบอย่างมีแบบแผนที่ชัดเจน เช่น ตอนที่ผูกปมด้วยการขอคำปรึกษาร้านบิเบเลียเกี่ยวกับหนังสือ ตอนคลี่คลายไม่จำเป็นที่จะต้องจบอย่างมีความสุข มีทั้งตอนที่จบแบบเศร้า และจบแบบลักษณะสมจริงเช่นกัน แต่ในช่วงคลี่คลายปมปัญหาของทุกตอนผู้เขียนจะเสนอแนวคิดเรื่องความสัมพันธ์ของมนุษย์ หรือแนวคิดด้านลบของมนุษย์เสมอ ในหัวข้อนี้จึงจะวิเคราะห์ลักษณะการคลี่คลายปมปัญหาของโครงเรื่องย่อ แบ่งออกเป็น 3 รูปแบบ ได้แก่ 1) การคลี่คลายปมแบบมีความสุข 2) การคลี่คลายปมปัญหาแบบเศร้า และ 3) การคลี่คลายปมปัญหาแบบสมจริง โดยจะนำเสนอในรูปแบบตาราง ดังนี้

ตารางที่ 13 รูปแบบการคลี่คลายปมปัญหาของโครงเรื่องย่อ

รูปแบบตอนจบ	เรื่องที่พบ	ตัวอย่างจากในเรื่อง
1) คลี่คลายปมปัญหาแบบมีความสุข	-เล่มที่ 1 ตอนที่ 2 โคยามะ คิโยชิ ‘เก็บฟาง/เซนต์แอนดอร์สัน’ (สำนักพิมพ์ชินโจบุงโกะ)	“หลังจากพวกนายกลับไปพวกเราที่คุยอย่างเมามันที่ริมแม่น้ำกันนานเลยเรื่องโคยามะ คิโยชินี่แหละ...เด็กคนนั้นไม่ค่อยยิ้มแต่ก็เป็นเด็กดีมากนะ” (เอน มิคามิ, 2554, 150)

	-เล่มที่ 1 ตอนที่ 3 วิโนกร รา ด อ ฟ และ คู ช มิน ‘ตรรกศาสตร์’ (สำนักพิมพ์อาโอกิบุงโกะ)	“...ฉันคิดถึงทุกอย่างที่แต่งงานกับเธอ” (เอน มิคามิ, 2554, 200)
	-เล่มที่ 1 ตอนที่ 4 ดาไซ โอซามู ‘บ้านปลาย’ (สำนักพิมพ์มานาโงยะโซโบ)	‘จากการสอบถามกับทางตำรวจ การสอบปากคำดำเนินไปได้ด้วยดี เขายอมรับอย่างกว้างๆว่าเป็นคนผลึกคุณชินคาวะตกบันได และลักลอบเข้าไปในบ้านของเธอ เขามีความผิดพลาดกระทั่งทำร้ายร่างกาย ลักขโมย และข่มขู่ตั้งนั้นคงไม่พ้นถูกดำเนินคดี’ (เอน มิคามิ, 2554, 263)
	-เล่มที่ 3 ตอนที่ 1 โรเบิร์ต เอฟ ยังก์ ‘The Dandelion Girl’ (สำนักพิมพ์ชูเอฉะบุงโกะ)	‘คุณอิโนะอุเอะไม่ตอบ เมื่อวานชายซึ่งเป็นคนร้ายของคดีครั้งนี้มอบตัวกับตำรวจโดยมีคุณทาคิโนะไปด้วย หนังสือที่ถูกขโมยจึงถูกส่งมายังร้านแห่งนี้ ซึ่งคุณทาคิโนะกล่าวว่า ตนรายนำหนังสือมาคืนด้วยตัวเองแถมยังรู้สึกผิดอย่างมากต่อสิ่งที่ทำลงไป โทษคงไม่หนักมากนัก’ (เอน มิคามิ, 2555, 98)
	-เล่มที่ 3 ตอนที่ 2 ‘นิทานภาพที่มีแรคคูน จระเข้ และสุนัข’	‘หล่อนพูดด้วยน้ำเสียงที่นุ่มนวลกว่าที่ผ่านมามีเล็กน้อย’ “เรามีเรื่องต้องคุยกันอีกเยอะเกี่ยวกับสิ่งที่ต้องทำหลังจากนี้” (เอน มิคามิ, 2555, 176)
	-เล่มที่ 3 ตอนที่ 3 มียาซาเวะเคนจิ ‘ฤดูใบไม้ผลิบ่อสุร’ (สำนักพิมพ์เซคิเนะโชเต็น)	“แต่จะลองพบกับสุบารุ...ความจริงฉันไม่ได้เกลียดชังเขา เพียงแค่นั้นก็รักหนังสือเล่มนี้ด้วยเช่นกัน” (เอน มิคามิ, 2555, 267)
	-เล่มที่ 5 ตอนที่ 2 เทชิเกะ โอซามู ‘แบล็คแจ๊ค’ (สำนักพิมพ์อาคิตะโชเต็น)	“คุณตามหา ‘แบล็คแจ๊ค’ เวอร์ชันเก่ากลับคืนมาได้ครบทั้งสามเล่ม รู้ความจริงว่าทำไมต้องมีทั้งหมดถึงห้าเล่ม...ผมไม่มีทางทำได้แน่นอน คุณทำงานนี้เป็นงานหลักได้เลยนะครับเนี่ย” (เอน มิคามิ, 2557, 170)
	-เล่มที่ 5 ตอนที่ 3 เทรายามะชูจิ ‘ขอเดือนพฤษภาคมแต่ข้าฯ’ (สำนักพิมพ์ซาคุฮินฉะ)	“ผมจำเรื่องตอนโดนคุณไม่ได้สักนิด ที่เข้ากับพี่ชายไม่ได้ก็เพราะผมทำตัวไม่เอาไหนเอง ที่สะใภ้ช่วยปกป้องผมมาตลอดไม่ใช่หรือ คงต้องเจอเรื่องแย่ๆ เพราะการกระทำของผมมามาก เพราะฉันอย่าคิดมากเลยนะ...” (เอน มิคามิ, 2557, 239)
2) คลื่นคลายปมปัญหาแบบเศร้า	-เล่มที่ 2 ตอนที่ 2 ฟุคุตะ เทอิจิ ‘คำคมความเรียง มนุษย์เงินเดือน’ (สำนักพิมพ์โรคุคัตซึฉะ)	“ท่านไม่รู้ว่าจะให้หนังสือกับฉันยังไง...ท่านแปลงความรู้สึกออกมาเป็นคำพูดไม่ได้...เหมือนจดหมายฉบับนี้เลย...” (เอน มิคามิ, 2554, 163)
	-เล่มที่ 2 ตอนที่ 3 อาชิซึกะ ฟุจิโอะ ‘UTOPIA สงครามโลก	“ฉันคิดว่า...ถ้าบอกความจริงออกไป เขาคงไม่ขายการตุ๋นเก่าพวกนั้นให้ฉันนะคะ...สุดท้ายฉันก็ทำสิ่งที่ไม่ต่างจากที่แม่เคยทำเมื่อสามสิบปีก่อน ฉันถูก ‘สงครามโลกครั้งสุดท้าย’ ชักนำไป

	ครั้งสุดท้าย' (สำนักพิมพ์ซีรุโซโบ)	ที่นั่นและได้การต้อนรับที่อบอุ่นกลับไปในราคาถูก...ความจริงแล้วฉันไม่มีหน้าไปต่อว่าแม่เลย คุณสี่ซากิพูดถูก ฉันเหมือนแม่จริงๆ...” (เอา มิคามิ, 2554, 237)
	-เล่มที่ 5 ตอนที่ 1 'นิตยสารรายเดือนโฮโอะ' (สำนักพิมพ์โคริวฉะ/สำนักพิมพ์โคฉะ)	“ใช่ เพราะมันเป็นนิตยสารที่เขาสั่งประจำ แถมยังอ่านอย่างละเอียด อย่างที่คุณเห็นนั่นละ เขาจะเขียนอะไรลงไปนั่นเยอะมาก วงเขาไว้หมดไม่ว่าจะซื้อหรือเปล่า พอไล่อู่อ่านไปเรื่อย ๆ ฉันก็เริ่มรู้ทีละเล็กละน้อยว่าเขาชอบหนังสือแบบไหน เคยคิดเคยรู้สึกแบบไหน...จนฉันผลลอคคิดว่าสามียังอยู่ด้วยกัน สุดท้ายฉันก็เริ่มต้นอ่านหนังสือด้วย” (เออน มิคามิ, 2557, 74)
3) คลื่นคลายปมปัญหาแบบลักษณะสมจริง	-เล่มที่ 1 ตอนที่ 1 นัตสึเมะ โซเซกิ 'รวมผลงานของโซเซกิฉบับพิมพ์ใหม่' (สำนักพิมพ์อิวานามิโชเต็น)	'แต่ทุกอย่างก็เป็นเพียงสิ่งที่ผมจินตนาการ ยายจากไปแล้ว เช่นนี้คงไม่มีทางพิสูจน์ความจริง ยกเว้นความเป็นไปได้เพียงหนึ่งเดียว' (เออน มิคามิ, 2554, 80)
	-เล่มที่ 2 ตอนที่ 1 แอนโทนี เบอร์เจส 'A Clockwork Orange' (สำนักพิมพ์ฮายาคาวะบุงโกะ NV)	“เล่าทุกสิ่งทุกอย่างให้พี่สาวฟังแล้วขอคำปรึกษาจากเธอนะจ๊ะ ฉันพูดได้เท่านี้” (เออน มิคามิ, 2554, 84)
	-เล่มที่ 5 บทคั่น I โคยามะ คิโยชิ 'เก็บฟาง / เซนต์แอนเดอรัส' (สำนักพิมพ์ชินโจบุงโกะ)	“...ว่ากันว่าคนเราถึงผิดพลาดก็เริ่มใหม่ได้ แต่มีแค่คนที่เจอกับตัวเท่านั้นแหละถึงรู้ซึ่งว่าการเริ่มต้นใหม่หลังเผชิญความผิดพลาดมันยากแค่ไหน ยิ่งลองได้หนีมาแล้วส่วนใหญ่จะกลับไปแก้ไขอะไรไม่ได้อีก...” (เออน มิคามิ, 2557, 84)
	-เล่มที่ 5 บทคั่น II โอนูมะ ต้น 'ผ้าเช็ดหน้าสีดำ' (สำนักพิมพ์โซเก็นซุยริบุงโกะ)	“บางครั้งคนเราก็ให้คำตอบไม่ได้ถ้ายังมีเรื่องที่ไม่รู้...ถึงแม้ว่าเราจะรู้คำตอบอยู่แล้วก็ตาม” (เออน มิคามิ, 2557, 176)
	-เล่มที่ 5 บทคั่น III คิชิ โทโยทาโร 'ชุดบทกลอน ไก่ธรรมดา ๆ ตัวหนึ่ง' (สำนักพิมพ์โซซิคิเซ็ตสึฉะ)	“แต่...ถึงแม้สุดท้ายมันอาจจะเป็นอย่างนั้น หนูก็อยากเป็นคนซึ่งพยายามเปลี่ยนแปลงบางสิ่งบางอย่างก่อนที่มันจะเกิดขึ้นกับหนูคิดว่าไตสึเกะก็อยากให้หนูทำแบบนั้น...หนูเชื่อ” (เออน มิคามิ, 2557, 263)

จากตารางข้างต้น เรื่องย่อที่มีโครงเรื่องเป็นของตัวเอง รูปแบบตอนจบของเรื่องที่ใช้มากที่สุดคือจบแบบมีความสุข รองลงมาคือจบเรื่องลักษณะสมจริง ตามด้วยจบแบบเศร้า แนวคิดหลักของแต่ละตอนย่อย *บีเบสึ* สนองเกี่ยวกับเรื่องความเป็นมนุษย์ในแง่ลบและความสัมพันธ์ของมนุษย์ ทว่ารูปแบบตอนจบที่ผู้เขียนเลือกใช้เล่ามากที่สุดของตอนย่อยที่โครงเรื่องของตัวเองกลับเป็นจบแบบมีความสุข บางตอนมีตัวละครที่มีลักษณะชั่วร้าย โลกอยากได้หนังสือเก่ามีค่า เรื่องเหล่านั้นจบเรื่องที่ไตสึเกะกับชิโอรึโกะ

คาดการณ์แผนร้ายและวางแผนรับมือต่อตัวละครปฏิบัติได้สำเร็จ แสดงให้เห็นว่าส่วนใหญ่ผู้เขียนเลือกเล่าตอนจบแบบมีความสุขเพราะเชื่อว่าธรรมชาติของมนุษย์นั้นเป็นสิ่งมีชีวิตที่มีความคิดชั่วร้าย ทว่าความคิดชั่วร้ายเหล่านั้นมักจะพ่ายแพ้ให้กับผู้ที่ชื่อตรงต่อกฎระเบียบของสังคม พ่ายให้กับผู้คนที่ยึดมั่นคุณธรรมของสังคม หมู่มาก คนดีมักจะเป็นฝ่ายชนะ

4.1.2 โครงเรื่องครอบคลุมเรื่องย่อยหลายตอน

นวนิยายชุด *บิเบลีย* ที่มีโครงเรื่องครอบคลุมเรื่องย่อยหลายตอนมีจำนวน 3 เล่ม คือ เล่ม 4 เล่ม 6 และเล่ม 7 เล่มละ 3 ตอน รวมเป็นเรื่องย่อย 9 เรื่อง โดยโครงเรื่องของแต่ละเล่มจะผูกในตอนแรก และดำเนินเรื่องไปคลี่คลายในตอนหลัง ในหัวข้อนี้ ผู้วิจัยจะแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 2 หัวข้อ ได้แก่ การผูกปมปัญหาของโครงเรื่องที่ครอบคลุมเรื่องย่อยหลายตอน และการคลี่คลายปมปัญหาของโครงเรื่องที่ครอบคลุมเรื่องย่อยหลายตอน

4.1.2.1 การผูกปมปัญหาของโครงเรื่องที่ครอบคลุมเรื่องย่อยหลายตอน

ทุกเล่มในกลุ่มนี้ต้นเหตุเรื่องมาจากการที่มีตัวละครเอกในเล่มผูกคูกับทางร้านบิเบลีย แต่ตัวละครแต่ละตัวมาคูดด้วยวัตถุประสงค์ที่ต่างกัน ในเล่มที่ 4 เคโกะขอให้ร้านบิเบลียเปิดตู้เซฟให้ ในเล่มที่ 6 โทชิโอะขอให้ร้านบิเบลียตามหา ‘บันปลาย’ ของปู่ที่ถูกขายนานมาแล้ว และในเล่มที่ 7 คิอิจิเสนอขาย ‘บันปลาย’ ของปู่โทชิโอะนาราคาแพงกว่าราคาตลาด โดยจะนำเสนอในรูปแบบตาราง ดังนี้

ตารางที่ 14 รูปแบบการผูกปมปัญหาของโครงเรื่องที่ครอบคลุมเรื่องย่อยหลายตอน

เล่ม	ต้นเหตุของเรื่อง	ตัวอย่างจากในเรื่อง
เล่มที่ 4	เคโกะขอให้ร้านบิเบลียเปิดตู้เซฟให้	“เคโกะอยากเปิดมันมาตลอด เพียงแต่ทางครอบครัวของเขาไม่สนใจเลยไม่รู้ว่าจะพุดยั้งไงนะ...แต่การล้มป่วยกับการบาดเจ็บจากแผ่นดินไหวคงทำให้ความคิดและอะไรหลาย ๆ อย่างเปลี่ยนไป” (เอา มิคามิ, 2556, 80)
เล่มที่ 6	โทชิโอะขอให้ร้านบิเบลียตามหา ‘บันปลาย’ ของปู่ที่ถูกขายนานมาแล้ว	“มีหนังสือเก่าที่อยากให้ช่วยตามหา หน้อยว่าตอนนี้มันอยู่ในมือของใคร แน่แน่นอนว่าฉันจะจ่ายค่าตอบแทนให้ ชิโนคาวะ ชิโอรุโกะกับเธอด้วย” (เออน มิคามิ, 2557, 18)

เล่มที่ 7	คิอิจิเสนอขาย ‘บ้านปลาย’ ของปู่โทชิโอะนาราคาแพงกว่าราคาตลาด	“ผมมาที่นี่เพื่อตกลงซื้อขาย ‘บ้านปลาย’ ของตะไซ โอซามุแล้วยังไงขอเช่าเรื่องเลยได้ไหมครับ” (เอน มิคามิ, 2560, 35)
-----------	---	---

จากการศึกษาเรื่องย่อที่มีโครงเรื่องครอบคลุมเรื่องย่อหลายตอน รูปแบบการผูกปมของเรื่องเหมือนกันในทุกเล่มคือ ตัวละครเอกในตอนหรือตัวละครปฏิบัติกับทางร้านบิเบเลีย จุดที่แตกต่างกันคือ เรื่องที่มาพูดคุยด้วย มีทั้งขอให้ช่วยเปิดตู้เซฟ ขอให้ตามหาหนังสือเก่า และเสนอขายหนังสือให้ทางร้าน ทำให้แต่ละเรื่องมีความน่าสนใจต่างกัน วิธีผูกปมตอนย่อยเหล่านี้ยังคงสอดคล้องกับแนวความคิดความสัมพันธ์ของมนุษย์ของ *บิเบเลีย* เพราะนอกจากจะเป็นการผูกปมปัญหาในเรื่องแล้ว สามารถมองว่าเป็นการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบิเบเลียกับลูกค้าในเรื่องได้

4.1.1.2 การคลี่คลายปมปัญหาของโครงเรื่องที่ครอบคลุมเรื่องย่อหลาย

บิเบเลีย เล่ม 4 เล่ม 6 และเล่ม 7 ทั้งสามเล่มมีตอนจบรูปแบบเดียวกันคือจบแบบมีความสุข พวกเขาโอริโกะเผชิญหน้ากับปัญหาที่เข้ามา และสามารถแก้ไขปัญหานั้นได้ สามารถทำให้เรื่องราวทั้งหมดคลี่คลายลง ในเล่มที่ 4 ชิโอรุโกะสามารถเปิดตู้เซฟได้ เล่มที่ 6 สามารถเสาะหาตัวคนร้าย แก้ไขปริศนาในอดีต ตามหาหนังสือที่เคยเป็นของปู่โทชิโอะจนพบ และเล่มที่ 7 พวกเขาโอริโกะสามารถประมูลหนังสือชนะจิเอโกะได้ ไคสึเกะได้รับการยอมรับจากจิเอโกะ โดยจะนำเสนอในรูปแบบตาราง ดังนี้

ตารางที่ 15 รูปแบบการคลี่คลายปมปัญหาของโครงเรื่องที่ครอบคลุมเรื่องย่อหลายเล่ม

เล่ม	รูปแบบตอนจบของเรื่อง	ตัวอย่างจากในเรื่อง
เล่มที่ 4	ชิโอรุโกะสามารถเปิดตู้เซฟได้ เคโกะตัดสินใจเดินทางกับต้นฉบับที่อยู่ในตู้เซฟ	“นิยายเรื่องนี้คงเป็นเรื่องของผู้หญิงที่คล้ายฉัน ฉันตั้งใจว่าจะออกเดินทางเหมือนในเรื่อง ‘ชายผู้เดินทางกับรูปภาพ’ พลังค่อย ๆ อ่านมัน...ในฐานะคนอ่านคนแรกและคนสุดท้าย” (เอน มิคามิ, 2556, 284)
เล่มที่ 6	สามารถเสาะหาตัวคนร้าย แก้ไขปริศนาในอดีตตามหาหนังสือที่เคยเป็นของปู่โทชิโอะจนพบ	“ชิโอรุโกะคงแค่ทำตามคำสั่งของคุณยายเท่านั้นค่ะ โดยสัญญาว่าจะยกหนังสือเก่าในตู้ให้ คุณยายให้ชิโอรุโกะวางแผนและลงมือทำทุกอย่างด้วยตัวเอง หนูพูดถูกใช่ไหมคะ” (เอน มิคามิ, 2557, 271)
เล่มที่ 7	พวกเขาโอริโกะสามารถประมูลหนังสือชนะจิเอโกะได้ ไคสึเกะได้รับการยอมรับจากจิเอโกะ คิอิจิพ่ายแพ้อย่างสมบูรณ์	“ป่านนี้แล้วผมจะไม่พูดว่าการตกลงซื้อขายเป็นโมฆะ ผมเองก็เป็นลูกผู้ชายพอ เพราะฉะนั้นจะขอขายโพลีโอเล่มนี้ให้พวกคุณแต่โดยดี แต่เดี๋ยวพวกคุณก็ต้องขายโพลีโอต่อให้ใครสักคนใช้ใหม่ คุณทั้งสองไม่มีประสบการณ์ซื้อขาย

	หนังสือราคาแพงแบบนี้มีมาก่อนคงลำบากไม่น้อย...ถ้ายังง ให้ผมรับหน้าที่นั้นแทนจะได้ไหมครับ” (เอน มิคามิ, 2560, 293)
--	--

จากการศึกษาเรื่องย่อที่มีโครงเรื่องครอบคลุมเรื่องย่อหลายตอน รูปแบบการคลี่คลายของเรื่องเหมือนกันในทุกเล่มคือ รูปแบบจบอย่างมีความสุข จุดที่แตกต่างกันคือ เล่มที่ 4 ไม่มีตัวละครปฏิบัติ แต่เล่มที่ 6 กับเล่มที่ 7 มีตัวละครปฏิบัติชัดเจนคือ จิเอโกะกับคิอิชิ ทำให้แต่ละเรื่องมีความน่าสนใจต่างกัน ตัวละครคิอิชิสอดคล้องกับแนวคิดด้านลบของมนุษย์มนุษย์ของ *บีเบเลีย* เพราะนอกจากจะเป็นการเพิ่มสีสันในเรื่องแล้ว สามารถมองว่าเป็นการแสดงความจริงซึ่งเป็นแนวคิดด้านลบของมนุษย์ที่ *บีเบเลีย* นำเสนอในเรื่องผ่านตัวละคร

จากการศึกษากลวิธีการเล่าเรื่องของนวนิยายชุด *บีเบเลีย* ผ่านการผูกปมและการคลี่คลายปัญหาจากเรื่องย่อของ *บีเบเลีย* เห็นได้ว่าในแต่ละเรื่องย่อผู้เขียนมีการสลับวิธีผูกปมและรูปแบบการคลี่คลายปมปัญหาในแต่ละตอนไม่ให้ความซ้ำซากจำเจ ทำให้ผู้อ่านสามารถเพลิดเพลินกับเรื่องราวได้ไม่มีเบื่อ หรือเรื่องที่มีการผูกปมและการคลี่คลายเหมือนกัน ผู้เขียนจะเขียนองค์ประกอบบางอย่างให้แตกต่างกัน เช่น เรื่องที่มาปรึกษาต่างกันกับตัวละครปฏิบัติในเรื่อง อีกหนึ่งองค์ประกอบสำคัญที่ไม่พูดถึงไม่ได้เลยคือบทบาทของ “หนังสือเก่า” ที่ปรากฏในเรื่อง จากการผูกปมปัญหาปัญหาในเรื่องต้นเหตุมาจากลูกค้ำที่ต้องการพูดคุยปรึกษาเรื่องเกี่ยวกับ “หนังสือเก่า” กับทางร้านบีเบเลีย ผู้วิจัยจึงขอเสนอหัวข้อถัดไป

4.2 การใช้ "หนังสือเก่า" เป็นองค์ประกอบในการเล่าเรื่อง

เอน มิคามิตั้งชื่อเรื่องแต่ละเรื่องใน *บีเบเลีย* ด้วยชื่อของหนังสือที่เกี่ยวข้องกับตอนนั้น ๆ ผู้เขียนสอดแทรกเรื่องราวเกี่ยวกับหนังสือลงไปในเรื่องราวของเขาได้อย่างลงตัว กลายเป็นผลงานที่เป็นเอกลักษณ์และน่าสนใจกว่าไลท์โนเวลเรื่องอื่นในท้องตลาด แม้ว่าผู้วิจัยจะวิจัย *บีเบเลีย* ในด้านแนวคิดของเรื่องเป็นหลัก แต่ไม่อาจปฏิเสธความสำคัญในส่วนหนังสือเก่าที่ปรากฏใน *บีเบเลีย* ได้ จึงตัดสินใจวิเคราะห์การใช้หนังสือเก่าเป็นส่วนประกอบในแต่ละเรื่องของนวนิยายชุด *บีเบเลีย*

ใน *บีเบเลีย* จำนวน 25 ตอน พวกชิโอรืโกะต้องแก้ไขปัญหาเรื่องราวต่าง ๆ ที่มีหนังสือเก่ามาเกี่ยวข้องตลอดทั้งเรื่อง ผู้เขียนใช้ชื่อของหนังสือเป็นชื่อของเรื่องย่อทุกตอนยกเว้นเรื่องย่อใน *บีเบเลีย* เล่มที่ 7 ในแต่ละเรื่องบทบาทของหนังสือนำมาใช้ประกอบการเล่าเรื่องต่างกัน บางเรื่องบทบาทของหนังสือเก่าไม่ได้มีแค่บทบาทเดียว หนังสือเก่าทุกเล่มที่ผู้เขียนใช้ล้วนสร้างสีสันในเรื่องแต่บางเรื่องมีบทบาทแค่สร้างสีสันเท่านั้นสามารถสรุปบทบาทของหนังสือเก่าได้ทั้งหมด 4 รูปแบบ ได้แก่ 1) เป็นเบาะแสนำไปสู่ความจริง 2) ต้นเหตุของปัญหาที่เกิดขึ้น 3) สื่อความรู้สึกของมนุษย์ 4) สร้างสีสันในเรื่อง โดยจะนำเสนอในรูปแบบตาราง ดังนี้

ตารางที่ 16 บทบาทหนังสือเก่าใน *บิเบลิยา*

รูปแบบบทบาทของหนังสือเก่า	เรื่องที่พบ	บทพูดที่เกี่ยวข้อง
1) เป็นเบาะแสนำไปสู่ความจริง	-เล่มที่ 1 ตอนที่ 1 นัตลีเมะ โซเซกิ 'รวมผลงานของโซเซกิ ฉบับพิมพ์ใหม่' (สำนักพิมพ์อิวานามิโชเต็น)	"ฉันคิดว่าท่านคงเขียนชื่อของโซเซกิเพื่อไว้ไม่ใช่เพื่อให้ครอบครัวเชื่อว่าเป็นของจริง...แต่น่าจะเพื่อให้เข้าใจผิดว่า 'เจ้าของเก่าเขียนเล่นเฉยๆ ไม่ได้มีความหมายอะไร' มากกว่า" (เอามิคามิ, 2554, 61)
	-เล่มที่ 1 ตอนที่ 2 โคยามะ คิโยชิ 'เก็บฟาง/เซนต์แอนเดอส์สัน' (สำนักพิมพ์ชินโจบุงโกะ)	"หนังสือของสำนักพิมพ์ชินโจบุงโกะจะมีเชือกคั่นหนังสือ... หรือสปีนในหนังสือทุกเล่มสมัยก่อนหนังสือไซส์เล็กเกือบทั้งหมดมีเชือกคั่นหนังสือ แต่ปัจจุบันเหลือแค่สำนักพิมพ์ชินโจบุงโกะแห่งเดียว 'เก็บฟาง/เซนต์แอนเดอส์สัน' ก็มีเชือกคั่นหนังสือสีเลือดหมูแบบนี้เช่นกัน คุณขโมยหนังสือไปเพื่อสิ่งนี้ล่ะ" (เออน มิคามิ, 2554, 140-141)
	-เล่มที่ 1 ตอนที่ 3 วินโกราตอฟและคูซมิน 'ตรรกศาสตร์' (สำนักพิมพ์อาโออิบุงโกะ)	"หนังสือที่ห้องสมุดในเรือนจำให้นักโทษยืมอ่านเรียกว่า 'หนังสือส่วนกลาง' ส่วนหนังสือที่นักโทษนำเข้าไปในเรือนจำจะเรียกว่า 'หนังสือส่วนบุคคล'...นี่เป็นใบอนุญาตที่ติดเอาไว้ใน 'หนังสือส่วนบุคคล' ค่ะ" (เออน มิคามิ, 2554, 175)
	-เล่มที่ 2 ตอนที่ 2 ฟุคุตะ เทอิจิ 'คำคมความเรียง มนุษย์เงินเดือน' (สำนักพิมพ์โรคุกัตซึฉะ)	"...ฟุคุตะ เทอิจิคือชื่อจริงของชิบะ เรียวทาโร่ ค่ะ" (เออน มิคามิ, 2554, 158)
	-เล่มที่ 2 ตอนที่ 3 อาชิซึกะ ฟุจิโอะ 'UTOPIA สงครามโลกครั้งสุดท้าย' (สำนักพิมพ์ชิรุโซโบ)	"การแกะป้ายราคาออกโดยไม่ให้หลงเหลือร่องรอยเลยเป็นเรื่องที่ยากมากค่ะ นอกจากนี้ยังไม่มีการคาดฆาตกรรมหนังสือไว้ด้วย...หนังสือเก่าของร้านเราต้องห่อกระดาษไขจริงใหม่ค่ะ" (เออน มิคามิ, 2554, 227)
	-เล่มที่ 3 ตอนที่ 3 มียาซาวะ เคนจิ 'ฤดูใบไม้ผลิกับอสูร' (สำนักพิมพ์เซคิเนะโชเต็น)	"เคนจิไม่เรียกหนังสือเล่มนี้ว่ารวมบทกวี เขาไม่พอใจกับคำคำนี้ซึ่งถูกเพิ่มเข้าไปโดยพลการ เคนจิรับ 'ฤดูใบไม้ผลิกับอสูร' ที่แทบขายไม่ออกส่วนหนึ่งมาแจกเพื่อนและคนรู้จัก ได้ยินว่า"

		เขาใช้ผังทองแดงลบตัวอักษรคำว่า ‘รวมบทกวี’ ทิ้งไปด้วยค่ะ” (เอน มิคามิ, 2555, 261)
	-เล่มที่ 4 ตอนที่ 2 ‘ขบวนการนักสืบ เยาวชน’	“ส่วนใหญ่เวลาเปลี่ยนสำนักพิมพ์ ซีรีส์ ‘ขบวนการนักสืบเยาวชน’ จะมีการแก้ไข เนื้อหาภายในเล่ม แต่บางครั้งจะเปลี่ยนชื่อ หนังสือด้วยค่ะ... ชื่อของนิยายเล่มนี้ สำนักพิมพ์ ปอปลาร์ใช้ชื่อว่า ‘ตุ๊กตาปีศาจ’ ค่ะ” (เอา มิคา มิ, 2556, 181-182)
	-เล่มที่ 5 ตอนที่ 2 เทซึกะ โอะซามุ ‘แบล็คแจ๊ค’ (สำนักพิมพ์อาคิตะโช เต็น)	“การห่อปกด้วยพลาสติกเนื้อหนาหรือใช้เชือก เย็บบริเวณรอยขอบในเพื่อเสริมความแข็งแรง เป็นวิธีที่ร้านเช่าหนังสือใช้กันอย่างแพร่หลาย คงเพราะคาดการณ์ไว้แล้วว่าจะต้องมีคนเปิด อ่านจำนวนมากนะค่ะ” (เอน มิคามิ, 2557, 165)
2) ต้นเหตุของปัญหาที่เกิดขึ้น	-เล่มที่ 1 ตอนที่ 1 นัตสึเมะ โซเซกิ ‘รวมผลงานของโซเซกิ ฉบับพิมพ์ ใหม่’ (สำนักพิมพ์อิวานามิโชเต็น)	“คือว่า...ผมไม่ได้ตั้งใจจะเอาหนังสือมาขาย หรอกครับ พอดีเจอลายเซ็นอยู่ในชุดหนังสือ ของยายที่เสียไปแล้วตอนจัดเก็บของของท่าน... มันน่าจะเป็นหนังสือที่ซื้อจากร้านของคุณเมื่อ นานมาแล้ว แค่อยากให้ช่วยดูว่ามันมีค่าขนาด ไหน พอดีจะให้ได้ไหมครับ” (เอน มิคามิ, 2554, 43)
	-เล่มที่ 1 ตอนที่ 2 โคยามะ คิโยชิ ‘เก็บฟาง/เซนต์แอนเดอส์สัน’ (สำนักพิมพ์ชินโจบุงโกะ)	“เรื่องที่เขาขอคือ ‘หนังสือถูกขโมยไป ช่วยให้ ความร่วมมือในการค้นหา’ นะครับ” (เอน มิ คามิ, 2554, 104)
	-เล่มที่ 1 ตอนที่ 3 วินโกราตอฟและ คูชมิน ‘ดรอกศาสตร์’ (สำนักพิมพ์ อาโออิบุงโกะ)	“ได้ราคาเท่าไร ฉันไม่เกี่ยง แต่ถ้าสภาพมันขาย ไม่ได้ก็จะเอากลับ” (เอน มิคามิ, 2554, 167)
	-เล่มที่ 1 ตอนที่ 4 คาไซ โอะซามุ ‘บัน ปลาย’ (สำนักพิมพ์มานาโยะโชโบ)	“หนังสือเล่มนี้คือต้นตอของความเลวร้าย ทั้งหมด เพราะฉะนั้น...ฉันจะจบทุกอย่างเอง” (เอน มิคามิ, 2554, 259)
	-เล่มที่ 2 ตอนที่ 1 แอนโทนี่ เบอร์เจส ‘ A Clockwork Orange’ (สำนักพิมพ์ฮายาคาวะบุงโกะ NV)	“ตอนนั้นฉันแค่สงสัยนิดหน่อยว่าทำไมน้อง เลือกหนังสือทำทางนำกลับมาเขียนเรียงความ หลังหนังสือมาส่งฉันเลยลองอ่านดู มีฉากรนแรง เยอะกว่าที่คิด เรียกว่าน่าสยงหรือน่าคลื่นไส้ดี

		ละ...แค่ช่วงแรกๆ ฉันก็จะทนไม่ไหวแล้ว”(เอน มิคามิ, 2554, 40)
-เล่มที่ 2 ตอนที่ 3 อาชิซึเกะ ฟุจิโอะ 'UTOPIA สงครามโลกครั้งสุดท้าย' (สำนักพิมพ์ซีรุโซโบ)		“จะรับซื้อ 'UTOPIA สงครามโลกครั้งสุดท้าย' ของอาชิซึเกะ ฟุจิโอะในราคาเท่าไรครับ”(เอน มิคามิ, 2554, 190)
-เล่มที่ 3 ตอนที่ 1 โรเบิร์ต เอฟ ยังก์ 'The Dandelion Girl' (สำนักพิมพ์ ชูเอฉะบุงโกะ)		“ก็ 'The Dandelion Girl' นะสิ! เมื่อวาน ผู้หญิงคนนี้ขโมยมันไปจากคุณย์! ขโมยไปจาก กองหนังสือที่ฉันประมูลได้!” (เอน มิคามิ, 2555, 70)
-เล่มที่ 3 ตอนที่ 2 'นิทานภาพที่มี แรคคูน จระเข้ และสุนัข'		“งั้นฉันขอเล่าให้คุณโกระฟังก่อนได้ไหม ฉัน อยากปรึกษาเรื่องหนังสือนะค่ะ”(เอน มิคามิ, 2555, 108)
-เล่มที่ 3 ตอนที่ 3 มียาซาวะ เคนจิ 'ฤดูใบไม้ผลิบอสสุร' (สำนักพิมพ์ เซคิเนะโซเต็น)		“ฉันอยากให้ช่วยเอาหนังสือที่ถูกขโมยไปจาก ห้องนี้กลับคืนมา”(เอน มิคามิ, 2555, 196)
เล่มที่ 5 ตอนที่ 1 'นิตยสารราย เดือนโฮโอะ' (สำนักพิมพ์โคริวณะ/ สำนักพิมพ์โคฉะ)		“ฉันซื้อมียาอุจิทโระศัพท์มาเมื่อกี้ค่ะ อยากให้ ทางร้านช่วยรับซื้อนิตยสารหน่อย”(เอน มิคามิ, 2557, 32)
เล่มที่ 5 ตอนที่ 2 เทซึเกะ โอซามุ 'แบล็คแจ๊ค' (สำนักพิมพ์อาคิตะโซ เต็น)		“เธอมีความจำเป็นบางอย่างฉันเลยไม่ได้ถาม รายละเอียด แต่ก็ดูเหมือนอยากขอคำปรึกษา จากคนที่มีความรู้เกี่ยวกับหนังสือะ ฉันเป็นลูก สาวร้านหนังสือเก่าก็จริงแต่ไม่เคยช่วยงานที่ ร้าน แถมไม่ค่อยรู้เรื่องหนังสืออีก ไม่รู้จะไปฟัง ใครนอกจากชิโอรึโกะ...” (เอน มิคามิ, 2557, 96)
-เล่มที่ 5 ตอนที่ 3 เทรายามะ ชูจิ 'ขอเดือนพฤษภาคมแต่ข้าฯ' (สำนักพิมพ์ซาคุอินฉะ)		“เออ จริงด้วย ฉันมาเพราะเรื่อง 'ขอเดือน พฤษภาคมแต่ข้าฯ' นี่นา พี่ชายโทรศัพท์มาหา ฉันก่อนตายประมาณหนึ่งสัปดาห์...บอกว่า อยากให้ 'ขอเดือนพฤษภาคมแต่ข้าฯ' ฉบับ พิมพ์แรกกับฉัน เล่มที่ฉันเอามาร้านนี้นะ”(เอน มิคามิ, 2557, 197)
-เล่มที่ 6 ตอนที่ 2 'อุทธรณ์'		“จนทุกวันนี้ก็ยังไม่อยากเชื่อว่าใครบางคนใน กลุ่มโรมานเนสก์ขโมยมันไป คุณทานากะ คุณโค ทานิ คุณคุนสึโอะ...ในความทรงจำของฉันทุก

		คนต่างเป็นคนดีมีมารยาท” (เอน มิคามิ, 2557, 121)
	-เล่มที่ 6 ตอนที่ 3 ‘บั้นปลาย’	“ยก ‘บั้นปลาย’ ของเธอให้ฉันได้ไหม” (เอน มิคามิ, 2557, 276)
	-เล่มที่ 7 ตอนที่ 2 ‘ฉันไม่ใช่ตัวฉัน’	“คุณรับซื้อหนังสือส่วนตัวของครอบครัวคุณยามะจากคุณยายมาริ และเพียงไม่กี่วันที่ผ่านมา คุณก็ได้กำไรมหาศาลจากพวกเรา คุณชาย ‘บั้นปลาย’ ของตะไซในราคาสูงเกินกว่าจะรับได้ จากนั้นก็ใช้ชีวิตไม่ถูกต้องเอาเทสต์ โพลีโอไปจากครอบครัวมิจิกิ” (เอน มิคามิ, 2560, 156)
	-เล่มที่ 7 ตอนที่ 3 ‘การเตรียมใจพร้อมคือทุกสิ่ง’	“คุณโซโคโคนี่ใจร้ายจริงๆ! ไม่มีของจริงอยู่ในสามเล่มนี้ตั้งแต่แรก คำตอบที่ถูกต้องของบททดสอบนั้นคือทุกเล่มเป็นของปลอมนั่นเองครับ เขาคงตั้งใจจะแอบมอบของจริงให้เมื่อตอบถูก น่าเสียดายที่ตอนนี้ไม่มีทางรู้แล้วว่าของจริงเป็นอย่างไร...เอาเถอะ เชิญพวกคุณตามหามันจนพอใจก็แล้วกัน เพราะพวกคุณทั้งสองคนมีสายตาที่แหลมคนนี้น่า อุตส่าห์เอาเงินมหาศาลมากองตรงหน้า ต่อสู้กันอย่างจริงจังเพื่อหนังสือที่ทำให้ฉันเมื่อสามสัปดาห์ก่อน...เป็นโชว์ที่ยอดเยี่ยมมากจริงๆ เฮ้อ...ทำไมมนุษย์ช่างโง่เขลาเช่นนี้!” (เอน มิคามิ, 2560, 283)
3) สื่อความรู้สึกของมนุษย์	-เล่มที่ 4 ตอนที่ 3 ‘ชายผู้เดินทางกับรูปภาพ’	“คุณอาภิระช่วยทำให้ความปรารถนาของฉันเป็นจริง เลยตั้งใจว่าจะออกเดินทางไปหลายๆ ที่เพื่อเป็นการทำบุญให้เขาด้วย...เหมือนกับ ‘ชายผู้เดินทางกับรูปภาพ’ ไงละ คงอีกสักพักกว่าฉันจะกลับมา แต่เรื่องซื้อขายหนังสือฉันจะจัดการให้เรียบร้อย ฉันฝากน้องกับหลานดูแลบ้านหลังนั้นรวมทั้งหนังสือด้วย เอาไว้ไปถามพวกเขาแล้วกัน” (เอน มิคามิ, 2556, 279)
	-เล่มที่ 5 ตอนที่ 2 เทซึกะ โอซามุ ‘แบล็คแจ๊ค’ (สำนักพิมพ์อาทิตย์เต็น)	“ไม่ใช่ค่ะ มันคือหนังสือแห่งความทรงจำที่คุณพ่อคุณแม่อ่านร่วมกันเมื่อสามสิบปีก่อนสมัยพวกท่านยังเป็นวัยรุ่น หลังจากได้อ่าน ‘มนุษย์พีช’ และตรวจสอบเนื้อหาของฉบับพิมพ์แรกนี้

		พวกท่านก็ซื้อเล่มสี่เวอร์ชันเก่าให้กัน” (เอน มิคา미, 2557, 163)
	-เล่มที่ 6 ตอนที่ 1 วิ่งสิเมลอส	“ ‘เซลินุนตือส ยกโทษให้ข้าด้วย เจ้าเชื่อในตัวข้ามาตลอด ข้าเองก็ไม่ได้ไปปดต่อเจ้า พวกเราเป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน ไม่เคยมีสักครั้งที่เมฆหมอกดำมืดแห่งความกังขาจะก่อตัวขึ้นในหัวใจของเรา กระทั่งตอนนี้เจ้าก็ยังคงรอยยิ้มอย่างใจจดใจจ่อใช้ใหม่ เจ้ารออยู่ใช่ไหม’ ” (เอน มิคา미, 2557, 103)
	-เล่มที่ 7 ตอนที่ 1 ‘ถึงความคิดคำนึงนอกเหนือจากความปริตา’	“ ‘นี่กว่าเราไม่กิน ไม่บาดเจ็บเพราะอาวุธ ไม่เป็นโรคร้าย ไม่หายจากอาการป่วย ไม่รับรู้ถึงความหนาวแห่งหิมันต์และความร้อนแห่งคิมหันต์เหมือนกับชาวคริสต์อย่างนั้นหรือ... หรือครับ’ ” (เอน มิคา미, 2560, 114)
4) สร้างสีสันในเนื้อเรื่อง	-เล่มที่ 4 ตอนที่ 1 ‘ปีศาจแห่งเกาะเดียวดาย’	“นี่เป็นผลงานฉบับพิมพ์แรกของรัมโปะคะ กรุณาบอกชื่อของหนังสือโดยไม่แคะต้องมัน... หา?” (เอน มิคา미, 2556, 66)
	-เล่มที่ 5 บทคั่น I โคยามะ คิโยชิ ‘เก็บฟาง / เซนต์แอนเดอรัส’ (สำนักพิมพ์ชินโจงโกะ)	“รู้ไหม โคยามะ คิโยชิเคยติดคุคนะ เขาเขียนนิยายซึ่งเอามาจากประสบการณ์ตอนนั้นด้วย ถึงจะเป็นนักเขียนก็มีอดีตมากมาย” (เอน มิคา มิ, 2557, 78)
	-เล่มที่ 5 บทคั่น II โอนูมะ ตัน ‘ผ้าเช็ดหน้าสีดำ’ (สำนักพิมพ์โซเก็นชูยริบุงโกะ)	“ริวจัง... ‘ผ้าเช็ดหน้าสีดำ’ ของโอนูมะ ตัน!” (เอน มิคา มิ, 2557, 173)
	-เล่มที่ 5 บทคั่น III คิชิ โทโยทาโร ‘ชุดบทกลอน ไก่ธรรมดา ๆ ตัวหนึ่ง’ (สำนักพิมพ์โซชิเค็ตสึฉะ)	“ตอนนี้ลูกอ่านอะไรอยู่เหรอ” (เอน มิคา มิ, 2557, 255)

จากตารางข้างต้นสรุปบทบาทหนังสือเก่าในแต่ละเรื่องย่อยของ *บิเบลิย* ทำให้ทราบว่าบทบาทที่พบมากที่สุดคือเป็นต้นเหตุของปัญหาที่เกิดขึ้น รองลงมาคือเป็นเบาะแสนำไปสู่ความจริง ในช่วง 3 เล่มแรก บทบาทของหนังสือส่วนใหญ่จะมีมากถึง 2 บทบาทในเรื่องเดียว *บิเบลิย* เป็นนวนิยายที่มีกลิ่นอายของนิยายสืบสวน ในแต่ละเรื่องย่อยมักจะมีปมปัญหาที่มีลักษณะเป็นปริศนา จากนั้นดำเนินเรื่องให้พวกชิโอรุโกะแก้ไข โดยปมปัญหาที่ผู้เขียนผูกส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับหนังสือเก่าสัมพันธ์กับบทวิเคราะห์ของผู้วิจัย ส่วนบทบาท

รองลงมาคือเป็นเบาะแสนำไปสู่ความจริง เนื่องจากเป็นนวนิยายที่มีกลิ่นอายของนิยายสืบสวนการไขปริศนาจึงเป็นส่วนสำคัญของเรื่อง ตอนที่ซิโอรโกะไขปริศนาในเรื่อง หนังสือเปรียบเหมือนคำใบ้ของปริศนา ทั้งเนื้อหาของหนังสือ ลักษณะรูปเล่ม ป้ายแสดงสถานะหนังสือ ป้ายราคาที่ติดไว้ รอยขีดเขียนในหนังสือ จากสิ่งเหล่านี้ยิ่งแสดงให้เห็นว่าบทบาทของหนังสือเก่าใน *บิเบลีย* มีความสำคัญมาก ถ้าไม่มีหนังสือเก่าก็ไม่มีนวนิยาย *บิเบลีย* อีกแง่ที่น่าสนใจของ *บิเบลีย* คือความเป็นนวนิยายสืบสวนสอบสวนที่ช่วยทำให้การดำเนินเรื่องของ *บิเบลีย* ได้รับความจำเจ แม้ว่าจะเป็นการผูกเรื่องด้วยหนังสือเก่าเหมือน ๆ กัน แต่ด้วยการนำเสนอแบบนวนิยายสืบสวนที่น่าสนใจทำให้ผู้อ่านสามารถเพลิดเพลินกับ *บิเบลีย* ได้ตลอดทั้งเรื่อง ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ในส่วนกลวิธีแบบนิยายสืบสวนในหัวข้อถัดไป

4.3 การใช้วิธีการเล่าเรื่องแบบนวนิยายสืบสวนสอบสวน

นวนิยายชุด *บิเบลีย* เป็นนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวน เล่าเรื่องราวการไขปริศนาเกี่ยวกับหนังสือเก่าของพวกซิโอรโกะ ดำเนินเรื่องผ่านมุมมองบุคคลที่หนึ่งของไดส์เกะเป็นหลัก โครงเรื่องหลักคือเล่าเรื่องความสัมพันธ์ของซิโอรโกะกับไดส์เกะ ผ่านเรื่องย่อยที่มีโครงเรื่องปริศนาเกี่ยวข้องกับหนังสือเก่า การช่วยกันแก้ปริศนาทำให้สายสัมพันธ์ของทั้งคู่แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น

4.3.1 การกำหนดมุมมองผู้เล่า

นวนิยายชุด *บิเบลีย* เล่าเรื่องด้วยการใช้มุมมองบุคคลที่หนึ่งผ่านตัวละครไดส์เกะ เนื่องจากไดส์เกะถูกวางบทบาทให้เป็นคนร่างกายสูงใหญ่ มีความรู้ศิลปะป้องกันตัว มีความหลงใหลในหนังสือ แต่อ่านไม่ได้ เพราะเรื่องราวในอดีต *‘ผมไม่ถูกโรคกับหนังสือตั้งแต่เด็ก ยิ่งหนังสือที่มีแต่ตัวหนังสือยิ่งแยะ หากต้องเปิดหนังสือไล่สายตาอ่านตัวอักษรเป็นเวลานานจะเริ่มกระวนกระวาย หัวใจจะเริ่มเต้นแรง เหงื่อพรั่งพรูออกมาเต็มฝ่ามือ จนสุดท้ายเกิดอาการคลื่นเหียน จะเรียกว่าเป็นอาการโฟเบียก็คงได้’* (เอน มิคามิ, 2554, 12)

ไดส์เกะเปรียบเสมือนกับคนธรรมดาทั่วไปที่มีความสนใจเรื่องหนังสือ แต่ไม่ได้อ่านหนังสือมากเท่าตัวละครที่ปรากฏในเรื่อง เปรียบเป็นตัวแทนของผู้อ่านที่เวลาตัวละครอื่นพูดเรื่องหนังสือแล้วไม่เข้าใจ ไดส์เกะจะเป็นตัวแทนความคิดและกระบอกเสียงเพื่อซักถามเกี่ยวกับข้อสงสัยเหล่านั้น *“เอ่อ... ‘รวมผลงานของโซเซกิ’ ถูกตีพิมพ์หลายครั้งขนาดนั้นเชียวนะหรือครับ”* (เอน มิคามิ, 2554, 47)

ในการดำเนินเรื่องคนที่รับหน้าที่ไขปริศนาคือซิโอรโกะ ไดส์เกะเปรียบเสมือนกับผู้ช่วยของเธอ น้อยครั้งที่ไดส์เกะสามารถไปถึงความจริงได้ ตลอดทั้งเรื่องข้อมูลที่ผู้อ่านได้รับเกี่ยวกับปริศนาจะมาจากมุมมองของไดส์เกะเท่านั้น ทำให้แม้ว่า *บิเบลีย* จะมีกลิ่นอายของนวนิยายสืบสวนสอบสวน แต่ในฐานะนิยายสืบสวนสอบสวน *บิเบลีย* ไม่ได้ยุติธรรมกับผู้อ่านขนาดนั้น ไม่สามารถไขปริศนาในเรื่องได้ ต่างกับแนวสืบสวนสอบสวนเรื่องอื่นที่สามารถนำข้อมูลต่าง ๆ ในเรื่องมาวินิจฉัยตัวคนร้ายได้ แต่ตอนส่วนใหญ่ของ *บิเบลีย* ยากที่

จะคาดเดา เพราะลูกเล่นที่คนเขียนใช้บางทีมาจากการจับผิดเนื้อหาที่แตกต่างกันในหนังสือที่ตีพิมพ์คนละฉบับ ผู้อ่านไม่สามารถได้ข้อมูลในส่วนนี้จากไดสกีเกะที่เป็นตัวแทนของผู้ที่ไม่ได้อ่านหนังสือ ผู้อ่านจำเป็นต้องทราบถึงเนื้อหาของหนังสือที่ถูกกล่าวถึงในเรื่องเอง ผู้อ่านที่ไม่ทราบเนื้อหาทำได้เพียงแค่อ่านสิกร่วมไปกับไดสกีเกะ ได้รู้สึกตกตะลึงกับความรู้อหาศาลเกี่ยวกับหนังสือของซิโอรีโกะ “นั่นล่ะค่ะ! ฉบับเก่ากับใหม่มีข้อแตกต่างทางเนื้อหาอย่างสิ้นเชิง ลองดูหน้าสุดท้ายเปรียบเทียบกันสิคะ” (เอน มิคามิ, 2554, 51)

จากการวิเคราะห์ข้างต้น การที่ผู้เขียนเลือกเล่าผ่านมุมมองของไดสกีเกะมีทั้งข้อดีและข้อเสีย ข้อดีคือสามารถพาผู้อ่านรู้สึกร่วมไปกับเรื่องราวได้ง่าย เพราะไดสกีเกะเป็นตัวแทนคนปกติที่เข้ามาในวงการหนังสือเก่า การอ่านหนังสือเป็นงานอดิเรกประเภทหนึ่ง ไม่ใช่ทุกคนจะสนใจงานอดิเรกประเภทนี้ ยิ่งเป็นหนังสือเก่าที่ดูเฉพาะกลุ่มมากกว่าเดิม ทำให้คนทั่วไปไม่สามารถมีอารมณ์ร่วมกับเรื่องบีเบลีได้ หากปราศจากไดสกีเกะที่เป็นกระจกสะท้อนตัวตนของคนทั่วไป ผู้เขียนออกแบบการถ่ายทอดมุมมองของคนที่ไม่ได้สนใจหนังสือเก่าออกมาได้อย่างยอดเยี่ยม ข้อเสียคือในการแก้ไขปริศนาที่เกี่ยวข้องกับหนังสือในเรื่องจะมีการให้ข้อมูลที่ไมเพียงพอ สำหรับการเขียนให้ผู้อ่านมีอารมณ์ร่วมไปกับเรื่องราวไม่มีปัญหาในส่วนนี้ แต่กับผู้อ่านที่ชอบไขปริศนาแล้วการให้ข้อมูลผ่านแค่ทางไดสกีเกะอาจจะไม่เพียงพอ ทำได้เพียงรอคำอธิบายเพิ่มเติมจากซิโอรีโกะ กล่าวโดยสรุปคือ ผู้วิจัยเห็นว่าการเลือกเล่าผ่านมุมมองของไดสกีเกะมีข้อดีมากกว่าข้อเสีย หนึ่งในสิ่งที่ได้ประโยชน์มากที่สุดจากการเล่าเรื่องราวผ่านไดสกีเกะคือการสร้างความสงสัยใคร่รู้จากความไม่รู้ของไดสกีเกะ ซึ่งผู้วิจัยจะวิเคราะห์ในหัวข้อถัดไป

4.3.2 การสร้างความสงสัยใคร่รู้

การสร้างความสงสัยใคร่รู้ในตัวผู้อ่านเป็นจุดพื้นฐานเพื่อให้มีอารมณ์ร่วมไปกับสถานการณ์ในเรื่องของนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวน ทำให้ติดตามตัวละครว่าเรื่องราวจะดำเนินอย่างไรและจบลงเช่นไร เอน มิคามิสร้างความสงสัยใคร่รู้ตลอดการดำเนินเรื่องผ่านมุมมองไดสกีเกะ ในเรื่อง *บีเบลี* ไดสกีเกะมีความสงสัยใคร่รู้ตลอดเวลา ทั้งเวลาที่ได้อ่านกับหนังสือใหม่ ๆ ที่เขาไม่เคยเห็นมาก่อนโดยไม่เกี่ยวว่าหนังสือจะเกี่ยวข้องกับปริศนาในเรื่องหรือไม่ หรือสงสัยจุดยิบย่อยในเรื่องจนกลายเป็นตัวช่วยให้ซิโอรีโกะสามารถไขปริศนาได้ในบางที โดยตัวละครที่ตอบรับข้อสงสัยของไดสกีเกะตลอดทั้งเรื่องก็คือซิโอรีโกะ ไม่ว่าไดสกีเกะจะถามเรื่องเกี่ยวกับหนังสือเล่มไหน เธอก็จะตอบทุกข้อสงสัยให้แก่เขา รวมถึงรายละเอียดปลีกย่อยและความรู้สึกของเธอมิต่อหนังสือเล่มนั้น “ค่ะ...หนังสือชุดนี้เป็นฉบับราคาเยอะมียา มันถูกตีพิมพ์หลายครั้งเลยมีจำนวนในร้านหนังสือเก่าค่อนข้างสูง คำอธิบายต่างๆ เทียบพร้อม รูปแบบการเข้าหนังสือก็สวย มันอาจไม่ต่างจากหนังสือเล่มอื่นๆ ก็จริง แต่ฉันก็คิดว่ามันเป็นหนังสือที่ดีมากชุดหนึ่ง ฉันชอบนะค่ะ” (เอน มิคามิ, 2554, 46)

อีกหนึ่งสิ่งที่คุณเขียนสร้างความสงสัยใคร่รู้ให้ผู้อ่านตั้งแต่ตอนเริ่มเรื่องคือตัวตนของซิโอรีโกะ ในช่วงแรกซิโอรีโกะพักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล ผู้เขียนไม่ได้เล่ารายละเอียดว่าเหตุใดเจ้าของร้านหนังสือเก่า

จึงต้องรักษาตัวที่โรงพยาบาล กว่าจะเฉลยคือช่วงท้ายของเล่มที่ 1 ตอนที่ 3 ว่าเธอถูกใครบางคนปลักตกบันได หินนำปัสสาวะรดท้ายของเล่มที่ 1 “ฉัน...ถูกปลักตกบันไดคะ และฉันตามหาตัวคนร้ายตลอดสองเดือนที่ผ่านมา” (เอน มิคามิ, 2011, 204) นอกจากนั้นผู้เขียนเพิ่มปมปริศนาเกี่ยวกับซิโอรโกะอีกในเล่มที่ 2 มีการเปิดตัวละครใหม่คือจิเอโกะ ยิ่งเพิ่มความสงสัยใคร่รู้ในตัวซิโอรโกะมากกว่าเดิมว่าทำไมถึงเกลียดแม่ตัวเองขนาดนั้น “*ผู้หญิงแบบนั้นไม่สมควรเป็นแม่*” (เอน มิคามิ, 2556, 12) ผู้อ่านถูกชักจูงให้สงสัยในตัวตยของจิเอโกะแทน

ในช่วงแรกของ *ปิเบลีย* จิเอโกะเป็นตัวละครปริศนา เป็นผู้มีความรู้เรื่องหนังสือเก่ามากกว่า ชิโอรโกะ เป็นที่รู้จักของคนในวงการหนังสือเก่าอย่างกว้างขวาง ผู้คนที่รู้จักจิเอโกะมักจะมองซิโอรโกะที่เป็นลูกของเธอในแง่ลบไปด้วย “*ยัยนี่เป็นลูกสาวของชิโนคาเวะ จิเอโกะ กระทั่งหน้ายังเหมือนผู้หญิงคนนั้นเปี้ยบ*” (เอน มิคามิ, 2555, 72) จิเอโกะทิ้งครอบครัวไม่มีการติดต่อกัน 10 ปี รู้เพียงแค่ว่าไล่ตามหาหนังสือที่อยากจะได้มาครอบครอง ผู้เขียนเผยปมปริศนาทั้งหมดของจิเอโกะในเล่มที่ 7 หรือเล่มสุดท้ายของ *ปิเบลีย*

จากการวิเคราะห์ข้างต้น ผู้เขียนสร้างความสงสัยใคร่รู้กับผู้อ่านเกือบทั้งหมดผ่านตัวละครไดสีเกะ ผ่านมุมมองและการกระทำของเขา นอกจากนี้ผู้เขียนยังใช้ตัวตนของตัวละครเอกและตัวละครปฏิกิริยาอย่าง ชิโอรโกะและจิเอโกะ ใช้ปริศนาของพวกเธอเพื่อเพิ่มความสงสัยใคร่รู้ของผู้อ่าน ผูกปมปริศนาผ่านคำพูดและการกระทำของตัวละครตัวอื่น ๆ เพื่อเพิ่มความน่าสนใจในกลวิธีการเล่าเรื่องแบบนวนิยายสืบสวนสอบสวน จากนั้นปิดท้ายเรื่องย่อยแต่ละตอนด้วยการไขปริศนาของซิโอรโกะ ตัวละครผู้รับบทเป็นนักสืบในเรื่อง *ปิเบลีย*

โดยสรุป จากการศึกษากลวิธีการเล่าเรื่องของนวนิยายชุด *ปิเบลีย* แสดงให้เห็นถึงรูปแบบต้นเหตุที่ผู้แต่งเลือกใช้ในแต่ละเรื่องย่อยแสดงให้เห็นถึงการเลือกสลับการเปิดปิดเรื่องทำให้เรื่องไม่จำเจ แสดงรูปแบบตอนจบที่ผู้แต่งเลือกให้ตอนจบแต่ละตอนมีการสลับไปมาในแต่ละเล่ม นอกจากเรื่องของการสลับตอนต้นและตอนจบแล้ว นวนิยายชุด *ปิเบลีย* แสดงการใช้หนังสือเก่าเป็นองค์ประกอบในการเล่าเรื่อง ทั้งการผูกปมปัญหา เป็นชิ้นส่วนในการคลี่คลายปริศนา สร้างสีสันในเรื่อง และสื่อความรู้สึกของตัวละครผ่านหนังสือ สุดท้ายคือแสดงให้เห็นถึงกลวิธีการเล่าเรื่องลักษณะคล้ายนวนิยายสืบสวนสอบสวนตั้งแต่การกำหนดมุมมองผู้เล่าผ่านไดสีเกะและการสร้างความสงสัยใคร่รู้ผ่านบทบาทของตัวละครเอกอย่าง ชิโอรโกะ และตัวละครปฏิกิริยาอย่างจิเอโกะในเรื่อง

บทที่ 5 สรุปและอภิปรายผล

สารนิพนธ์เรื่อง **ความเป็นมนุษย์และความสัมพันธ์ของมนุษย์ที่สะท้อนผ่านนวนิยายเรื่อง “บิเบลีย บันทึกลงปริศนาแห่งร้านหนังสือ”** เป็นการศึกษานวนิยายชุด *บิเบลีย* ซึ่งเป็นนวนิยายไลท์โนเวลที่แปลมาจากภาษาญี่ปุ่น จำนวน 7 เล่ม นวนิยายชุดนี้มีจุดเด่นคือการนำเสนอความสัมพันธ์ของมนุษย์ผ่านเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับหนังสือเก่า สารนิพนธ์นี้ จึงมีวัตถุประสงค์ของงานวิจัย 2 ประการ ได้แก่ 1) เพื่อศึกษาแนวคิดเรื่องความเป็นมนุษย์และความสัมพันธ์ของมนุษย์ในนวนิยายชุด *บิเบลีย* และ 2) เพื่อศึกษาวิธีการเล่าเรื่องที่ใช้ในการนำเสนอแนวคิดเรื่องความเป็นมนุษย์และความสัมพันธ์ของมนุษย์ในนวนิยายชุด *บิเบลีย*

ผลการศึกษาของวัตถุประสงค์ประการที่ 1 พบว่า ความเป็นมนุษย์ที่เอน มิคามิแสดงให้เห็น 3 ด้าน ประกอบกันเป็นการมองความเป็นมนุษย์ในแง่ลบ เสนอความชั่วร้ายของคนเพื่อให้เล็งเห็นถึงความเป็นมนุษย์ดั้งเดิม 1) ความโลภ ยอมทำทุกอย่างเพื่อที่จะได้สิ่งที่ตนต้องการ 2) ความผิดพลาดจากอดีต มองตีความมนุษย์คนอื่นในแง่ลบผ่านอคติที่มีมาจากเรื่องราวก่อนหน้า 3) ความอยากเอาชนะ ทำให้มนุษย์ทำในสิ่งที่ผิด ส่วนความสัมพันธ์ของมนุษย์ที่เอน มิคามิแสดงให้เห็น 3 ลักษณะประกอบด้วย 1) การรักษาความสัมพันธ์ แต่ละเรื่องย่อยมีลักษณะแตกต่างกัน ความสัมพันธ์ที่ตัวละครต้องการที่จะรักษาไว้นั้นมีทั้งความสัมพันธ์ของครอบครัว ของคู่รักที่ยังมีชีวิตอยู่ คู่รักที่มีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหายไป และคู่รักที่ทั้งคู่ต่างจากโลกนี้ไปแล้ว 2) การสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น แต่ละเรื่องย่อยมีความแตกต่างกันมีตอนที่การสร้างความสัมพันธ์เป็นไปได้ด้วยดีกับตอนที่ตัวละครกังวลเรื่องการสร้างความสัมพันธ์ใหม่ 3) การสูญเสียความสัมพันธ์ ตัวละครเอกแต่ละเรื่องย่อยสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รัก มีจุดจบร่วมกันคือรู้สึกเสียใจภายหลัง ที่ไม่ได้สานต่อความสัมพันธ์กับคนที่เสียไปแล้วมากกว่านี้

ส่วนผลการศึกษาประเด็นที่ 2 พบว่าจากการศึกษาการผูกปมปัญหาและการคลี่คลายปมปัญหาในเรื่อง *บิเบลีย* เห็นได้ว่ากลวิธีการเล่าเรื่องของนวนิยายชุด *บิเบลีย* มีจุดน่าสนใจคือการสลับการผูกปมปัญหาและการคลี่คลายปัญหาในเรื่อง รวมถึงมีการสลับนำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับความเป็นมนุษย์และความสัมพันธ์ของมนุษย์ผ่านแต่ละเรื่องย่อยในเรื่องเพื่อให้ไม่ซ้ำซากจำเจ นอกจากนี้ผู้เขียนแสดงการใช้หนังสือเก่าเป็นองค์ประกอบในการเล่าเรื่องเพื่อสร้างสีสันในเรื่อง สุดท้ายผู้เขียนแสดงกลวิธีการเล่าเรื่องลักษณะนวนิยายสืบสวนสอบสวนผ่านมุมมองการเล่าเรื่องผ่านไต่สึเกะ และองค์ประกอบต่าง ๆ ในเรื่อง

จากที่กล่าวมาทั้งหมด การศึกษาในครั้งนี้แสดงให้เห็นว่านวนิยายชุด *บิเบลีย* เป็นนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนที่มีเส้นเรื่องหลักคือเล่าความสัมพันธ์ของไต่สึเกะกับชิโอรึโกะ พวกเขาต้องไปยุ่งเกี่ยวเรื่องราวที่

เกี่ยวข้องกับหนังสือเก่าแต่ละเรื่องเสนอแนวคิดคิดสำคัญความเป็นมนุษย์ในมุมมองด้านลบและสายสัมพันธ์ของมนุษย์ เสนอแนวคิดเหล่านั้นผ่านเรื่องราวของตัวละครในเรื่องได้อย่างแยบคาย เล่าสลับแนวคิดไปมาสร้างความเพลิดเพลินให้ผู้อ่านตลอดทั้งเรื่อง

อภิปรายผลการศึกษา

จากการค้นพบในผลการศึกษา ผู้วิจัยเห็นประเด็นที่สมควรอภิปรายทั้งในด้านผลการศึกษาและวิธีการศึกษา 2 ประเด็นดังนี้

ประเด็นที่ 1 แนวคิดความเป็นมนุษย์ในนวนิยายแปลญี่ปุ่น

ผลการศึกษานวนิยายชุด *บีเบลีย* ทำให้เห็นว่า ความเป็นมนุษย์ที่เอน มิคามิแสดงให้เห็น เป็นการมองความเป็นมนุษย์ในแง่ลบ เสนอความชั่วร้ายของคนเพื่อให้เล็งเห็นถึงความเป็นมนุษย์ดั้งเดิม

เมื่อเปรียบเทียบผลการศึกษาความเป็นมนุษย์ในนวนิยายชุด *บีเบลีย* กับงานศึกษานวนิยายแปลญี่ปุ่น เช่น บทความวิจัยของเดือนเต็ม กฤษดาธานนท์ (2563) ซึ่งแสดงให้เห็น ปัญหาเรื่องคุณค่าความเป็นมนุษย์ เช่น ความเหลื่อมล้ำในสังคมและปัญหา การถูกกดขี่ทางอำนาจในสังคมญี่ปุ่นในช่วงเวลาสงครามโลกครั้งที่ 2 อันเป็นภาพสะท้อนของมนุษย์ในแง่ลบ ข้อค้นพบจากการศึกษานวนิยายชุด *บีเบลีย* ก็ชี้ให้เห็นการมองความเป็นมนุษย์ในแง่ลบเช่นกัน ข้อค้นพบสำคัญที่เกี่ยวข้องกับประเด็นนี้คือ แนวคิดเกี่ยวกับมนุษย์ที่เสนอผ่านนวนิยายชุด *บีเบลีย* มีทั้งหมด 3 ด้าน 1) ความโลภของมนุษย์ 2) ความผิดพลาดในอดีต และ 3) ความอยากเอาชนะ ทั้ง 3 ด้านล้วนแต่เป็นแง่คิดเกี่ยวกับมนุษย์ในแง่ลบทั้งสิ้น

ประการที่ 2 ความสัมพันธ์ของมนุษย์ในนวนิยายแปลญี่ปุ่น

ผลการศึกษานวนิยายชุด *บีเบลีย* ทำให้เห็นว่า ความสัมพันธ์ของมนุษย์ที่เอน มิคามิแสดงให้เห็น เป็นการมองสังคมมนุษย์ที่ต้องมีการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ผ่านการกระทำของตัวละครในเรื่อง

เมื่อเปรียบเทียบผลการศึกษาความสัมพันธ์ของมนุษย์ในนวนิยายชุด *บีเบลีย* กับงานศึกษานวนิยายแปลญี่ปุ่น เช่น วิทยานิพนธ์ของธมกร ศรีกิจกุล (2555) ซึ่งแสดงให้เห็น สภาพสังคมที่ผู้หญิงมีสถานภาพสูงขึ้น ข้อค้นพบจากการศึกษานวนิยายชุด *บีเบลีย* ไม่ได้ชี้เรื่องสภาพสังคมที่สถานภาพของเพศหญิงสูงขึ้นแต่อย่างใด สิ่งที่ *บีเบลีย* ชี้คือความมั่งคั่งของสายสัมพันธ์ของมนุษย์ที่ปรากฏในเรื่องผ่านการกระทำของตัวละคร ข้อค้นพบที่สำคัญเกี่ยวกับประเด็นนี้คือ *บีเบลีย* เสนอแนวคิดความสัมพันธ์ของมนุษย์ต่างจากกรณีศึกษานวนิยายแปลญี่ปุ่นเรื่องอื่น เรื่องอื่นพูดถึงสภาพความสัมพันธ์ตามความเป็นจริงของสังคม แต่ *บีเบลีย* เสนอความมั่งคั่งของความสัมพันธ์ของผู้คน

ข้อเสนอแนะ

นวนิยายชุด *บีเบเลีย* ยังมีประเด็นที่น่าสนใจให้ศึกษานอกจากแนวคิดและกลวิธีการเล่าเรื่อง คือศึกษาหนังสือเก่าที่เอน มิคามิเลือกมาปรับใช้เป็นองค์ประกอบของเรื่อง ด้วยรายชื่อหนังสือเก่าที่เท่ากับจำนวนตอนในเรื่อง จึงสมควรมีการศึกษานวนิยายชุด *บีเบเลีย* ในด้านนี้ต่อไป

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

-เดือนเต็ม กฤษดาธานนท์. 2563. โรคระบาดกับคุณค่าความเป็นมนุษย์ ในนวนิยายเรื่อง เมฆมูณิรี โคะอุชิ.

วารสารเครือข่ายญี่ปุ่นศึกษา ปีที่ 10 ฉบับที่ 2: 57-77.

-ธมกร ศรีกิจกุล. 2555. **ความสัมพันธ์ระหว่างสามภรรยาในเรื่องสั้นของฉินเงะ นะโอะยะะ**. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตร์มหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาตะวันออก คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

-เพ็ญพร แก้วฟูงรังสี. 2554. **อิทธิพลของนิทานพื้นบ้านและวรรณคดีเกี่ยวกับมนุษย์ในเรื่องสั้นเรื่อง "คะซิกะชิยะมะ", "เคียวกุนตัน", "ซะรุกะนิงิซเซ็น" และ "โมะโมะตะโร" ของ อะกุตะงะวะะ ริวโนะซุเกะ**.

วิทยานิพนธ์อักษรศาสตร์มหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาตะวันออก คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

-พิชญาภา สิริเดชกุล และ ดวงพร ทองน้อย. 2560. ความเจ็บคืออัตลักษณ์แห่งวัฒนธรรมญี่ปุ่นในนวนิยายเรื่อง Obasan. **วารสารบัณฑิตวิจัย** ปีที่ 8 ฉบับที่ 1: 17-26.

-ปิยะนุช วิริยนะวัตร. 2558. การศึกษาภาพหญิงชายในเรื่อง “ทะเลาะโนะกิโตะ” ของคุนิกิตะ ดบโปะ. **วารสารเครือข่ายญี่ปุ่นศึกษา** ปีที่ 6 ฉบับที่ 2: 21-33.

-ศุภฤกษ์ ชัยรัตน์. 2561. “กิริ” กับ “นินโจ”: “หน้าที่” กับ “ความรู้สึกและความปรารถนา” ในวรรณกรรมญี่ปุ่นยุคระบบศักดินา. **วารสารภาษา ศาสนา และวัฒนธรรม** ปีที่ 7 ฉบับที่ 2: 91-110.

ภาษาญี่ปุ่น

-Wikipedia. (2021). **三上延**. สืบค้นเมื่อวันที่ 10 มกราคม 2022. จากเว็บไซต์

<https://ja.wikipedia.org/wiki/三上延>